



உ

முருகவேள் தலை

பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

அ ல் ல து

தவராஜர் போற்றும் சிவராஜயோகி



முதலாவது அத்தியாயம்

காவிரிப்பூம் பட்டினத்துச் சிறப்பு

“கொள்வார்தம் பேரோதை கொடுப்பார்தஞ்

சீரோதை துளிர்சங் கின்ற

வேள்வராக் கருங்கடலி னேதையினை

விழங்கியநு விசும்பி னேங்கு

முள்ளாநஞ் சிறுவீதி பலசாத்தி

தொழிலோதை யொழிவி லாவாம்

பொள்ளாத நாகமணி யகங்கடோரும்

விளக்கொளிரும் பூம்பு காரே”

என்று அறிவாளரால புகழ்நது கூறப்பட்டதும்,  
பூம்புகார என்னும் பெயரினைக்கொண்டதுமாகிய  
காவிரிப்பூம்பட்டினம் பல நூறு வருடங்களுக்கு  
முன்னாச் (சீருளு சிறப்பும், பேரும் பெருமையும்  
வாய்ந்து விளங்கியதென்பது) அறிவாளர் அறிந்த  
தேயாம். (அந்நாட்டிலுள்ளார் எப்பொருளைக்கருதியும்



பரிமையுரை

இப்புத்தகம்,  
பின்மீது போன்பு கொண்டுள்ளவரும்  
சென்னை சாட்டர்ட் பாங்க் உதவி பொக்கிஷதாரரும்  
சென்னை சுகுணவிலாசசபையின் அங்கத்தினருமாகிய  
ஸ்ரீமான் P. S. முருகேச முதலியார் அவர்கட்கு  
அன்புடனும் ஆர்வத்துடனும்  
உரிமையாக்கப்பட்டது.

எஸ். எஸ். அருணகிரிநாதன்



சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரித் தமிழாசிரியர்  
மீமான் மணி. திருநாவுக்கரசு, முதலியார் அவர்கள்  
எழுதியது

சென்னைத் தொண்டமண்டல உயர்தர பாடச்  
சைத்தமிழ்ப் புலவரும், பல நூல்களுக்கு ஆசிரியரும்  
ஆகிய ஸ்ரீ அருணகிரிநாத முதலியார் எழுதிய  
பட்டினத்துப் பிள்ளையார், என்னும் உரைநூலைக்  
கண்ணுற்று மகிழ்ந்தேன். அஃது இனிய எளிய  
நடையில் இயன்று படிப்பவருக்கு விருப்பத்தையே  
விளைத்து நிற்கின்றது, பட்டினத்தார் ஸ்ரீமாதை  
குறிக்கும் முன்னுல்களினின்றும் பொருள்வகையில்  
ஒரு சிறிதும் வழுவாது காலத்திற்கு நற்றவண்ணம்  
திரிததும், விரிததும் எழுதப்பட்டிருத்தல் விருமபத  
தககது. பொதுவாய்க் கதைகளே ஒரு புறம் ஒங்கியும்,  
சமய சரித்திரங்களே மற்றொரு புறம் சிறந்தும் வரும்  
இக்காலத்திலே இவ்விரண்டின் நலங்களும் ஒருங்கே  
பொருந்த நூல் இயற்றுதலால் கலையறிவு, சமய  
வுணர்ச்சி, தத்துவ ஞானம் முதலியன எளிதில்  
உண்டாகும் என்பது நிண்ணம். இத்தகைய  
சன்னுலைத் தமிழுலகம் தாழாது ஏற்குமென நம்பும்,

மணி. திருநாவுக்கரசன்.

## முன்னுரை

“பாணீத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப்  
பீள்ளையைப் போல்—ஆருந் துறக்கை யிரீதரிது,”  
என்று சிவராஜயோக பரிபூரணரான தாயுமா  
னவரால் வியநது கூறப்பட்ட சிவானுபூதிச் செல்வ  
ராகிய பட்டினத்தடிகளின் சரிதத்தை முன்னூல்  
களைத் தழுவியும், கான பரமபரியாக வழங்கிவரும்  
சில விஷயங்களை யொட்டியும் எழுதியுள்ளேன்.  
இந்நூல் இதுகாறும் எவராலும் எழுதப்படாத புதிய  
முறையில் எழுதப் பட்டிருக்கிறதென்று படிப்போ  
ருக்கு விளங்காமற் போகாது புதிய முறையில்  
எழுதப்பட்ட இப்புத்தகம் பலர்க்கும் பயன்படு  
மென்பது என் நம்பிக்கை. இதை முற்றும் படித்துப்  
பார்ப்பார் எவரும், ‘இது மாணாகக் கர்முதல் பெரியோ  
வரையில் படிக்கத் தகுந்ததே’ என்று கூறுவரென  
நினைக்கின்றேன்.

என்னிடத்தும், என்னால் எழுதப்படும் நூல்களி  
னிடத்தும் என் சகோதரத் தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு  
நன்மதிப்புண் டென்பதை நான் அறிவேனாத  
லால், அவர்கள் வழக்கம்போல் இந்நூலையும் ஏற்று  
மாணவர்களுக்கு உதவுவார்களென்று யான் கூறவும்  
வேண்டுமோ?

இவ்வாறு என்மாட்டுப் பேரன்பு கொண்டுள்ள  
என் சகோதரத் தமிழாசிரியர்களுக்கும், இந்நூலைப்

பத்தித் தம் கருத்தை வெளியிட்ட சென்னைப் பச்சை  
 பப்பன் கல்லூரித் தமிழாசிரியர் ஸ்ரீமான் மணி-  
 திருநாவுக்கரசு முதலியார் அவர்கட்கும், இந்நூல்  
 அழகுபெற வெளி வரும் விஷயத்தில் எனக்குத்  
 தோன்றாத துணையாயிருந்து உதவிய என் இன்னுயிர்  
 நண்பர் தமிழ்ப்புலவர் ஸ்ரீமான் மயிலை-சிவ. முத்துக்  
 குமாரசுவாமி முதலியார் அவர்கட்கும், இப்புத்தகத்தை  
 அன்புடன் ஏற்று வெளியிட்ட அனந்தா அண்டு  
 கம்பெனியின் சொந்தக்காரராகிய ஸ்ரீ V. அனந்த  
 நாராயண ஐயர் அவர்கட்கும் நான் நன்றி செலுத்தக்  
 கடமைப் பட்டிருக்கின்றேன்.

எஸ். எஸ். அருணகிரிநாதன்

## அத்தியாய அட்டவணை

அத்தியாயம்	பக்கம்
1—காவிரிப்பூம் பட்டினத்துத்	... 1
2—செட்டிப்பிள்ளைகள் ...	... 11
3—மைந்தனில்லா மனக்குறை	... 16
4—திருவெண்காடர் திருவவதாரம	... 20
5—மாய வாழ்வு ...	... 25
6—திருவெண்காடரின் கல்வித்திறம்	... 31
7—பெறுப்புற்ற மனம் ...	... 40
8—இறைவன் அருள் ...	... 44
9—குருநரிசனம்—உபதேசம்	... 50
10—தெய்வபூசை—திருவருள்	... 62
11—ஊர்விஷயம்—மணப்பேச்சு	... 70
12—திருமணம் ...	... 76
13—சிவகலையம்மையார் ...	... 81
14—தெய்வக்குழந்தை ...	... 85
15—தெய்வக்குழந்தையின் திருவிளையாடல்...	97
16—மருதவாணரின் கல்வித்திறம்	... 105
17—மருதவாணர் வியாபாரம் செய்தல் ...	... 113
18—பெருந்துறவு ...	... 119
19—துறவின் திறம் ...	... 128
20—பத்திரகிரியாரின் துறவு ...	... 137
21—சேந்தனார் சிவனருள் பெறுதல்	... 143
22—அடிகள் முத்தியடைதல் ...	... 151



முருகவேள் துணை

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

அ ல் ல து

தவராஜர் போற்றும் சிவராஜயோகி



முதலாவது அத்தியாயம்

காவிரிப்பூம் பட்டினத்துச் சிறப்பு

“கொள்வார்தம் பேரோதை கொடுப்பார்தஞ்

சீரோதை துளிர்ச்சங் கின்ற

வெள்ளாரக் கருங்கடலி னோதையினை

விழங்கியிரு விசும்பி னோங்கு

முள்ளாநஞ் சிறுவீதி பலசாத்தி

தொழிலோதை யொழிவி லாவாம்

பேர்வாத நாகமணி யகங்கடோரும்

விளக்கோளிரும் பூம்பு காரே!”

என்று அறிவாளரால் புகழ்நது கூறப்பட்டதும், பூம்புகார எனனும் பெயரினைக்கொண்டதுமாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினம் பல தூறு வருடங்களுக்கு முன்னர்ச (சீருளு சிறப்பும், பேரும் பெருமையும் வாய்ந்து விளங்கியதென்பது) அறிவாளர் அறிந்த தேயாம். அந்நாட்டிலுள்ளார் எப்பொருளைக்கருதியும்

புறநாட்டிற் புகாராதலின் புகார் என்றும், அங்குக் காவிரிபாறு கடலோடு கலக்கின்றமையால் காவிரிப் பூம்பட்டின மென்றும் அந்நாட்டிற்குப் பெயர்கள் அமைவதாயின.) பலவகை வளங்களும்ழிநது இப் பொழுது ஒரு சிறு கிராமமாயிருக்கும் காவிரிப்பூம் பட்டினம் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்ப்பல்வளங் களு நிறைந்த பெருநகரமாயிருந்த தென்பது எவரும் அறிந்த உண்மையேயாம். இப்போது தலைசிறந்த விளங்கும் சென்னை முதலிய நகரங்கள் அக்காலத்தில் இருக்குமிடமே தெரியாம விருந்ததென்பது எவரு மறிந்ததேயாம்! ஆதலின், உலகில் உயிர்களுக்கே யன்றி மற்றவைகட்கும் மாறுதலுண்டென்பது விளக் கமே யன்றோ? முற்காலத்திருநதூரிகாற் சோழன் மேல் பட்டினப்பாலை பாடிய கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணாரென்னும் அறிவுடைபெரியாரும் இந்நக ரின் சிறப்பை வியநது கூறியுள்ளார்.

‘திருமாவின் திருமார்பில் அகலாது வீற்றிருக்கும் இலக்குமியானவள், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையும் அத் திருமார்பாகவே நினைத்து அங்கு அகலாது வீற்றிருக் கின்றாளோ’ வென்று கண்டோர் நினைத்துக் காமுறத் தக்க செல்வச்செருக்கினை யுடையதாயிருந்த காவி ரிப்பூம் பட்டினத்துப் பெருமையைப் பற்றி உள்ள வாறு கூறுதற்கு எவராலு மியலாதென்பதுண் மையே! அந்நாட்டிலிருந்தார் அனைவரும் தெய்வ பக்தியும், பரோபகார சிந்தையும் உடையவர்களாய் இத்திரன்போல எல்லாவளங்களும் வந்துறப்பெற்று வாழ்ந்திருந்தனர். அவரவர்கள் குலத்திற்கேற்ற

## காவிரிப்பூம் பட்டினத்துச் சிறப்பு

ஒழுக்கமும் அவர்களிடத்துக் குடிக்கொண்டிருந்தது. தேவாலயங்களில் அபிஷேகம், ஆராதனை முதலியவைகள் நடத்துவதே அந்நகரத்தாரின் முதல் நோக்கமாகும். அதனால் அவர்கள், இம்மையில் நாம் இன்பங்கள் அனைத்தையும் அனுபவிப்பதைப் போலவே மறுமையிலும் அனுபவிப்போம் என்னும் உறுதி யுடையவர்களாயிருந்தார்கள். இன்னும் அங்குக்கடலோடுகலக்கும் காவிரியின் உதவியால் வணிகர்கள் நிலைபெறான மலைகளிலுள்ள கருநிற் கொண்ட அகிற்கட்டைகளையும், சந்தனக்கோடுகளையும், போர்புரியும் யானைத்தந்தங்களையும், விளக்கமுள்ள இரத்தினங்களையும், பொற்பொடிகளையும், செழிப்பான தேனையும், கொழுமையான பழங்களையும், மணமுள்ள மிருதுவான மலர்களையும், இன்னும் சொல்லுதற்கரிய பல வளப்பங்களையும் விசேடமாகப் பெற்று, அந்நகரத்திலுள்ள எவர்களுக்கும் அள்ளியள்ளிக் கொடுத்து மகிழ்ந்தார்கள். அறத்தால்வரும் இன்பத்தையே அவர்கள் பேரின்பமாகக் கருதிவந்தனர். மற்றவழியில் வரும் இன்பத்தைச் சாரமற்ற தெனக் கருதினர். அவ்வூர்த் துறைமுகத்தில் பல தேயங்கட்கும் வியாபார நிமித்தம் சென்றுவரும் கப்பல்கள், அலங்கரிக்கப்பட்ட தேர்களைப்போல் சிறைந்து நிற்கும் காட்சியைக்கண்டோர் அளகாபுரியும் அவ்வூருக்கு நிகராகாதெனக் கூறுவர். அந்நகரிலே எப்பொழுதும் பண்டங்களை விற்பாருடைய ஓசையும், வாங்குவாருடைய ஓசையுமே நிறைந்திருக்கும். அந்நகரில் தேனையுண்டு வண்டுகள் ஓயாது



## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

ரீங்காரம் செய்யும் சோலைகளினிடையே சிவனா திருக் கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யிருந்ததோடு, அறிவு நிறைந்த தவத்தினர்களும் நிறைந்திருந்தனர். அங்கு எங்குப்பாராததாலும் நவமணிகளே சிந்திக்கிடந்தன. யானைகளும், குதிரைகளும், தேர்களும், வீரர்களும் நிறைந்த இராஜ வீதியிலுள்ள மானிக்கைகள் வான ளாவி உயர்ந்திருந்தன.

காவிரிப்பெருக்கால், அநநகருக்கு வெளியில் உள்ள கொழுமைபெற்ற நிலங்களில் உழும் காராளரிடும் ஓசையும், கொழுமையுற்று வளராத முற்றிய கருமபை நசுக்கிச் சாறு பிழிவதாலேற்படும் ஆலைகளின் ஓசையும், வாய்க்காலங்களில் ஓயாது ஓடிக்கொண்டிருக்கும் தண்ணீரின் ஓசையும் அநநாட்டின் சிறப்பை ஒரு புறம் ஓயாது விளக்கிக்கொண்டிருந்தன.

அநநகரத்திருந்த ஆண்மக்கள் அனைவரும் அறிவி லும், வீரத்திலும், வியாபாரத்திலும் சிறந்தவர்களா யிருந்ததோடு உத்தமகுணம்படைத்த சத்திய சீலர் களாயுமிருந்தனர். பெண்மக்களோ ஆண்மக்களினும் சிறந்து அறிவு நிறைந்தவர்களாய் அருந்ததிபுர தங் கலாககண்டு அஞ்சுமாறு கற்பிற் சிறந்து,

{“தேய்வந் தேழாஅள், நெழுந் நெழுதேழு வாள்”  
{பெய்யெனப் பெய்யு மழை”

என்னும் மெய்யுரையைத் தங்கள் மனத்திற்கொண்டு, தத்தம் கணவரை வழிபட்டு வணங்கி வாழ்ந்திருந்த னர். அத்தகைய பெண்மணிகளின் சரிதங்களிற் சில வற்றைத் துறவறத் தூய்மையாளராய்ப் பல நூறு வருடங்களுக்கு முன்னிருந்தவரும், அரசனாகிய

## காவிரிப்பூம் பட்டினத்துச் சிறப்பு

சேரன் செங்குட்டுவனைத் தம் சகோதரனாகக்கொண்ட வருமாகிய இளங்கோவடிகளென்பார் தாமியற்றிய சிலப்பதிகாரமென்னும் சிறந்ததொரு காப்பியத்திற் சிறக்கக் கூறியுள்ளார். நிற்க.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற் பிறந்த கரிகாற்சோழனுடைய மகள் ஆதிமந்தியார் தமது கணவனுடன் இல்லறம் நடாத்திகொண்டு வருகையில் ஒருகால், பெருகிய காவிரி வெள்ளத்திலகப்பட்டுக் கொண்ட தமது கணவன் ஆட்டனத்தி என்பாளைப் பிரிந்துயிர் வாழத் தரியாராய்க் கடற்கரையிற் சென்று வருநதிக் கொண்டிருந்தனர்; அப்போது அவரது கற்பின் மேம்பாட்டைக் கருதிய கடலானது, காவிரி வெள்ளம் தன்னிடத்திற் சேர்தத அவர் மணாளனைத் தனது அலைகளென்னும் கரங்களாலேந்திகொண்டு வந்து கரையிற் சேர்தது, 'ஓ திருமகள் போல்வாளே!' என்றழைத்துக் கொடுக்கப்பெற்றனர். அநநகரத்திற் பிறந்த மற்றோர்மாதா, தன்னை மணந்த கணவன் கடல் யாத்திரைபோய்த் திருமபுமளவும் தனது கற்புக்கழிவு நேரவாறு, அக்கற்பின் மேம்பாட்டாற் கல்லுருவம் பெற்று, அவன் திரும்பி வந்தவுடனே அவ்வுருவம் நீங்கித் தனதியற்கை யுருவமைந்து அவனுடன் இல்லறம் நடாத்திவந்தாள்.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற் பிறந்த ஓர் மாதா இளமையிலேயே மாதா பிதாக்களை இழந்தவளாய், அங்குள்ள ஒரு தேவாலயத்தில் திருப்பணிசெய்து காலங் கழித்து வருகையில், அவ்வூர் வழியாக யாத்திரை வந்த வேற்றூரானொருவன், அத்தேவாலய தரிசனத்

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

திற்காகச் சென்று தரிசனஞ்செய்து திரும்புகையில் அப்பெண்ணின் அழகையும் ஒழுக்கத்தையும் நோக்கி, அவள்மீது பிரியங்கொண்டு அவ்வாலயப் பரிசாரகர் முதலியோரால் அவளது விர்த்தாந்தத்தை யுணர்ந்து, அவளை எவ்வகையிலேனும் மணமுடிக்க வேண்டுமென்றும், தனக்கு முன்னுள்ள மனையாட்டியால் வெகுநாளாகப் புத்திரப்பேறில்லையே யென்றும் கருதி, அங்குள்ளார்க்குத் தன் கருத்தைத் தெரிவிக்க, அவ்ஔரவர் வெகுநாளாகத் தக்க மணவாளன் கிடைக்காமையால் வருந்தியுள்ளாராதலின், உடனே அதற்கிணங்கித் தேவாலயத்தின் மூடப்பளிக் கருகிலிருந்த வன்னிவிருட்சத்தினடியில் மணபபந்தலலங்கரித்து வதுவை முடித்தனா. அதன்பின் அமமணவாளன் தனது தேவியை அழைத்துக்கொண்டு தன்னூரிற் சோந்து அங்குத் தன் மனையின்கணுள்ள முதன்மனைவியுடனே இசெய்தியைக் கூற, அவள் இது கேட்டவுடனே சினந்து, இவள யாரோ வைப்பாட்டியே யொழிய மணவாட்டியாகாள் ; இவள் உள்ளே வரலாகாதென மறுத்தனள். அப்போது அக்காவிரிப் பூம் பட்டினத்துப் பெண் மனங்கலங்கி, ' ஓ சிவபெருமானே ' அடியேன் இதுகாறும் உமக்குத் திருத்தொண்டு புரிந்ததும் கற்பின் நிலைமை தவறாதிருந்ததும் உண்மையாயின், யான் மணமபுரிந்துகொண்ட பந்தற்கருகிலிருந்த வன்னி விருட்சமும் அதன் சமீபத்திருந்த மடைப்பளியும் ஈண்டுவந்து சான்று கூற வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே அவளது கற்பின் மேம்பாடு விளங்குமாறு அவ்வன்னிமரமும்

## காவிரிப்பூம் பட்டினத்துச் சிறப்பு

மடைப்பனியும் சான்று கூறிற்று. காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற் பிறந்த ஓர் மாதை மணந்த மணவாளன், பொருளிட்டும் பொருட்டுப் பிரிந்து சென்றபோது, தன் காதலியை நோக்கி, 'யான் வருமளவும் பிற்புருடரைப் பாராதிருக்குமாறு யான் ஓர் திரையிட்டுப் போவேன் ; நீ அதற்குள்ளாகவே யிருந்து கொண்டு தாதிபரால் உனக்கு வேண்டுவனவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டிருக்கக் கடவையெனக் கட்டளை யிட்டுத் திரைகட்டிப் பாங்கியாகட்கும் அவ்வாறே கட்டளையிடயற்பதிக்கேகினன். அவன் கட்டளைப்படி திரைக்குள்ளிருக்கும் தலைவியின் கற்பைப் பரீட்சிக்கத் தொடங்கிய பாங்கியார்கள், சின்னாட் சென்ற பின் ஓர் நாள், காவிரிகரையின் கணுள்ள மண்ணி லோர் பாவையைச் செய்து திரைக்கு வெளியில் நிறுத்தி, இதோ உனது கணவர் வந்திருக்கின்றனர். இப்போது நீ வெளியில் வரலாமென்றழைக்கவும் வெளியில் வராதவளாய் உள்ளிருந்த கற்பின் மேம்பாட்டால், அக்காவிரி வெள்ளம் ஓபருகிய காலத்தும் அவளிருக்குமிடத்தை யழிக்காமல் அதைச் சூழ்ந்து கொண்டு போகுமபடி செய்தாள். அதன்பின் அவள் கணவன் தான் சென்ற அலுவலை முடித்துக்கொண்டு வந்து பார்க்கையில், காவிரிப் பெருக்கால் மற்றைய கட்டடங்கட்பயாவும் அழிந்தும் தனது காதலியிருந்த கட்டடமாத் திரை அழியாதிருக்கக்கண்டு அவளது கற்பின் மேம்பாட்டை மெச்சினவனாய்த் தனது நற்றவத்தை வியந்து முன்னிலும் மிக்க பிரியத்துடன் இல் லறத்தை இனிது நடாத்தி வந்தான்.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற பிறந்த மற்றோர் வனிதை, தனது சககனத்தியின் குழந்தை தவறிககிணற்றில் விழுந்த வுடனே தன்னையொத்தாள் மகவின்றியிருக்கத் தான்மாத் திரம குழந்தை வைத்திருக்கலாமோ வென்றெண்ணித் தாமதியாமல் தன் குழந்தையையும் அக்கிணற்றிலேயே போட்டுவிட்டனன். அவள் கற்பின்மேம் பாட்டையும் நல்லெண்ணத்தையும் வியந்த கடவுளருளால், இரு குழந்தைகளும் அக்கிணற்றின்மேல் உயிர் பிழைத்து மிதக்கக்கண்டு எடுத்தனரென்பது அந்நகாச் சரிதங்களுள் ஒன்றாகும்.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் பிறந்த இரண்டு பெண்கள் சிறுவயதில் முத்துக்களைக்கொண்டு சிற்றில் விளையாடும்போது, தம்மிருவருக்கும் ஆண் பெண்ணென்னும் பார்பகுதிப்படி மகவுண்டாமானால், அவ்விருவர்க்குமே மணமுடிப்போ மென்று பேசிக்கொண்டார்கள். பிறகு அவ்விருவர்க்கும் பருவம் வாய்த்து மணம் முடிந்து புத்திரோற்பத்தியாய்த் தாங்கள் பேசிக்கொண்டவாறே ஆண் பெண் என்னும் இருபார்பகுதிப்படியே பிறந்தன. ஆயின், அப்புத்திரன் முடவனா யிருந்தமையைக் கண்ட பெண்மகவீன்ற மாது, தனது காதலனை நோக்கி, நான் சிறுவயதுடன் வண்டலாட்டயர்கையில் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டதுண்டு; இப்போது அப்பிள்ளை முடமாயிருக்கின்றதேயென்று சிந்தித்து வருந்துகின்றே நென்றுரைக்க, எப்போது நமது தாய் அவருக்கென்றுரைத்தாளோ அப்போதே அவர் மனைவியாயினோ மெனச்சிந்தித்தவளாய், அவள் புத்திரியாகிய பெண்

## காவிரிப்பூம் பட்டினத்துச் சிறப்பு

சற்றுந்தரியாதவளாகக் கோடி யுடையுடுத்திக்கொண்டு கூந்தலைவாரிச் சொகுசாகக் கட்டிச் சென்று அப்புதல் வனைத் தன் தலையிற் சுமந்துநின்றனள்.

மற்றும் அக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் பெருஞ் செல்வமும், பேரழகும் வாய்ந்த கோவலன் என்னும் பெயரினையுடைய வணிக புத்திரன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் தகுந்தபருவத்தில் கண்ணகியென்னும் பெயரினையுடைய கற்பிற் சிறந்த மங்கையை மணந்திருந்தும், ஊழ்வினையால் அநகரில் இருந்த மாதவியென்னும் கணிகைஞல் மகளொருத்தியை விருமபி அவள்பாலடைந்து வாழ்ந்திருந்தான். நாட்பல சென்ற பின்னர் ஒரு காரணத்தால் அவள்பால் வெறுப்புற்றுத் தன் மனையை யடைந்து, கையிலிருந்த பொருளெல்லாம் தாசியின் பொருட்டுச் செலவழித்து விட்டமையால், மீண்டும் பொருள்தேடித் தனிகளை எண்ணித் தன்மனைவி கண்ணகியோடு மதுரைக்குச் சென்று மனைவியை மாதரியென்னும் ஆயர்குலமாதிடம் அடைக்கலமாக வைத்துவிட்டு மனைவியின் காற்சிலம்பொன்றைப் பெற்று, வியாபாரத்திற்கு முதல் வேண்டியதின் நிமித்தம் அதை விற்பனா வெளியிற் சென்றான். அப்போது பழுதுபாப்பதற்காக வாங்கிச் சென்ற அநகரத்து அரசியின் காற்சிலம்புகளில் ஒன்றைப் பறிகொடுத்து அரசிக்கு என்னசொல்வதென்று ஏங்கிய பொற்கொல்லன் ஒருவன் கோவலன் எதிரில் வந்தான். அவனிடம்கோவலன் தன் கையிலிருந்த தன் மனைவியின் சிலம்பைக் கொடுத்து அதைவிற்புத் தருமாறு வேண்டினான். அவன், அச்சிலம்பு அரசியின்

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

சிலம்பல்ல வென்பதை அறிந்தவனாயிருந்தும் அஃது அரசியின் சிலம்பு போன்றிருந்தமையினால் மனத்தில் துர்ரெண்ணமகொண்டு அரசனிடம் சென்று சிலம்பை அரசனுக்குக்காட்டி, 'அரசரேறே! இச்சிலம்பு அரசியாருடைய சிலம்புகளில் ஒன்று; இதைப் பழுது பார்ப்பதற்காக அரசியார் என்னிடம் கொடுத்தார்கள். நான் இதை வீட்டில் வைத்திருந்த சமயம் பார்த்துக் கள்வனொருவன் கவர்ந்தது சென்று விட்டான். கடைசியாக யான் அக்கள்வனைக்கண்டு பிடித்துவிட்டேன். அவன் இஃதோ அரண்மனைக்கு வெளியில் நின்றுகொண்டிருக்கிறான் ' என்று கூறினான். அரசன் அவன் கூறுவதை ஆராயாமல் கோவலனைக் கொலைசெய்தான். அஃதறிந்த கண்ணகி கடுங்கோபங்கொண்டு அரசனைவக் களஞ் சென்று தன்கணவன் கள்வனல்லவென்பதை நிரூபித்தாள். அறியாமற்செய்த பிழைக்கு வருந்தி அரசன் அப்பொழுதே உயிரிவிட்டான். அதே சமயத்தில் அரசியும் உயிர்துறந்தாள். பின்னர்க் கண்ணகி தன்கற்பின் திறத்தால் மதுரையை எரித்துவிட்டுச் சேரநாட்டைந்து அங்குள்ள திருச்செங்குன்றமேனனும மலைமீதேறி அங்கிருந்த ஒரு வேங்கை மரத்தின் கீழிருந்து தெய்வ உருவோடு விமானத்தில் தன்னெதிரிற்றோன்றிய தன்கணவனோடு விண்ணுலகடைந்தாள். - ஆந்தகைய உத்தமிகள் பலபேர் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற் பிறந்து அப்பட்டினத்திற்குப் பெருமையளித்திருக்கினரனர்.

## இரண்டாவது அத்தியாயம்

### சேட்டிப்பிள்ளைகள்

ஒருநாள் காலை மணி ஆறுஇருகும். சூரியன் கீழ்த்திசையில் தன் ஆயிரங் கதிர்களையும் அழகுடன் பரப்பி உதயமாயினான். அப்போது பறவைகள் தத்தங் கூடுகளிலிருந்தும், மரக்கிளைகளிலிருந்தும் வெளிப்போனது இன்பமாகக் கூவிக்களித்துக் கொண்டிருந்தன. உழவர்கள் தங்கள் புலங்களில் உழுது கொண்டிருந்தனர். குளிராத காற்று மெல்லவீசிய தோடும் காலநிலை சுகத்திற்கேற்றவாறிருந்தது.

அப்போது காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் காவிரியாற்றில் குளிகுந்துறைக்கு அருகில் நான்கு வைசியகுல ஆணமக்கள் ஆலமவிழுதினால் பல்விளக்கிக்கொண்டே தங்களுக்குள் பலவிஷயங்களைக் குறித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

அப்போது சாமபசிவம் என்பவா மற்றவர்களைப் பார்த்து, 'அஃதோபாருங்கள்! நமது குலதிலகரான சிவநேசர் குளித்துவிட்டு எவ்வளவு நேரமாகச் சிவ பூசை செய்துகொண்டிருக்கின்றார்! ஆ! அவரது பக்தியே பகதி!' என்று ஆச்சரியத்துடன் சொன்னார்.

அவர் சொன்னதைக் கேட்ட சிவசிதம்பரம் என்பவா அவரைப்பார்த்து, 'சிவநேசருக்கென்ன? அவரைப்போல் கடவுள் பகதியும், அடியார் பகதியும்



## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

உடையவர்கள் இக்காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் இல்லை. எத்தனையோ பெயர் கடவுள் பக்தியிற் சிறந்தவர்களைப்போல் நடித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். மனத்தில் அவர்கள் கொண்டிருக்கும் தூரெண்ணங்களுக்கு அளவேகிடையாது. ஆனால் நமது சிவநேசரோ உள்ளும், புறமும் ஒரேமாதிரியானவர். உண்மையில் அவர் கடவுளிடம் சிறந்த பக்தியுடையவராவர். அதனாலன்றோ அவர் நாளுக்கு நாள் செல்வத்திலும், புகழிலும் மேம்பட்டு விளங்குகின்றார்' என்று கூறினார்.

கூறியதும் சங்கரன் என்பவர் எல்லோரையும் பார்த்து, 'கோயில் திருப்பணி செய்கிறவர்களுக்கும், கடவுளிடத்திலும், கடவுளின் அடியார்களிடத்திலும் அன்பு செலுத்துகிறவர்களுக்கும் தரித்திரம் வருமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்களல்லவா? சிவநேசரே கோயில் கட்டுவதும், தெய்வவழிபாடு, அடியார் வழிபாடு முதலியவைகளைச் செய்வதுமே தங்கடமையாகக் கொண்டிருக்கின்றார். அப்படி இருந்தும் அவருக்கும்படும் தரித்திரமென்ப தில்லாமல் மேன்மையும் பொருள் பெருகிக்கொண்டே போகிறதே! அதை நினைக்கும்போது எனக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கிறது' என்று சொன்னார்.

அப்போது அங்கிருந்தவர்களில் ஒருவராகிய கண்ணப்பர் என்பவர் அவரைப்பார்த்து, 'நீ சொல்வது அறிவற்ற மனிதர்கள் சொல்வதைப் போலிருக்கின்றது. உண்மையான அன்புடையவர்களைக் கடவுள் சோதனையின் பொருட்டுத் துன்பத்தை அனுபவிக்கச்

## செட்டிப்பிள்ளைகள்

செய்வாராயினும் முடிவில் உலகமறிய அவர்களுக்கு வேண்டிய நன்மைகளைச் செய்வார் உண்மையான அன்புடையவர்களுக்கு நிலைபாை துன்பம் வாராது. வந்தாலும் நீடித்திராது. அவர்கள் செலவத்தில் சிறந்து விளங்காமற் போகா. இக்காலத்தில் உண்மை யன பில்லாதவர்கள், அநாதாங்கத்தில் பரிசுத்தமான எண்ணில்லாதவர்கள், துரோகிகள் ஆகிய இவர்களெல்லாம் பலர் தங்களை மெச்சவேண்டுமென்னுங் கருத்துடன் கோயில் கட்டுவதும், குளம் வெட்டுவதும், கடவுளை வணங்குவதுமாய் நிகழின்றன. அன்றியும் இவர்கள் கோயில் கட்டுவதற்கும், குளம் வெட்டுவதற்கும் செலவழிகளும் திரவியங்கள் பெருமபாலும் அநியாய வழிகளில் சம்பாதித்தவைகளாகவேயிருக்கும். உண்மையறியாமல் சாதாரண சனங்கள் இவர்களைப் பக்திமாண்களென்று கொண்டாடுகின்றனர். கடவுளுக்கு உண்மை தெரியாதா? இவர்களுடைய அநாதாங்கம் இன்னதென்று விளங்காதா? ஆகையால் அநியாயமுடைய இவர்கள் கோயில் கட்டுவது முதலிய காரியங்களைச் செய்வது அவருக்குச் சம்மதமாபிருக்குமா? போலியாக இவர்கள் பெருமை அடைவது அவருக்குப் பிடிக்குமா? உண்மையான அன்புடையவர்களுக்கும், இவர்களுக்கும் பேதம் தெரிய வேண்டாமா? கடவுள் உண்மையான அன்புடையவர்களுக்குத் துன்பம் வந்தால் அவர்களைத் தடுத்தாட கொள்வதைப்போல இவர்களையும் ஆட்கொள்ளாமல் இவர்களைத் துன்பத்திற்காளாக்குகின்றார்! உண்மையன்புடையவர்கள் கோயில் கட்டா

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

விடினும் குளம் வெட்டாவிடினும் கடவுள் தண்டிப்பதில்லை. அவர்களுக்கு நன்மையைச் செய்வார். அன்பில்லாதவர்கள், ஒழுக்கங்கெட்டவர்கள், ஆயிரங் கோயில்களைக் கட்டினாலும் கடவுள் அவர்களைத் தண்டிக்காமல் விடமாட்டார். இந்த உண்மையை அறியாமல் நாம் கோயில் கட்டினால், கடவுள் பக்தியுடையவர்களாயிருந்தால் தரித்திரம் வந்துவிடுமென்பது அறியாமையே யாகும். உண்மையான அன்புடையவர்கள் எதைச் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் கடவுள் அவர்களிடம் பட்சமே பாராட்டுவார். அன்பில்லாத கடையர்கள் எதைச் செய்யினும் துன்பந்தான் விளையும். இதுதான் இரகசியம். சிவநேசரோ உண்மையான அன்புடையவர். ஆகையால் அவருக்கு எல்லா நன்மைகளும் மேன்மேலும் பெருகிக்கொண்டேயிருக்கின்றன. அதனால் நாம் ஆச்சரியப்படவேண்டியதில்லை' என்று வாய் ஓயாமற் சொல்லி முடித்தார்.

அப்போது சிவசிதம்பரம் எல்லோரையும் நோக்கி, 'சிவநேசருக்கு எல்லாச் செல்வங்களும் பொருந்திவிருக்கிறதென்று சொல்ல முடியுமா? மக்களைப் பெருதவர்கள் எவ்வளவு சிறப்புடையவர்களாயிருப்பினும் பிரயோசனமில்லையே. சிவநேசருக்குச் செல்வத்தையெல்லாம் கொடுத்த கடவுள், குழந்தைகளைக் கொடுக்க வில்லையே. ஆகையால் சிவநேசர் எவ்வளவு செல்வமுடையவராயினும் என்ன பிரயோசனம்' என்றார்.

அப்போது எல்லோரும் அவரைப்பார்த்து நகைத்தனர். பின்னர் சாம்பசிவம் என்பவர் அவரை நோக்கி, 'நீர் சென்ற நான்கு வருடகாலமாக ஈழ நாட்டுக்குச்

## செட்டிப்பிள்ளைகள்

சென்றிருந்தமையால் உமக்கு இங்கு நடந்த விஷயங்களொன்றுமே தெரியவில்லைபோலும். நீர் ஈழ நாட்டுக்குச் சென்ற மறுவருடத்தில் சிவநேசருக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்து சுகமாய் வளர்ந்து வருகிறது. அஃது உமக்குத் தெரியாதுபோலும்” என்று கூறினார்.

அதைக்கேட்ட சிவசிதம்பரம் அவண்ப்பார்த்து, ‘எனக்கு, நான் இங்கு இல்லாத காலத்தில் நடந்த விஷயங்களொன்றுமே தெரியாதென்று நினைக்கவேண்டாம். ஆனால் சிவநேசருக்குப் பெண் குழந்தை பிறந்த விஷயமட்டும் இதுவரையில் தெரியாது’ என்றார்.

என்றதும் கண்ணப்பர் மற்றவர்களைப்பார்த்து, ‘சிவநேசர் எல்லாவகையிலுமே அதிர்ஷ்டசாலியாவா. அவருடையமனைவி ஞானகலாமபையாரைப்பார்த்தீர்களா? மகா உத்தமி. கணவன் சொல்லைக் கடவாதவா. அந்த அம்மாள் பெய்யென்று சொன்னமாதிரித்தில் மழை பெய்யும். கற்பில் அருந்ததியும் அந்த அம்மாளுக்கு நிகராகமாட்டாரென்று சொல்லலாம். சிவநேசர் பூர்வத்தில் மிக்க புண்ணியம் செய்தவராகவே யிருக்க வேண்டும்’ என்றார்.

‘அதோ சிவநேசர் பூசை முடித்துவிட்டுப் போகின்றார். வாருங்கள் நாழுஞ்சென்று குளித்துவிட்டுப் போகலாம். பேசிக்கொண்டிருக்க நோமில்லை. ஈழ நாட்டுக்குச் சந்தனக்கட்டைகளைக் கப்பலில் ஏற்றியனுப்பவேண்டும்’ என்று சொன்னார் சிவசிதம்பரம்.

பிறகு எல்லோரும் எழுந்து குளிக்கச் சென்றனர்.

## மூன்றாவது அத்தியாயம்

### மைந்தனில்லா மனக்குறை

மூன் அதிபாபதகில நடந்த சம்பவங்களுக்குப்  
பிறகு இரண்டு வருடங்கள் ஓடி மறைந்தன.

ஒரு தினம் காலை பத ஏ மணிகு ஞானகலாம  
பையார் வீட்டு வேலைகள் ஒழுங்குபெறச் செய்து  
விட்டுச் சிறிது நேரம் தமது செலவசிறுமிபோடு  
கொஞ்சுகுலாவிகொண்டிருந்தார். ஆயினும் அவர்  
மனதில் எதோ கவலை குடிக்கொண்டிருப்பதாகத்  
தெரிந்தது. பிறகு அவ்வமையார் தமது பெண்மக  
வைத்தாராயில் இரத்தினகமபாளத்தின் மீது விளையாட்  
விட்டுத் தாம் ஒலைச்சுவடியில் எழுதப்பட்டிருந்த  
நிருவாசகதந்தக காகில எடுத்தா,

“ இன்றுநீ நான் இருக்கடிந் துள்ளத்

தெருகின்ற குய்யே போன்று

நின்றநீ தன்மை நினைப்ப நின்றதேன்

நீயலர் பிறிதுமற் றின்மை

சென்றுசேன் றனுவாயத் தேய்ந்துதேயத் தொன்றத்

நீய்ப்பெய்த் துறையுரை சிவனே

ஒன்றுநீ யல்ல அன்றிநீ றில்லை

ஆருனை அறிபகி ற்போ ”

என்பது போன்ற உள்ளத்தை உருக்கும பல  
நிருப்பாசுரங்களை வாய்விட்டுப் பாடினார். பின்னர்,  
‘முப்புர மெரித்த முககண்ண! அவாபரண!

## மைநதனில்லா மனககுறை

ஆதிமூத்தி! உன்னையே கதியென்று நம்பிய எங்கள் மனககுறையைப் போககாயோ? மக்களில்லை யென்று வருந்திய எங்களுக்கு ஓர் பெண் மகவையளித்தாய். பெண் மகவையளித்ததனால் பெருமகிழ்வுற்றோமானாலும், நாங்கள் இனி விரும்புவது ஆணை மகவன்றோ? இறைவா, எங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேண்டியது உன்கடமையேயன்றோ? என்று வாய் விட்டுச் சொன்னார்.

இவ்வாறு ஞானகலாமையார் வருந்திக் கொண்டிருக்கையில் வெளியிற் சென்றிருந்த அவ்வமமையாரின் கணவராகிய சிவநேசர் வீட்டிற்கு வந்தார். அவரைக் கண்டவுடன் அவ்வமமையார் சட்டென்று எழுந்து அவர் வெளியிற் சென்று வந்த களைதீர அவருக்கு உபசாரம் செய்தார்.

அப்போது சிவநேசர் தம் மனைவியைப் பார்த்து, 'பெண்ணே, என்ருமில்லா வண்ணம் இன்று உன் முகம் வாடியிருப்பானேன்' கற்புடைய பெண்கள் எக்காரணங்கொண்டும் தங்கள் கணவர்களின் முன் முகத்திற் களங்கம் தோன்றுமாறு நிற்பது அழகாமோ?' என்று கேட்டார்.

அதற்கு அம்மையார் அவரைப்பார்த்து, 'சுவாமி! அடியாள இதுகாறும் இவ்வாறிருந்ததுமுண்டோ? இன்று எனையுமறியாமல் என் மனத்தில் சிறிது வருத்தம் தோன்றியது. அவ்வருத்தமே என் முக வாட்டத்திற்குக் காரணமாகும்' என்று சொன்னார்.

மனைவியார் சொல்லியவைகளைக் கேட்ட சிவநேசர் அவரைப்பார்த்து, 'பெண்ணே, உன்மனத்தில்

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

ஏற்பட்டுள்ள கவலை என்ன? சிவனடிகளே தொண்டு பூண்டொழுகும் நமக்கு என்னகவலை வரப்போகின்றது? அப்படி வந்தாலும் இறைவன் கருணை என் மெண்ணி யிருக்கவேண்டுமேயன்றி நாம் செய்யத் தக்கது யாதுளது? நாம் அநுபவிகளும் இன்பமும் துன்பமும், நன்மையும் தீமையும் கடவுளுக்குத் தெரியாதோ? தெரியும். அவா யாவையும் அறிவார். ஆகையால் இன்பம் வந்தபோது சந்தோஷிப்பதும், துன்பம் வந்தபோது துக்கித்தலுங்கூடாது. எல்லாம் இறைவன் செயலென்றே யெண்ணி யிருக்கவேண்டும், போகட்டும். உன் மனக்குறைகளுக்காரணம் என்ன? என்று கேட்டார்.

இவ்வாறு தங்கணவனார் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் அமமையார் சிறிது வெட்கித் தங்கண் வரை நோக்கி, 'சுவாமீ' பல்விதச் செல்வங்களையும் நமத்களித்த இஃறவன் ஆண் மகவொன்றை அளிக்கவிலையே யென்னும் கவலையே எனக்குப் பெரிதாயிருக்கின்றது. அககவலையே என் முகவாட்டதிற்குக் காரணம்' என்று சொன்னார்.

சொன்னதும் சிவநேசர், 'பேதாய்! இதற்கோ நீ வருந்துவது? மககளுக்குச் செய்யவேண்டுவனவற்றை அவ்வவற்றுக்கேற்ற காலம் வரும்போதல்லவோ அன்னையும் பிதாவும செய்வார்கள். சகல உயிர்களுக்கும் அன்னையும் பிதாவுமாக விருகரும் பரமேசுவரர் நமக்கு வேண்டுவனவற்றை யெல்லாம் காலம் வரும் போதல்லவோ செய்வார். நமது குறைகளை அவா அறியமாட்டாரா? அறிவாரா. நமது குறைகளைப்

## மைந்தனில்லா மனக்குறை

போகந் அவா திருவுளங்கொள்கின்றவரையில் நாம்  
காததுக்கொண்டிருக்கவேண்டும். அடுத்தது முயன்று  
லும ஆகுநாளன்றி எவையுமாகா. இவைகளையெல்லாம்  
அறிநடுநததும் நீ இவ்வாறு வருநதுவது ஏன்! உன்  
கவலையை விட்டொழி. வேண்டுவார் வேண்டுவன  
வற்றை அருளவல்ல கடவுள் உன் கவலையைப் போக்  
குவார்' என்று கூறினா.

அதுகேட்ட ஞானகலாமபையார் மனநதேறி  
யிருந்தார்.





## நான்காவது அத்தியாயம்

### திருவேண்காடர் திருவவதாரம்

ஆண்மகவொவாஹ அருளவேண்டுமென்று ஞான கலாமலபயாரும், அவா கணவனாரும் இறைவனை நோக்கி வேண்டினா ; ஆயிரக்கணக்கான அடிய வர்களுக்குத் தினமும் திருவமுது படைத்து வந்தனர் ; பல தீர்த்தங்களுக்குச் சென்று முழ்கி ஸ்தலங்கள்தோறும் சென்று இறைவனை ஆராதித் தனர் ; ஏழைகளைக் காப்பாற்றினா , சத்திரஞ் சாவடிகளை நியமித்தனா : கோயில்களில் தனியாகப் பல உற்சவங்களையும், பூஜை முதலியவைகளையும் செய்து வந்தனா ; ஆலயங்களில் நெய்விளக்கேற்றதல முதலிய பணிகளைச் செய்வாராயினா ; அருமஹ யோதிய பெரியோர்களுக்கு வேண்டிய நன்மை களைச் செய்தனா ; தாய் தந்தையற்ற குழந்தை களைக் காப்பாற்றினா ; அநாதைகளுக்கு ஆதரவளித் தனர் ; பொருளில்லாதவர்களுக்கு வேண்டும பொருளை யளித்தனர் ; இன்னும் எத்தனையோ நற்காரியங்களைச் செய்துவந்தனா.

என்னே இறைவனின் சோதனை ! ஒருவேளை உண் டால் மறுவேளை உண்பதற்கு ஆகாரமில்லாத ஏழை களுக்குக் கடவுள் எத்தனையோ குழந்தைகளைக் கொடுக்கின்றார். செல்வம் நிறைந்தவர்களுக்கோ அவ்வாறு கொடுப்பதில்லை. இஃது உலகில் என்றும் பெருவழக்கா யிருந்துவருகிறது. தனவந்தர்கள் தங்க ளுக்கு மக்கள் இல்லையென்று வருந்துமபோது

## திருவெண்காடர் திருவவதாரம

‘என் இதனைக் குழந்தைகள் பிறக்கவேண்டும்?’ என்று எண்ணுமபடி ஏழைகளுக்குப் பலகுழந்தைகள் பிறக்கின்றன. இதற்குக் காரணம் இன்னதென்று எவரேயறிவாரா? ஆனால், சிலர் சில காரணங்களைக் கூற முன் வருவா. அக்காரணங்களெல்லாம் ஆராய்ந்து பாரகருங்கால பொருத்தமற்றவைகளெனத் தோன்றும எனபது நிண்ணம். நிற்க.

உணமை யன்புடையார் வேண்டுவனவற்றை வேண்டுமவாறே அளிப்பவனாகிய சிவபெருமான் இஹநியாக ஞானகலாமபையாரின் மனக்கருத்தை நிறைவேற்றத் திருவுளங்கொண்டார். எம்பெருமான் திருவுளங் கொண்டால் ஆகாதகாரியமும் உண்டோ?

இஹவன் திருவுளங்கொண்ட காலமுதல் ஞான கலாமபையார் திருவயிற்றில் கருப்பநதோன்றி வளந் தவருவதாயிற்று. அதனையறிந்த சுற்றத்தாரும் மற்றவர்களும் பிறக்குங் குழந்தை ஆண்குழந்தையாயிருக்கவேண்டுமென்று இஹவனை வேண்டினா. ஞானகலாமபையாரும், அவரது கணவனாரும், அவர்களின் நெருங்கிய உறவினர்களும் பலநற்கனவுகள் கண்டனா. காவிரிப்பூம்பட்டினமுற்றும் ஒருவரை உணாச்சி தோன்றியது. எல்லோர் மனத்திலும் இன்பம் பெருகியது. இதனால் அனைவரும் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கோர் அளவேயில்லை. இதற்காக நன்னிமித்தங்களால் பிறக்குங் குழந்தை சிறப்புடையதாகவே யிருக்குமென்று அனைவருந் தீர்மானித்தனர். கருப்பம் வளருங்காலத்தில் செய்ய வேண்டியவைகளை யெல்லாம் முறைப்படி செய்து

## பட்டினத்ததுப் பிள்ளையார்

வநதனா. மாதங்கள பல ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சென்று ஒன்பது மாதங்களாயின. அக்காலையில் அகநிகளுக்கும், மற்றும் வேண்டுவாக்கும் சிவநேசா பொன்னையும் மணியையும் அளளியளளிக கொடுத்தார் ; ஏழைகளுக்கு வயிறு உண்ணுமபடி மூன்று நாட்கள்வரை ஓயாது உயர்ந்த உணவளித்தார் ; தேவாலயங்களில் பலவித பூஜை நைவேத்யங்களைச் செய்து வைத்தார் ; இன்னும் எவ்வளவோ நற்கருமங்களைச் செய்தார் மெல்ல மெல்ல நாட்கள பல சென்றன. பத்தாவது மாதமும் பிறந்தது. இஹவன் தரிசனத்தை எந்நோக்கி நிற்கும் யோகியைப் போல் சிவநேசா குழந்தை பிறக்கும் சமயத்தை எந்நோக்கியிருந்தார். குழந்தை பிறக்குங்காலத்தில் தாய்க்குச் செய்யவேண்டியவைகளைப்பற்றிச் சிவநேசரின் வீட்டில் உள்ளார் பேசிக்கொண்டிருந்தனா. புத்திரியின் மகப்பேற்றைக் கவனிப்பதற்காக ஞானகலாமபையாரின் தாயாரும், அவரைச் சோந்தவர்களும் சிவநேசரின் வீட்டில்வந்து தங்கியிருந்தனர்.

ஒருதினம், 'இன்று குழந்தை பிறக்கு' மென்று எல்லோரும் சொல்லும் வண்ணம் ஞானகலாமபையாரின் தேகநிலை மாறுபட்டுத் தோன்றியது. உடனே முத்துவமகளிர் முதலியோர் வந்து சேர்ந்தனா. எல்லோரும் எண்ணியபடியே நல்ல நிதி வாயோகம் முதலியனவமைந்த நேரத்தில் ஞானகலாமபையார் உலகெலாம் உய்யுமாறு ஒரு சம்புத்திரனைப் பெற்றார். பிறந்த குழந்தை ஆண்மக வென்றவுடன் அம்மையார் அதுகாறும் தாம் தேகநோயினால் பட்ட

## திருவெண்காடர் திருவவதாரம்

துன்பத்தை மறந்து இன்பமே ஒருருவானுற்போல் விளங்கினார்.

லமந்தன் பிறந்தானென்னும் செய்தியைக் கேட்ட வுடன சிவநேசா சொல்லொணா வானந்தமடைந்து காவிரியில் நீராடித் தமது இஷ்ட தெய்வங்களைப் பிராதித்ததுத் திருமாளிகையை யடைந்து நான் மஹயுணாந்த பெரியாரையும், சோதிடர்களையும் வரவழைத்துச் சாதகங்கணிககச்செய்து பின்னா அவர்களுக்கு ஏராளமான வெகுமதிகளைக் கொடுத்து அனுப்பினார். ஆலயங்களில் தனியாகப் பல உற்சவங்களைச் செய்யுமாறு வேண்டும் பொருள் கொடுத்தார். ஆயிரக்கணக்கான ஏழைகள் மனங்களிககப் பலவித நானதருமங்களைச் செய்தார். குழந்தை பிறந்ததன் ஞாபகார்த்தமாகப் பொது மக்களுக்குக் கொண்டு பல குளங்களையும், கிணறுகளையும் வெட்டச் செய்தார். குழந்தை பிறந்தது முதல் பத்து நாள் வரையில் எண்ணெய் விழா முதலானவைகள் மிகச் சிறப்பாக நடந்தேறின. பதினேராம் நாள் குழந்தையின் அன்னையும் பிதாவும் குளித்துப் பின்னர்த் தேடக்கிடைக்காத செலவமாகிய குழந்தையை நீராட்டி அதற்குச் செய்வனசெய்து பொன்னுற் செய்யப்பட்ட தொட்டிலிவிட்டுப் பல பெரியாரின் இஷ்டப்படி குழந்தைக்குத் திருவெண்காடர் என்று பெயரிட்டனர்.

அதுமுதற்கொண்டு தெய்வவருளால் தோன்றிய அக்குழந்தை, பெற்றோரும் மற்றோரும் கண்டு களிக் கும் வண்ணம் சிரித்து விளையாடி வளர்பிறைபோல்

வளர்ந்துவருவதாயிற்று. அக்குழந்தையின் முகத்  
லைக்கண்ட அறிவாளனைவரும், 'இக்குழந்தை பிற்  
காலத்தில் எல்லோருங் கண்டு வணங்கத்தக்க உயா  
நிலை யடையும்' என்றுகூறிச் செலவாராயினர்.

ஞானகலாமபையாரோ தமது செல்வகருமாரரைப்  
பாலாட்டிச் சீராட்டி ா ஏறுமடி அணுகாவண்ணம  
கண்ணை இமைகாப்பதுபோல காத்ததுவந்தார். இவ்  
வாறாகக் குழந்தை மிகச் செல்வத்துடன் வளர்ந்து  
ஐந்து வயதுடையதாயிற்று. அதுவரையில் சிவ  
நேசர் தமது அருமைகருமாரரின் தேனினுமினிய  
இன் சொற்களைக்கேட்டு மகிழ்ந்திருந்தார்.



## ஐந்தாவது அத்தியாயம்

மாய வாழ்வு

‘திருநீலகண்டரே’ எங்கு இவ்வளவு அவசரமாகப் போகின்றீர்? உமது தமககை ஞானகலாம் பையரா குழந்தையைப் பராககவோ? என்ன ஐயா, ஒரு நாளில் எத்தனை முறைதான் நீர் அக்குழந்தையைப் போய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பீர்? வாரும், கொஞ்சம் வெற்றிலைப் போட்டுக் கொள்ளலாம். நானும் உம்மோடு வருகிறேன். அக்குழந்தையைப் பார்த்து நாளாயிற்று. அஃது என் கண்ணெதிரே நிற் பதுபோல் தோன்றுகிறது’ என்றார் பஞ்சாட்சரம என்பவா.

தமது நண்பராகிய பஞ்சாட்சரம என்பவா கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் திருநீலகண்டா அவர் எதிரிற் சென்று நின்றார். அவா வாய்திறக்கவில்லை. அவருடைய முகம் வாடியிருந்தது.

அதைக்கண்ட பஞ்சாட்சரம அவரைப்பார்த்து, ‘திருநீலகண்டரே’ என்ன சமாச்சாரம்? ஏன் உமது முகம் இவ்வாறு வாடியிருக்கின்றது? காரணம் என்ன? உமது முகவாட்டத்தைக் கண்டதும் என்மனம் பதறுகின்றது. விஷய மென்ன?’ என்று கேட்டார்.

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

கேட்டதும் திருநீலகண்டர், 'நண்பரே' என மைததுனர் சிவநேசா இறகருநதருணத்திலிருக்கினற னர். அதை இங்கொருவர்க்கு அறிவித்தது விட்டுச் செலகின்றேன். இனி நிற்பது கூடாது. நீர் என னோடு வருவதாயின் வருக' என்று கண்கலகத்ததுடன் கூறினார்.

இவ்விஷயத்தைக் கேட்ட பஞ்சாட்சரம் என்பவா பொருக்கென எழுந்தது, 'ஐயோ, இஃதென்ன' இடியிடித்ததாற் போலிருக்கின்றதே' குழந்தை பிறக்க வில்லை யென்று வருந்திய அவருக்குக் குழந்தை பிறந்த பின் இக்கதியோ நேர்ந்தது! ஆ' எனன கொடுமை' கடவுளின் சோதனையோ? குலக்கொழுந்தாகிய அவருக்கு இதற்குள் இறுதிக்காலம் வந்ததோ' என்று கூறிக்கொண்டே தமது நண்பராகிய திருநீலகண்டரோடு சிவநேசரின் வீட்டை நோக்கி நடந்தார்.

அப்போது திருநீலகண்டர் தேம்பித்தேம்பியழுது கொண்டே போனார். அவரது வருத்தத்தைக் கண்ட பஞ்சாட்சரம், 'அன்பரே! எல்லாம் சிவன் செயலே யன்றி நம் செயலாலாவதொன்றுமில்லை. பிறந்தவர் இறப்பதும், இறந்தவர் பிறப்பதும் என்றும் இயல்பே. எனக்கும் வருத்தமாகத்தானிருக்கிறது. சிவநேசரைப் பிரிவதென்றால் யார்தான் வருத்தமாட்டார்கள்? ஆயினும் என் செய்வது? எனக்கு அவர் இறப்பா ரென்று தோன்றவில்லை, நீர் வருந்தவேண்டாம். தைரியமாயிரும்' என்று தேறுதல் கூறினார்.

அதற்குத் திருநீலகண்டர் வருந்திய சிந்தையுடன்

அவரைப்பார்த்து, ‘கண்பாவை வேண்டாமென்று சொல்லும் குருடன் எவனேனும் உண்டோ? சிவ நேசா பிழைத்தெழுந்திருப்பாராயின் எல்லோருக்கும் சந்தோஷந்தான். ஐயோ அவர் இறந்தால் குழந்தை திருவெண்காடன் பெரியவனான பிறகு, ‘என் தந்தை எங்கே?’ என்று கேட்டால் என்னசொல்வோம். அறியாச் சிறு குழந்தையாகிய அவனைவிட்டுச் சிவ நேசா இறக்கத் துணிவாரா? எல்லாவற்றையும் வெறுத்த ஞானிகளுக்கும் மக்கள்மேல்கொண்ட ஆசை நீங்காதே. என மைத்துனர் சிவநேசா மட்டும் எவ்வாறு அவவாசையினி இறக்கக்கூடும்? அந்தோ என செய்வேன்?’ என்று சொல்லி வருந்தினார்.

‘திருநீலகண்டரே! நீர் எல்லாமறிந்தவரா யிருந்தும் இவ்வாறு வருந்தலாமோ? அவரவா வினையளவுக்கு அவரவா வருவாரா. “ஆவாரை யாரே அழிப்பா? அதுவன்றிச் சாவாரை யாரே தவிர்ப்பார்?” நமமாலாவது ஒன்றுமில்லை. ஊழ்வினைப்படியே யாவும் நடக்கும்’ என்று தேறுதல் கூறினார் பஞ்சாட்சரம்

இவ்வாறு இவாகளிடுவரும் பேசிக்கொண்டே சிவ நேசரின் மாளிகையை யடைந்தனர். அப்போது அமமாளிகை முற்றும், கடல்பொங்கி ஆரவாரிப்பதைப் போல் ‘ஓ’ வென்னும் பெருஞ்சுபத்தாலும், அமுஞ்சுர லோசையாலும் நிரம்பியிருந்தது. அதைக்கண்ட திருநீலகண்டர், ‘ஐயோ கெட்டேன்’ என்று சொல்லி அலறிக்கொண்டே வீட்டிற்குள் ஓடினார். அங்கே செம்பஞ்சாலான படுக்கை யொன்றின்மீது சிவநேசர் பிரேதமாகக் கிடந்தார். குழந்தை திருவெண்காடர்



## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

அவர் அருகில் இருந்து எல்லோரும் வருந்துவதைக் கண்டு என்னவோவென்று ஏங்கியிருந்தார். அம் மானிகையிலிருந்தார் பட்ட துன்பத்தை உள்ளவாமே விளக்குவது சாதியமன்று.

சிவநேசரின மனைவியாராகிய ஞானகலம்பையார் பட்ட துன்பத்திற்கோர் அளவையிலலை. அவா தமது கணவனாரின் பிரேதத்தின்மீது விழுந்து புரண்டழுதா. ‘என்னிறைவா’ எனனருயிரே’ வணிகா குல மணியே’ வெளவியையோன் திருவடிக்கே தொண்டு பூண்டொழுகிய என தலைவரே’ இப்பாழுலகில் என்னைவிட்டு எங்குச்சென்றீர்? பொன்னாடு சென்றீரோ? எந்நாளும் இருப்பதாகிய கையாத்தக கருதிய போயினீரோ? அருமருந்தன்ன குழந்தையாகிய திருவெண்காடனை மறந்தீரோ? அவன் மலர் முகம் உமக்கு வெறுப்புற்றதோ? அன்றி விதிதான் இவ்வாறிருந்ததோ? இனி இவ்வுலகில் நான் எவ்வாறு உயிர் வாழ்வேன்? பாவியாகிய நான் உம்மோடு வரக் கூடாதென்று எண்ணியோ, “நீ” என்னோடு இறக்கத் துணியாதே. குழந்தை திருவெண்காடனைக் காப்பாற்றி உயிர்வாழ்ந்திரு. அவன் உலகம் போற்ற வாழப்போகிறான்” என்று கூறிச்சென்றீர்? உமது வார்த்தையை மீறுவதற்கஞ்சியே நான் உயிர்வாழ்கின்றேன். குழந்தையின் பொருட்டே பாரமாகிய இவ்வுலகில் நான் இனியும் சுமக்கவேண்டியவளாகின்றேன். உம்மை இழந்த எனக்கு இவ்வுலகம் அந்தகாரமாகத் தோன்றுகிறது. கணவனை இழந்து பெண்கள் உயிர் வாழ்வது எதற்காக? கணவனைப் பிரிந்து உயிர்வாழும்

பெண்கள் கண்களை யிழநது பைத்தியம் பிடித்தவர்கள்  
களுக்கரசு சமானமாவார்களென்று சொல்லலாம். ஆ!  
அந்தோ கெட்டேன. ஆ, கணவரே 'என் செய்வேன்?'  
எவ்வாறுய்வேன்? எவ்வாறாயினும் சிறந்த தங்களை  
நான் கணமேனும் மறந்திருக்கமுடியுமோ? அ, கொடியேன,  
கெட்டேன—கெட்டேன. இன்பமாகத் தங்க  
ளோடு வாழ்ந்துகொண்டிருந்த தங்கணவா இறப்பத  
தாய்களும் இறவாது, நம் பல முழ்கி வாழும் மக  
ளிடையே பால யானும் இருக்கவேண்டியவனாயினேன்.  
அந்தோ இஃது அநியாயம்! ஆ, என அருமைக  
கணவரே, என செய்வேன்?

“கொடியே எவ்வாறு கணவரே னுயிர்கோள்  
முடியா நமனே முறையோ முறையோ  
விடியா விருள்வா யெனவீ சீனையோ  
அடியே னுயிரே யருளு யகனே”,

என்று இன்னும் பலவாறு ஞானகலாமபையார் சொல்  
லிப் புலம்பினார். அவர் புலம்புவதைக் காணச் சகி  
யாது துன்புற்ற ஏனையோர் அவருக்குத் தேறுதல்  
கூறி ஒருவாறு அவரது துன்பத்தைப் போக்கினர்.

பிறகு அறிவுடையார் பலர் ஒன்றுகூடி குழந்தை  
யாகிய திருவெண்காடரைக்கொண்டு செய்ய  
வேண்டிய கிரியைகளைச் செய்து பிரேதத்தைத்தகனம்  
செய்தனர். நாட்கள் பலவாயின.

தமது குழந்தையின் முகத்தைக்கண்டு ஒருவாறு  
தமது கணவரின் பிரிவை மறந்திருந்த ஞானகலாம்  
பையார் குழந்தைக்குக் கல்வி கற்பதற்குரிய காலம்  
வந்தமையினால் தமது சகோதரர் முதலிய பல உறவி

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

னர்களின முன்னிலையில் செய்வனசெய்து குழந்தை  
யை உயராதவோர் ஆசிரியரிடத்தில் கல்வி பயில விடு  
த்தாரா. கல்வி சம்பந்தமாக அவ்வாசிரியர் நிருவண்  
காடர் விஷயத்தில் அதிக ஊக்கஞ் செலுத்தித்(தந்தை  
யொடு கல்விபோம்') என்னும் வாக்கியத்திற்கு  
இலக்காகாது அவரைத் தப்பச்செய்தாரா.



## ஆரூவது அத்தியாயம் திருவேண்காடரின் கல்வத்திரம்

காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் இராஜவீதியின் ஒரு புறம் திருவேண்காடர் கல்விபயிலும் கலவிச்சாலை யிருந்தது. அக்கல்விச்சாலையின் ஆசிரியர் உததம் குணம் நிறைந்த சத்திய சீலர்.

ஒரு நாள் அக்கல்விச்சாலையில் வழக்கம்போல் அநேகஞ் சிறுவர்கள் குழுமியிருந்தனர். அவர்களிலோர் சிறுவன் ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்துகொண்டு உபாத்தியாயர் தனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருந்த பாடத்தைப் படித்துக்கொண்டிருந்தான். சில சிறுவர்கள் கல்விச்சாலையாழிற்றே யென்று கவனியாமல் மரியாதையின்றி ஆடிப்பாடிக்கொண்டிருந்தனர். சில சிறுவர்கள் சமயத்திற்கு வேண்டாத வீண்வம்புகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். நிற்க.

அப்போது சதாசிவனென்னும் பெயரினையுடைய மாணவன் தன் கூட்டாளிகளோடு ஒரு புறமாகவமர்ந் து பேசிக்கொண்டிருந்தான். அவர்களில் சங்கர லிங்கம் என்பவன் மற்றவர்களைப்பார்த்து, 'அடே, இங்கே கவனியுங்களடா. நேற்றையதினம் நமக்கு உபாத்தியாயர் சொல்லிக்கொடுத்த பாடங்களை இன்றைக்கு நீங்கள் படித்துக்கொண்டு வந்தீர்களா?' என்று கேட்டான்.

உடனே விஜயன் எனபவன் மற்றவர்களைப்பார்த்தது, 'என்னவோ, பாடமோ கீடமோ, எனக்கு ஒன்றுத தெரியாது. உபாத்தியாயா நேற்றுச் சொல்லியது எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. அதனால் எனக்கு ஒன்றுத் தெரியாது' என்றான்.

என்றதும் அம்பலவாணனெனபவன் அவனைப் பார்த்தது, 'என்ன சொன்னாய்? உபாத்தியாயா சொன்னது உனக்கு விளங்க வில்லையா? உபாத்தியாயா தமிழ்ப் பாஷையில்தானே சொன்னார்? நீ மூடன். உனக்கு அவா எப்படிச் சொன்னாலும் ஒன்றும் விளங்காது. உனக்குத் தெரியாவிட்டால் உபாத்தியாயர் மீது பழி சுமத்துகிறாயே. உபாத்தியாயர் சொன்னது எங்களுக்கு மட்டும் விளங்கியதே. உனக்கு ஏன் விளங்கவில்லை? (உன் புத்தி அவ்வளவு உலக்கைக் கொழுந்தா யிருக்கிறதாகத் தெரிகிறது) என்றான்.

அதைக் கேட்டவுடன் விஜயன் கோபங்கொண்டு அவனைப்பார்த்து, 'அடே' போதும் நிறுத்தது. மட்டும் புத்திசாலியோ? நேற்றையதினம் கடற்கரையில் என்னவோ வேடிக்கை பார்க்கவெண்ணி வயிறு நோகிறது என்று உபாத்தியாயரிடம் பொய் சொல்லிப்போய்விட்டாயே! அஃது எனக்குத்தெரியாதோ? நான்கு நாட்களுக்கு முன் பாடந்தெரியாமையால் "வயிற்று நோய்; பள்ளிக்கு வர முடியாது. மன னிக்கவேண்டும்" என்று உபாத்தியாயருக்குச் சொல்லுமபடி என்னிடம்தானே சொல்லியனுப்பினாய்? நீ யோக்கியனைப்போல் பேசுகிறாயே' என்றான்.

இவ்வாறு விஜயன் சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மாணவர்களில் ஒருவனான சாமபசிவன் விஜயனைப்பார்த்து, 'அமபலவாணன் பொய் சொன்னானென்று சொல்கிறாயே. பொய் என்று தெரிந்திருந்தும் அதை ஏன் நீ உபாத்தியாய ரீடம் வந்தது சொன்னாய்? நீ அவ்வாறு சொன்னதனால் நீயுள் குற்றஞ் செய்தவனேயாவாய்' என்று சொன்னான்.

அப்போது சதாசிவன் மறறவர்களைப் பார்த்து, 'அடே, நீங்கள் வீணாகப் பேசவேண்டாம் நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். நமது உபாத்தியாயர் எனனவோ பொதுவாக எல்லாருக்கும் பாடம் நன்றாகச் சொல்லிக் கொடுப்பதில்லை' என்றான்.

அதுவரையில் அவர்கள் அவ்வாறு பேசியதை விமோதமாகக் கவனித்திருந்த திருவெண்காடா அவர்களுக்கு முனவந்தது, 'நண்பர்களே, நீங்கள் இவ்வாறு கலவிசசாலையில் வீண் வம்பு பேசிக்கொண்டிருப்பது நன்றியில்லை. உண்மையை அறியாமல் நீங்கள் பேசுவது பாவமாகும். நான் இவ்வாறு சொல்வதற்காக நீங்கள் என்னைக் கோபித்துக் கொள்ளவேண்டாம். நான் உண்மையைப் பேசுகிறேன். நமக்கு உபாத்தியாயா சொல்கிறதையே திருப்பிச் சொல்லத் தெரியாது உபாத்தியாயர் நன்றாகப் பாடம் சொல்லவில்லையென்று சோமபேறித்தனமுடைய மாணவன் சொல்வானேயன்றி சுறுசுறுப்புடையவன் சொல்லமாட்டான். இந்த உபாத்தியாயருக்கு ஒன்றுத தெரியாது; அந்த உபாத்தியாயருக்கு எல்லாதெரியுமென

திவ்வாரெல்லாம் நமமிற சிலாசொல்ல நான் கேட  
 டிருக்கிறேன். இவ்வாறு கூறுவது பொருநதுமா'   
 உபாத்தியாயர்களின் நிறைமையை அளவிடக்கூடிய  
 சக்தி நமக்கிருக்குமானால் நமக்கு இங்கு என்னவேலை?   
 உபாத்தியாயர்களின் கல்வித்திறத்தை அளக்க முற்  
 படும் மாணவன் முடனாவான். உபாத்தியாயா  
 எல்லார்க்கும் ஒரேவிதமாகத்தான் கல்வியைக் கற்பிக  
 கின்றார். ஆனால் விஷயத்தைச் சில பிள்ளைகள் ஒரு  
 காநில வாங்கி மறறொருகாநின் வழியாக வெளியே  
 விட்டுவிடுகின்றனர். இப்படிச் செய்வதற்காகவே  
 தங்களுக்கு இரண்டுகாதுகள் இருக்கின்றனவென்று  
 அவர்கள் எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றனாபோலும்!   
 நமது கல்விச்சாலையில் வேறுசில மாணவர்கள் தாங்கள்  
 பணக்காரர்களா யிருப்பதால் வருந்திப் படிப்பது  
 'அநாவசியம் என்று கருதுகிறார்களென்பது எனக்குத்  
 தெரியும். அந்தோ அவ்வாறு எண்ணுவது மிகவும்  
 அறியாமையாகும். பாடுபட்டுப் பொருள்தேடவும்,  
 தன அறிவை வளர்த்துக்கொள்ளவும் ஒரு ஏழை  
 வருந்திப் படிப்பதேபோல், தன்னிடமிருக்கும்  
 பொருளைக் காப்பாற்றும் வகையறியவும், அறிவை  
 வளர்க்கவும் தனவந்தனும் படிக்கவேண்டும். கல்வி  
 யில்லாத தனவந்தனிடம் இருக்கும் பொருள் குரங்கின  
 கைப்பழமாலேபோலாகும். நமது கலாசாலையில் இன்னும்  
 சில மாணவர்கள், “கல்வி கற்க நேரமில்லை. வீட்டிற்  
 குப்போனால் வேறு வேலைகளேற்பட்டுவிடுகின்றன”  
 என்று கூறுகின்றனர். அவர்கள் சொல்வது சிறிதும்  
 பொருந்தாது. “மனமண்டாலை வழியுண்டாகுக”

## திருவெண்காடரின கலவித்திறம்

படிக்கவேண்டுமென்னும் உறுதியான எண்ணம் இருக்குமானால் எப்படியும் படித்துவிடலாம். சுறு சுறுப்பில்லாதவர்களே படிக்கநேமில்லை என்பார்கள். நண்பர்களே நாம் நமது ஆசிரியரை அவமதி யாது அவர் சொற்படி நடப்போமானால் விருத்தி யடைவோம். ஆசிரியர் தந்தைக்குச் சமானமென்று பெரியோர் சொல்கின்றனர். ஆகையால் தந்தைக்குக் கீழ்ப்படிவதைப்போலவே ஆசிரியருக்குங் கீழ்ப் படிந்து நடக்கவேண்டும். தந்தைக்கு அடங்காதவன் கெடுவதைப்போலவே ஆசிரியருக்கு அடங்காதவனும் கெட்டுத் தெய்வகோபத்திற்கும ஆளாவான். நாம் எப்படியாவது கல்வியைப் சிரமப்பட்டுக் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். கல்லாத ஒருவனைக் குருட னென்னலாம். அவனுக்குக் கண்களிருந்தும் பிர யோசனமில்லை உலகத்தில் கல்வியைவிடச் சிறந்த பொருள் வேறில்லை. கல்வியைவிட உயிரைக்குதலுணை யாவது மனிதர்களுக்கு வேறு இல்லை. எல்லோரும் நம்மைக் கவனிடக்காலத்தும் நாம் கற்கும் கல்வி நமக்குத் துணையாயிருந்து உதவிசெய்யும். நமக்குத் துணையாயிருக்கும் மனிதர்களும், வேறு பலபொருள் களும் பல காரணங்களால் அழிதல் கூடும். (நாம் கற்கும் கல்வி வெள்ளத்தாலழியாது ; வெந்தணலால் வேகாது ; அதைப் பலம்பொருந்திய அரசர்களாலும் நம்மிடமிருந்து அபகரித்துக்கொண்டுபோக முடியாது ; துஷ்டர்களால் அழிதகமுடியாது ; செலவிட்டாலும் குறையாது ; தாயாடிகள் பங்கிட்டுக்கொள்ள முடியாது ; ) இன்னங் கலவியின் பெருமை இத்தகைய



## பட்டினத்துப் பிள்ளையாரா

தென்று எவராலுங் கூறமுடியாது—' என்று கூறித் திருவெண்காடர் மறுபடியும் தமது நண்பர்களை நோக்கி, 'சினேகிதர்களே! இதற்கைய கல்வியை நாம நமது ஆசிரியரிடம் ஒழுங்குடன் நடந்து வருநதிக் கற்கவேண்டும். நிலமானது உழுகிறவர்கள் படும பாட்டுக்குத் தக்க பலனைத்தரும். மாணவர்களும் தாங்கள் எவ்வளவு வருநதிக் கற்கின்றார்களோ அவ வளவுக்குக் கலனியப்பெறுவார்கள். உபாத்தியாயா களிடம் குற்றங்காண முற்படக்கூடாது. அப்படி ஏதே னும் அவர்களிடங் குற்றங்காணப்படுமாயினும் அன் னம் நீரைப்போக்கிப் பாலையே உட்கொள்வதைப் போல நாம குற்றமபோக்கிக் குணத்தையே கண்டு மகிழவேண்டும்) பன்னாடையானது வடிகடும்போது மதுவைவிட்டு அதிற் காணப்படுமா என்றுமு முதலிய வைகளைப் பிடித்துக்கொள்வதுபோல நாம ஆசிரிய ரிடம் காணப்படும நன்மைகளைவிட்டுத் தீமைகளைக் கவனிப்பதிலேயே கருத்தாயிருக்கக்கூடாது. தீமை களைக் கவனிப்பதிலேயே கருத்தாயுள்ளவன் ஒரு போதும் உருப்படமாட்டான். நண்பர்களே, இனி யும் நான் உங்களுக்கு என்ன சொல்லப்போகிறேன். இதுவரையில் நான் சொல்லியவைகளில் குற்றமிருந தால் மன்னிக்கவேண்டும். நானும் உங்கள் நண்ப னாகையால் இவ்வாறு சொல்லவேண்டுவது என் கடமையென்று கருதிக் கொள்ளேன். உபாத்தியாயா வருமுன் நாம நமது பாடங்களைப் படிப்போம் வாருங்கள்.' என்று கூறினார்.

திருவெண்காடா சொல்லிய விஷயங்களைக் கேட்ட

## திருவெண்காடரின் கல்வித்திறம்

அவரது தோழர்கள் உள்ளபடியே மகிழ்வடைந்து அவரைக் கொண்டாடினார்கள்.

திருவெண்காடா சொல்லியவைகள் யாவும் உண்மையே. அவர் சொல்லியவைகளை இக்காலத்து மாணவர்கள் கவனிப்பார்களா? இக்காலத்தில் கலாசாலைகளில் படிக்கும் மாணவர்களின் கதி பரிதாபத்திற்கிடமாயிருக்கிறது. இவர்களுக்குக் கலாசாலையில் உள்ள உபாதிசியாயாகளிடம் உண்மையில் அன்பும் மதிப்பும் உண்டோ என்று எண்ணுங்கால் இல்லை என்றே தோனுகிறது. ஆசிரியர் எப்படிப்பட்டவர்களாயினும் சரியே. அவர்களிடம் ஒழுங்காக நடக்காத மாணவன் உலகத்தில் சிறப்படைவதில்லை. இது பயமுறுத்தலான வார்த்தையன்று. அதுபவத்தில் நாம்சொல்வது உண்மையென்று தெரிந்து கொள்ளலாம். நிற்க.

பின்னும் சிறிது நேரத்திற்குள் திருவெண்காடர் இருக்கும் கல்விச்சாலையின் ஆசிரியராகிய தாமோதரனார் கல்விச்சாலைக்கு வந்து தமது ஆசனத்தமாந்தார். பிறகு அவர் அநேக மாணவர்களை யழைத்து அவரவர்களுடைய பாடத்தைக்கேட்டார்.

பின்னர் அவர் திருவெண்காடரையும், அவருடைய நண்பர்களாகிய சதாசிவன், சாமபசிவன், விஜயன், அம்பலவாணன், சங்கரலிங்கன் முதலியவர்களையும் வர யழைத்து, 'நேறறையதினம் நான் உங்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுத்த விஷயத்தைப் படித்துவந்தீர்களா?' என்று கேட்டார்.

உடனே திருவெண்காடர் எல்லோரினும்

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

முன்வந்து ‘படிததுவநதேன்’ என்றா. மற்றவர்கள் ஏதும் சொல்லாமல மௌனமாயிருந்தார்கள்.

பிறகு ஆசிரியர் தாமோதரனார் மௌனமாயிருப்பவர்களைப் பார்த்தது, ‘ஏன மௌனமாயிருக்கின்றீர்கள்? உங்களுக்குப் பாடம் வராத்தோ?’ என்று கேட்டார்.

அதற்கவர்கள், ‘பாடம் முற்றிலும் வராது. நானேக்கு—இல்லை. வீட்டிற்குப்போகுமுன் படிதது ஒப்பித்துப் போகிறோம்’ என்றார்கள்.

‘நல்லது, இப்படியே நின்று படியுங்கள்’ என்று கூறிவிட்டு ஆசிரியர் திருவெண்காடரைநோக்கி, ‘திருவெண்காட, நீ உலகெலா முய்ய அவதரித்த ஸ்ரீ திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் அருளிச் செய்த “கண்காட்டுநுதலானு” மென்னுந திருப்பதி கதைதச் சொல்வாயாக’ என்றனா. உடனே திருவெண்காடர்,

“ கண்காட்டு நுதலானுங்

கனல்காட்டுங் கையானும்

பெண்காட்டு முருவானும்

பிறைகாட்டுஞ் சடையானும்

பண்காட்டு மீசையானும்

பயர்காட்டும் புயலானும்

வேண்காட்டி லுறைவானும்

விடைகாட்டுங் கோடியானே”

என்று இன்னிசையுடன் பாடிமுடித்தார்.

திருவெண்காடரின் கல்வித்திறம்

பின்னும் அவ்வாசிரியர் பலகேள்விகளைக் கேட்க,  
திருவெண்காடா அக்கேள்விகளுக்கெல்லாம் ஏற்ற  
வாறு விடை சொல்லிவந்தது ஆசிரியர் அருளைப்  
பெற்றார்.



## ஏழாவது அத்தியாயம்

### வேறுப்புற்ற மனம்

திருவெண்காடர் ஆசிரியரிடத்திற் சகல கலைகளையும் நன்றாகக் கற்றுத்தேறிக் குருதட்சணைகொடுத்த பின்னாற் தமது குடும்பக் காரியத்தைக் கவனித்து வலானா. அளவற்ற பூச் சிதிகளை அவர் ஆண்டனாடி வித்தாரா. இப்பறங்கயிலையே அவருக்கு இவ்வுலகத்தினமீது வெறுப்பேற்பட்டது. உலகத்திற்கு காணப்படும் எப்பொருளிடத்தும் அவர் ஆவல கொள்ளவில்லை. ‘நாம யாரா? எதற்காக இவ்வுலகில் பிறந்தோம்? இனி எங்குப்போகப்போகிறோம்? மனிதர்கள் பிறப்பதும் இறப்பதுமாயிருந்தால் அவர்களுக்கேற்படக்கூடிய முடிவுதானென்ன? இவ்வளவு பெரிய உலகமும் இதிற்காணப்படும் பொருளும் என்காரணத்திற்காகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளன’ காரணமின்றிக் காரியமில்லையே. மனிதன் எங்கிருந்து வந்தான்? இனி யெங்குப்போகப்போகிறான்? அவன் கதியென்ன?’ என்பனபோன்ற விஷயங்களைப்பற்றி அவர் அடிக்கடி சிந்தித்துப்பார்ப்பதுண்டு. திருவெண்காடர் பதினாறுபிராயம் சரியாக முற்றப்பெறுதற்கு முன்னரே இவ்வாறு சிந்திக்க முயன்றது அவருடைய பண்டை வினையினற்பயன் போலும்! அவர் தான தரும்த்திலும் வியாபாரத்திலும் சிறந்து விளங்கினார். அவர் பெயர் நாடெங்கும் பரவியது. (அவரது கல்விப்

## வெறுப்புற்ற மனம்

பெருக்கையும், செல்வ மிகுதியையும், நற்குணப் பொலிவையும் )கண்ட அனைவரும் அவர் பெயரைச் சொல்ல வாய்வராமல் அவா பட்டினத்திருந்தமையால் அவரைப் பட்டினத்தாரா என்று கௌரவமாக அழைக்கத் தலைப்பட்டனா. காலஞ் செல்லச், செல்ல அப்பெயரே அவரது இயற்பெயர்போலாயிற்று. அவா இளவயதுடையவரா யிருந்தமையால் அநேகா அவரைப் பட்டினத்துப் பிள்ளையென்றும், பட்டினத்துப் பிள்ளையாரென்றும் அழைத்துவர லாயினா. இனி யாமும் அவருக்கு அப்பெயரிட்டே உலக, வழக்கத்திலுள்ள அவா சரித்திரத்தைக் கூறுவாம்.

பட்டினத்தார் கல்வித்திறத்தைக் கண்ட அநேகா அவரிடஞ் சென்று கடவுள் சம்பந்தமாகப் பேசி வருவா. தமமிடம் வருவோருக்கொல்லாம் பட்டினத்தாரா ஆடம்பரமினறிக் கடவுள் சம்பந்தமாக அநேக விஷயங்களைக் கூறுவா.

ஒருநாள அவா தனித்துப் பொழுதுபோய் நான்கு நாழிகையானபிறகு தமது மானிகையின் நிலாமணி முற்றத்தில் நிலவு வெளிச்சத்தில் செம்பஞ்சாலான பஞ்சணை இடப்பெற்ற அமளியில் உட்கார்ந்த வண்ணம் தமக்குமுன ஆகாயத்தில் தோன்றும் முழுச் சந்திரனைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாா. அப்போது அவாமனத்தில் பல எண்ணங்கள் கடலில் எழும் அலைகளைப்போல ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வெழுந்தன. ஆ, என்னே! உலகவாழ்வு! இச்சந்திரன் அழிந்தழிந்த தோன்றுவதுபோலவே மானிடர்களும்

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

மடி நது மடிநது தேனறிகொண்டிருக்கின்றனா-  
 ஓயாது இப்படியே சலித்துக்கொண்டிருந்தால்  
 எப்பொழுதுதான் மனிதனுடைய ஆன்மா சுக  
 மடைவது? அவாபரண! அண்ணலே! நான்  
 கடைத தேற நீதான எனக்கொரு மார்க்கஞ்  
 சொல்லவேண்டும். காலனவருமுன்னே நான் கடைத்  
 தேற அருளல வேண்டும். இனி அழியும் என்  
 தேகநாற்ப போற்றி வளாகக நான் உடன ப்டேன்.  
 இததேகம் மிகக் கேவலமானது. இஃது எனக்குச்  
 சொந்தமன்று.

எரியெனக் கேன்னும் புழுவோ  
 வெனக்கெனு மீந்தமண்ணுந்  
 சரியெனக் கேன்னும் பருந்தோ  
 வெனக்கெனுந் தான்புச்சிக்  
 நரியெனக் கேன்னும்புன் றுயெனக்  
 கேன்னுமீந் நூறுடலைப்  
 பரியழ டன்வளர்த் தேன்த  
 றுலென்ன பேறெனக்கே?

என்று கூறிச் சிந்தைவருந்தினார். இவ்வாறு அவர்  
 அருஞ்செல்வம் விழையும் தரித்திரனைப்போல் தினமும்  
 பலவாறு எண்ணி எண்ணி ஏங்கியபடியால் அவரது  
 தேகம் நாளுக்கு நாள் மெலியலாயிற்று.

அதைக்கண்ட அவரது அன்னையார் அவரை  
 நோக்கி, 'அப்பா, உன் உடல் ஏன் இவ்வாறு  
 நாளுக்குநாள் இளைக்கின்றது? உனக்கேற்பட்ட  
 கவலை என்ன? உன்கவலையை நீ என்னிடம் சொல்ல  
 வேண்டும். சொல்லாமல் இவ்வாறு வருந்த

## வெறுப்புற்ற மனம்

வேண்டாம். உனக்கு நேர்ந்த கஷ்டமென்ன ?  
என்று கேட்டா.

அன்னையார் கேட்ட கேள்விக்குப் பட்டினத்துப்  
பிள்ளையார் யாதொருபதிலுங் கூறாது சிந்தையைச்  
சிவனபாற்செலுத்தி மௌனமாயிருந்தார். தம் உள்ளக்  
கருத்தைத் தமது தாயாரிடஞ்சொன்னால் அவர்கள்  
என்ன நினைப்பார்களோ என்று எண்ணி அஞ்சினார்.  
அதுவே அவர் மௌனமாயிருந்ததற்குக் காரணம்.

பின்னர்த் தாயாரா தமது அருமந்த மகனைப்பார்த்து,  
'கண்மணி ! ஏன் யிணை ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கின்றாய் ? நேரமாகிறது. வா போஜனத்திற்கு'  
என்று கூறியழைத்தார்.

அதற்குப் பிள்ளையார் அவரைப்பார்த்து, 'அம்மணி !  
இன்றைக்குப் போஜனம் எனக்கு அவசியமாகத்  
தோன்றவில்லை. மறுவேளை பார்த்துக்கொள்ளு  
கிறேன். மனனிககவேண்டுமென்று கூறித் தமது  
ஆலோசனையில் மனத்தைச் செலுத்தலானார்.



## எட்டாவது அத்தியாயம்

### இறைவன் அருள்

ஆகாரம் வேண்டாமென்று கூறிய பிள்ளையாரா சிவனருள் பெறுவதற்கு மாகக்கமென்ன வென்னும் சிந்தனையுடன் அனறிரவு கண் துயின்றார்.

தமமிடத்து மெய்யனபுள்ள மக்கள் விருமபுவாத அளிக்கவல்ல சிவபிரான் பட்டினத்தாருக்குற்ற மனக்குறையை அகற்றத் திருவுளங்கொண்டு அனறிரவு அவா கனவிற்போன்றித் தமது திருக்கரத்தால் அவருடைய உடலைத் தடவிகொடுத்த அவரைப் பார்த்து, 'அன்பனே, நீ ஏன் இவ்வாறு உடலிலீர்த்தனை?' என்று கேட்டா.

கேட்டதும் பட்டினத்தார், 'எம்பெருமானே! மாதொருபாகமுடையாய்' என்னை யாட்கொண்ட தேவே! என்னையும் ஒரு பொருட்டாக வெண்ணி இங்கு எழுந்தருளினீரோ? எளியேன் தவம் சிறந்ததோ? இனி எனக்கொரு கவலையுமுண்டோ? யான இனி உய்ந்தேன்! உய்ந்தேன்! உமமையனறி எனக்கு யா கதி? தேவ, தேவ! என்னை யாட்கொள்வாய், எம்பெருமானே! மாதொருபாகமுடையாய்! என்னுடைய உடல் பொருள் ஆவி முதலியவைகளை நீ ஏற்றுக்கொண்டு உன்னுடைய உடல் பொருள் ஆவி முதலியவைகளை எனக்குக் கொடுத்தருளல் வேண்டும்' என்று கூறி எம்பெருமான் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார்.

## இறைவன் அருள்

உடனே சிவபெருமான் அவரை நோக்கி, 'அன்பனே, இனி உனக்கொரு குறையும் வராது. எழுந்திரு' என்று கூறி அவரைக் களிப்பித்தார்.

பின்னும் பிள்ளையார் சிவபெருமானே நோக்கி, 'என்னையாட்கொண்ட தேவே, இவ்வுலகத்தில் மக்களைப் பின்னும் பின்னும் பாசவயப்படுத்துவது நிலையற்ற செல்வமேயன்றோ? அசெல்வத்தை யான் வேண்டேன். என்னிடமிருக்கும் செல்வப் பொருளைத் தேவரீர் அகற்றி என்னை வறியனாகுதல் எனக்கு விருப்பம்' என்று கூறினர்.

அதுகேட்ட சிவபெருமான், 'மைந்தனே, அப்பொருள உன்வசமே யிருக்கட்டும். நீ அவைகளைக் கொண்டு எனது அடியார்களுக்கு வேண்டிய நன்மைகளைச் செய்வாயாக' என்று கூறினர்.

பின்னாப பிள்ளையார் தமமை ஆட்கொண்ட இறைவனை நோக்கி, 'மலைகள் தலைவ, அடியேன் உமமைப் பூசித்துப் பேறுபெற விருமபுகிறேன். எவ்விடத்தில் எவ்வாறு பூசிப்பதெனபதைப்பற்றி அடியேனுக்கு அருள் புரியவேண்டும்' என்றனா.

உடனே சிவபெருமான் அடியவரை நோக்கி, 'குழந்தாய், நானையதினம் திருவோண நட்சத்திரங்கலந்த சோமவாரப் பிரதோஷமானபடியால், நீ என்னுடைய தலங்களில் ஒன்றாகிய திருவெண்காட்டுக்குச் சென்று அங்கு எமமையும் பிராட்டியாரையும் பூசித்து அடியவர்களுக்கு அன்னமிட்டுப் பின்னும் பலவித தான தருமங்களைச்செய்து காத்திரு. அப்பொழுது நான்மறையோதி மனப்பக்குவப்பட்ட

## பட்டினததுப பிள்ளையார்

அந்தணர் ஒருவா உனமுன் தோன்றி நீ என்னை எவ்வாறு பூசிப்பதென்பதைப்பற்றி உணர்த்துவார். நீ அவா சொல்கிறபடி என்னைப் பூசித்து அழியாத பேரின்பத்தை அடைவாயாக ' என்று கூறித் திரு வெண்ணீறணிந்து போனார்.

இவ்வளவும நடந்தபின் பட்டினததார திடுக்கிட்டு விழித்தாரா நாம் கண்டது கனவென்றுணராதார. 'ஆ, இறைவனே, யாவும் உண்மை யென்றல்லவோ நான் எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். நான் கண்டவை யாவும் மாயமாயினவே. நான் நனவில் எண்ணியவைகள் கனவில் தோன்றினவோ? அன்றி நான் கண்ட கனவு உண்மைதானோ? உண்மைதான், அதிற் சந்தேகமில்லை. கடவுள் இவ்வளவுதூரம் எனமேல கிருபைவைத்தது என் புண்ணியவசமேயாகும். இனி எனக்கென்ன குறை? இனி எனக்கென்ன தாழ்வு? எம்பெருமானே என கனவில் தோன்றினாரென்றால் எனக்கினி வேண்டியது எனன விருக்கின்றது?

விட்டே னுலகம் விரும்பே

விருவினை வீணருடன்

கிட்டே னவநுரை. கேட்டுமி

ரேன்மெய் கெடாதநிலை

தொட்டேன் சுததுக்க மற்றுவிட்

டேன்றெல்ல நான்மறைக்து

மெட்டே னெனும்பர மென்னிடத்

தேவந்திங் கெய்தியதே

என்று கூறி மகிழ்ந்தாரா.

அவர் உணவுகொள்ளாமல்நித்திரைபோயினமையால்

## இறைவன் அருள்

‘குழந்தைககென்னவோ’ என்று கவலை கொண்ட தாயார் அவா அருகே சயனித்திருந்தார். அவ்வமமையார தமது அருமைக குமாரர் திடுக்கிட் டெழுந்தது பேசியதை யறிந்தது அவரைப்பார்த்து, ‘மகனே, என்ன சமாச்சாரம்? நீ ஏன் சட்டென்று நித்திரை நீங்கி யெழுந்தது இவ்வாறு வருந்துகின்றாய்? நீ கனவுகண்டனையோ? நீ கனவில் கண்டதென்ன?’ என்று கேட்டாள்.

கேட்டதும் பிள்ளையார் அவரைப் பார்த்து, ‘அம்மா, கடவுள் என்னையாட்கொள்ளத் திருவுள்ளங் கொண்டார்’ என்கூறித் தாம் கனவிற் கண்ட விஷயங்களை விவரமாகச் சொன்னாள்.

அதுகேட்ட அவரது அனனையார், ‘மகனே, கடவுள் உனமீது கிருப்ப கூர்ந்திருக்கின்றார் என்பதிற் றாலயில்லை. நீ செய்ய விரும்புகிற சிவபூஜை சாமானியமானதன்று. அது மிகவும அருமையானது. வேதாகமங்களே சிவபெருமானின் மகிமையை அறியாமல மயங்குமபோது சிறு குழந்தை யாகிய நீ அறிவதெங்ஙனம்? சிவபூஜையோ பக்தி, வைராக்கியம், அறிவு, ஆசாரம் முதலியவைகளிற் றன்று குறைந்தாலும் நிறைவேறுது. சிவபூஜை செய்வதன்முன பஞ்சாட்சர ஜபத்தாற் சித்த சத்தி செய்திருக்கவேண்டும். இப்பஞ்சாட்சரமே சைவ சமய மந்திரங்கட்கெல்லாம் தலைமைவாய்ந்தது. அத்தகைய பஞ்சாட்சர மந்திரத்தாற் றபிக்க முனிவர் களும் நடுங்குவார்கள். நீயோ சிறு குழந்தை. என்ன செய்வாய்? திருமஞ்சனம் நிவேதனம் முதலியன

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

சுத்தமாகத் தேடிப்பெறுவது அருமை. ஆகையால் நீ இன்னும் வயதேறிய பிறகு சிவபூஜசெய்ய முற்படுவதே நலமாகும்' என்று கூறினா.

அதைக்கேட்ட பிள்ளையார் அவரை நோக்கி, 'அம்மா, கடவுளை வணங்குவதற்குக் காலநியதி கிடையாது. நான் நீங்கள் பெற்ற பிள்ளைதானே, உங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமோ எனக்குத் தெரியப்போகிறதா? எத்தனையோ அடியவர்கள் என்னிலும் இளம்பருவத்தே இறைவனை ஆராதித்துப் பேரின்பத்தை யடைந்திருக்கின்றனரே. அம்மா, நான் ஏன் அவ்வாறு இறைவனை ஆராதித்து இன்பப் பேறடையக்கூடாது? சிவபூஜா சிறிது தவறினாலும் முற்றுப்பெறுகென்று தாங்கள் கூறியது உண்மையே. ஆனால் உண்மை அன்புடன் அப்பூசையை எப்படிச் செய்தாலும் நன்மை உண்டாகும். கடவுள் ஆடம்பரமான ஆபிஷேக முதலிய உற்சவாதிகளால் கட்டுப்படக்கூடியவரன்று. உண்மையான அன்பொன்றுக்கே அவர் கட்டுப்படுவார். தோதையொடு குளக்கரையடைந்த வேதியச சிறுவராகிய ஞானசம்பந்தர் முற்றாத இளம்பருவத்தே வளர்பசிவருத்த அம்மே அப்பாவென்று அழைத்து ஞானப்பாலுண்டு இன்ப நிலை அடைந்ததாகத் தாங்கள் அறியாதவாக எல்லவே! அம்மா, "யாம் காணவல்லேம்" என்று காவத்தோடு தேடுவாருபு புலப்படாத சிவ பெருமான்,

பக்கி யடியவர் பச்சிலை யிடினும்  
புக்கி கொடுத்து முன்னின் நநுளவர்.

அன்போடு செய்கின்ற பூசை எப்படிப்பட்டதாயினும் அப்பூசையைச் செய்கிறவனுக்குக் கடவுள் அனுகிரகம் செய்தே தீர்வார். நீங்களோ கடவுள் பூசை செய்வது கடினமென்கிறீர்கள். கடினமன்று என்பது அடியேனது அபிப்பிராயம். வல்லாநொருவன் தனக்கெயிறு கற்கொண்டு ஆகாயத்திற் வெகுதூரம் எறியினும், மாட்டாநொருவன் சிறிது தூரமே எறியினும் அவ்வாறு எறியப்பட்ட கற்களிரண்டும் முடிவில் தரையில் தானேவந்தது விழவேண்டும்! அது போன்றே உண்மையன்புடன் செய்கின்ற சிவபூசையானது எப்படிப்பட்டதாயினும் நனமையே யளிக்கும். ஆகையால் நான் நாளையே எம்பெருமானுக்குட்டையிட்டவண்ணம் திருவெண்காடு செல்ல விரும்புகின்றேன். தாங்கள் எனக்கு அங்குச்செல்ல அனுமதி கொடுப்பதோடு, தாங்களும் என்னோடு அங்கு வருதல் வேண்டும் ' என்று வேண்டினா.

தம் மைந்தரின அறிவு முதிர்ச்சியைக்கண்ட ஞான கலாமபையார அவர் விருப்பத்திற்கிணங்கினார்.



## ஒன்பதாவது அத்தியாயம்

### குருதீசனம்—உபதேசம்

மறுநாள் பொழுது விடிந்தது. ஞானகலாமாயபயா வழுக்கம்போல குளித்து ஜபதபங்களைச் செய்து முடித்தார். தமது அருமைத் திருக்குமாரர் திரு வெண்காட்டிற்குப் போகவேண்டுமென்று தமமிடம் சொல்லியதைப்பற்றிச் சிந்தித்தார். அதுவிஷயமாக அறிவிற் சிறந்த பெரியோர்களிடம் ஆலோசிக்க வேண்டுமென்று அவருக்குத் தோன்றியது.

உடனே அவ்வம்மையார் உண்மையறிவும உயரந்த நோக்கமும் உடைய சிலரை வரவழைத்துத் தமது குமாரர் திருவெண்காடு சென்று சுவேதாரண்யப் பெருமானை வணங்க விருமபுவலதபும், அவாகனவிற கண்டவிஷயத்தையும் அவர்களிடம் விவரமாகக்கூறி முடிவில் ‘உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?’ என்று கேட்டார்.

அதற்கு அப்பெரியார்களில் ஒருவர் அவ்வம்மையா ரைப்பார்த்து, ‘அம்மணீ! தங்கள் திருக்குமாரர் சாமானியரென்று எங்களுக்குத் தோன்றவில்லை. அவர் எல்லோரினும் மேம்பட்ட அறிவினையுடையவர். அவரைப்போன்ற உண்மை அறிவினை உடையவர் களைக் காண்பதரிது. கடவுள் அவருக்குக் கருணை செய்வார் என்பது நிண்ணம். ஆகையால் நீங்கள்

தங்கள் குமாரரின் இஷ்டப்படி அவரைத் திருவெண் காட்டிற்குப் போகுமாறு செய்வதே நலமென்று எங்களுக்குத் தோனுகிறது' என்றார்.

என்றதும் ஞானகலாமபயார அவரைப் பார்த்து, 'பெரியீர்' என்குமாரன் திருவெண்காடு செல்வ தற்கும், குருவை யடைநது தீட்சைபெற்றுச் சிவபூசை செய்வதற்கும் ஏற்ற வயதுடையவனல்லவே என்று நான் கவலைப்படுகிறேன்' என்றார்.

என்றதும் அப்பெரியார் ஞானகலாமபயாஸர நோக்கி, 'அம்மணி, தங்கள் குமாரர் வயதாற் சிறியவ ரேயன்றி, அறிவால் பெரியவராவா. அன்றியும் சிவபூசை செய்வதற்கு வயதாதக கவனிக்கலாமோ! எந்த வயதிலும் எந்தக் காலத்தும் இறைவனை வழி படலாம்' என்றார்.

உடனே அம்மையார் அவரைநோக்கி, 'மெய்யன் புடையீர்! என்செல்வன இவ்விளம் பருவத்திலேயே இவ்வாறு இறைவனிடம் அன்பு பூண்டொழுக ஆரம் பிப்பானாயின், பிறகு அவன் இல்லறத்தை விருமபு வாண? இல்லறத்தை விருமபாது போவானாயின் எங்கள் குலம் எவ்வாறு விளங்கும்?' என்று கேட்டார்.

அதற்கு அப்பெரியார், 'அம்மணி, தங்கள் திருக் குமாரர் இல்லறத்தை விருமப மாட்டாரென்று நீங்கள் நினைக்க வேண்டாம். இல்லறத்திலிருந்தே அதற்கு மேற்படியாகிய துறவறத்தை அடைய வேண்டுமென்பது அவருக்குத் தெரியும். அவர் யாவையும் உணர்ந்தவா' என்றார்.



## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

அதுகேட்ட ஞானகலாமபயார அவரைப் பார்த்து, ‘என்ன சொன்னீர்கள்? துறவறமா? என்மகன துறவறத்தை அடைவானா? அப்படியா நீங்கள் நினைக்கின்றீர்கள்?’ என்று கேட்டார்.

கேட்டதும் அப்பெரியார், ‘உங்கள் குமாரா துறவறத்தை அடைவாரா என்று நான் கூறவில்லை. நீங்கள் “அவன் இல்லறத்தை விருமபுவானா” என்று கேட்டமையால் அவர் இல்லறத்தை விருமபாவது துறவறத்தை நாடிச் செல்வாரென்பது உங்கள் கருத்தாயிருக்க வேண்டுமென்று எண்ணி நான் அவ்வாறு கூறினேன்’ என்று சொன்னார்.

அதற்கு அவவமமையார், ‘என்னவோ, நீங்கள் ளெல்லாம் இருக்குமபோது எனக்கென்ன குறைவறதது. அவனுடைய நன்மையில் நீங்களே கண்ணுங்கருத் துமாயிருத்தல் வேண்டும். அவன் இறைவனை வழி பட்டு இல்லறத்தானாய் வாழ வேண்டு மென்பதே எனனுடைய இஷ்டமாகும்’ என்று கூறினார்.

‘உங்கள் இஷ்டப்படியேயாவும் நிறைவேறும்’ என்றார் அப்பெரியார்.

அப்போது ஞானகலாமபயாரின் திருக்குமாரராகிய பட்டினத்துப்பிள்ளையார் அங்குவருது, ஆங்கிருந்த பெரியாரையும், தம் தாயாரையும் வணங்கி அவர்கள் விருப்பப்படி அங்கேர்ப்பால் அமரத்தனார்.

உடனே அங்கிருந்த பெரியார்களில் வேறு ஒருவர் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரைப்பார்த்து, ‘திருவெண்காடே! உங்களுடைய விருப்பத்தை உங்கள்

அனனையார் சொல்லக் கேட்டோம். இவ்விளம் வயதில இறைவன் உங்கள்பால இவ்வளவு கருணை கொண்டது உங்களுடைய நல் வினையின் பயனே யாகும். நீங்கள் கனவிற் கண்டபடி திருவெண்காடு செலவதற்கு நாங்கள் பெரிதும் சமம்திககின்றோம். கடவுளை வணங்குவதே நாம் பிறந்ததனாலாய பயன் ' என்று சொன்னார்.

அவ்வாற்றையைக் கேட்ட பட்டினத்தார் அவரையும் பிற பெரியோரையும் பார்த்து, 'எல்லாம் உங்கள் கிருபையினால்தான்—ஆசீர்வாதத்தினால்தான்' என்று கூறி மறுபடியும் அவர்களை நோக்கி, 'பெரியீர்! நான் இன்றையதினம் திருவெண்காட்டிற்குப் போக என் தாயார் எனக்கு அனுமதி கொடுத்துவிட்டார்கள். நானும் என் தாயாரும் தனித்துப் போவதில் எனக்கு உண்டாகும் திருபதியைவிட நீங்களும் எங்களோடு வருவீர்களாயின் எங்களுக்கு அதிக திருப்தியுண்டாகும். நீங்கள் தடைசொல்லாமல் எங்களோடு வரவேண்டும்' என்றார்.

அதற்கு அப்பெரியோர்கள் அவரைப் பார்த்து, 'திருவெண்காடரே! கரும்பு வேண்டாமென்று சொல்கிறவர்களும் உண்டோ? நாங்களும் திருவெண்காட்டிலுள்ள சுவேதாரண்ய மூர்த்தியைத் தரிசிக்க விரும்புகிறோம். ஆகையால் நாங்கள் உமமுடைய இஷ்டப்படி உமமோடு திருவெண்காடு வருகின்றோம்' என்று கூறினர்.

'ஆம். அப்படியானால் நாம் இப்போதே புறப் பட்டுத் திருவெண்காட்டுக்குப் போதல்வேண்டும்.

## பட்டினத்துப் பிள்ளையாரா

எனக்கு எப்போது திருவெண்காடு சென்று இறைவனை வழிபடுவது எனனும் கவலையே பெரிதாயிருக்கின்றது ' என்றார் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரா.

‘ அவ்வாறே செலவோம். புறப்படுங்கள் ’ என்றனர் அப்பெரியோர்.

உடனே பட்டினத்தாரா தமது அருமைத் தாயாரை நோக்கி, ‘ அம்மணி ’ நான் வேண்டியவைகளைச் சித்தம் செய்கிறேன். நீங்கள் அவைகளோடு முன்னதாகத் திருவெண்காட்டிற்குச் செல்லுங்கள். நான் இப்பெரியாரோடும், வேறுசில அடியார்களோடும் கால நடையாகத் திருவெண்காடு வந்து சேருகிறேன். நீங்கள் பலலக்கிற் சென்று நமது சத்திரத்தில் தங்கியிருங்கள் ’ என்றார்.

அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட அங்கிருந்த பெரியோர் ஞானகலாமபையாரைப் பார்த்து, ‘ அம்மணி ’ தங்கள் குமாரர் கூறியது எங்களுக்கும சமமதே நீங்கள் ஏவலாட்களுடன் முனனாற் செல்வதுதான் தகுதி ’ என்றனர்

அதற்கு அவ்வம்மையார் ஒருவாறு சம்மதித்தார்கள். சில நாழிகைக்குப்பிறகு ஞானகலாமபையார் அநேக ஆட்களுடனும், வேண்டிய திரவியங்களுடனும், மகேஸ்வரபூஜைக்கு வேண்டிய பொருள்களுடனும் திருவெண்காட்டை நோக்கிப்போனார்.

அவர்சென்ற இரண்டொரு நாழிகைக்குப் பிறகு பட்டினத்தார் அநேக அடியார்களுடனும், தமையறிந்த பெரியார்களுடனும் சிவநாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு பாதசாரியாகத் திருவெண்காட்டை

நோக்கிப் பிரயாணமானார். அப்போது பல நன் விபித்தங்கள் உண்டாயின.

நி நுவெண்காட்டை அடைந்தவுடன் பட்டினத்தார் தமையம்ச் சேர்ந்தவர்களுடன் காவிரிநதியின் சங்க முகத்துறையில் முழுதி வெண்ணிறணிந்து பயபக்தி விசுவாசத்துடன் சங்கமேச்சுரரை வணங்கிப் பின்னர்த தான நடுமங்களைச் செய்தார். அதனால் மனத்தூய்மை உடையாரெல்லோரும் அவரை வாழ்த்தினார்கள்.

பிறகு பட்டினத்தார், சைவவேதியா முதலாயினோர் தமமைப் புடைகுழச் சுவேதாரண்யப் பெருமானின் ஆலயத்திற்குட் சென்று தமது காரியத்திற்கு யாதொரு விக்கினமும் நேரிடாதவண்ணம் விக்கினைச்வரரை வணங்கிச் சுவாமியையும் அமமைபாரையும் தரிசித்து இறைவன் கனவில் இட்ட கட்டளைப்படி சற்குருவின் வரவை நோக்கி அடியவர்களுடன் சிவநாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு அங்கோரிடத்தில் அமர்ந்திருந்தார்.

கனவில் கடவுள் உரைத்தது பொய்த்துப்போமா? கடவுளின் கருணையுடையோருக்கு என்ன குறை உண்டாகப்போகிறது! நன்மையே உண்டாகும். நிற்க.

இவ்வாறு பட்டினத்துப் பிள்ளையார் வெகுநேரம் குருவின் வருகையை எதிர்நோக்கிக் காத்துக்கொண்டிருந்தார். தம்மை உலகமாகிய சாகரத்தினின்றும் கரை சேர்க்கக்கூடிய வள்ளலைக் காணவேண்டுமென்பதே அவருடைய பேரவாவாயிருந்தது.

அப்போது அழகெலாந்திரண்டு ஒருருவானார்

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

போன ஒரு உததமவேதியர், வெண்ணீறும் உருத்திராகமும் காவி வஸ்திரமும் தரித்தவா, 'திருவெண்காடா எங்கே, திருவெண்காடா எங்கே இருக்கின்றா?' என்று கேட்டுக்கொண்டே ஆலயத்தினுள் நுழைந்தாா. அவருடைய தேகப்பொலிவும் முகவச்சீகரமும் எல்லோரமனதையுங் கவர்ந்துவிட்டது.

அவா திருவெண்காடா எங்கேயென்று விசாரித்ததும் அங்கிருந்த அறிவிற்சிறந்த பெரியோரா அவரை அணுகி, 'சுவாமி? நீங்கள் ஏன் திருவெண்காட லாரத் தேடுகிறீர்கள்? அவரிடத்தில் உங்களுக்கு ஆக வேண்டிய காரியம் யாது? தாங்கள் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?' என்று ஆவலுடனும் அன்புடனும் பல கேள்விகளைக் கேட்டனா.

அப்போது வந்தவராகிய பிராமணா அவர்களைப் பார்த்து, 'பெரியா, நீங்கள் அறியாததொன்று மில்லை. நான் திருவெண்காடனைக் கண்டவுடன், வந்தகாரியம் நன்னதென்று சொல்லாமலே உங்களுக்கு விளங்கும்' என்றா.

அவவேதியா இவ்வாறு கூறியவுடன் அங்கிருந்த பெரியோரா அவரைத் திருவெண்காடர் இருந்த இடத் திறகு அழைத்துச்சென்றனர். அங்குத் திருவெண்காடா சிவபூஜைக்கு வேண்டிய சாமக்கிரியைகளைச் சேகரித்துக் கொண்டிருந்தார். வந்த வேதியா குறிப்பால அவரே திருவெண்காடரா யிருக்கக்கூடுமென்றுணர்ந்து அவரைப்பார்த்து, 'வெண்காட, உன்னைப் பாரக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினால் நான் இங்குவந்தேன். உன் எண்ண முழுவதையும்

## குருதரிசனம்—உபதேசம்

எனக்குத் தெரிவி. உனக்கு, நான் நிறைவேறுங் காலம் வந்தது' என்று கூறினா.

அவ்வேதியையும், அவா கூறிய விஷயங்களையும் கவனித்தபபட்டினத்ததுப பிள்ளையாரா, அவரே தமக்குச் சிவபெருமான கனவில் கூறிய குருமூர்த்தி எனபதைத் தமது அதிதீவிர புத்தியின் நிறமயினால் அறிந்து கொண்டு அவரைப்பார்த்தது, 'எம்பெருமா' எனனை யாட்கொள்ள ண்டெழுந்தருளிய தேவே' நான் பூரவ புண்ணிய வசத்தினால் உங்களைக் காணப் பெற்றேன போலும்' நான் செய்த தவம் பணித்தது, என்மீது கிருபைகொண்டு இவ்வளவு தூரம் எழுந்தருளிய தங்களை பெருங்குணத்தை எவ்வாறு புகழ் வேன? எளியேன தக்களுக்கே செயயக்கூடியது யாதுளது? யான் நன்மையடைந்தேன. என்னைச் சோந்தவர்களும் நன்மையடைவார்கள். இனி நீங்கள் என்னையும் என்னுடையமையையும் அங்கீகரித்துக் கொண்டு எளியேனை எவ்வாறு செயயத் நிருவுளமோ அவ்வாறு செய்க. நான் கண்ட கனவு பணித்ததே. இதைவிட நான் அடையக்கூடிய பேறு வேறு யாதுளது?' என்று பலவாறு கூறித் துறித்தாரா.

பட்டினத்தாரின் தேகம் பூரித்தது. அவா மனதில் தோன்றிய சந்தோஷத்திற்கு அளவேயில்லை. அவர் இன்ப சாகரத்தில் முழுகியவரைப்போலானார்.

தமமைப்பார்த்தது பட்டினத்தாரா பலவாறு கூறியதைக்கேட்ட வேதியா மகிழ்ச்சியடைந்து அவரைப்பார்த்தது, 'நிருவெண்காட, நான் வெளியூர் வாசி. நேற்றிரவு இவ்வூரின் ஒருபுறம் நித்திரைசெய்தது

கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது சைவ வேதிய ரொருவா என கனவிற்குளறி, “ பிராமணரே, நீ நானாயதினம காலையில் எழுந்த பூஜை முடித்துக் கொண்டு நான் கொடுக்கும் இந்தச் சம்புடத்தை எடுத்துக்கொண்டு இவ்வூரிலுள்ள சுவேதாரண்ய சேஷத்திரத்திற்குச் செல்வாயாக. அங்குத் திருவெண்காடென்னும் பெயரினையுடைய சிறுவன் ஒருவன் வந்திருப்பான். அவனோடு அறிஞர் பலரும் இருப்பார். அவனுக்குச் சிவதீட்சைசெய்து பஞ்சாட்சரத்தை உபதேசித்து அவனிடம் நான் இப்போது உம்மிடம் கொடுத்த சம்புடத்தைக் கொடுப்பீராக. இச்சம்புடத்தினுள் திருவெண்காடன் பூவத்தில் பூசை செய்த சிவலிங்கமிருக்கின்றது. இதை ஒருவராலும் திறக்கமுடியாது. ஆனால் திருவெண்காடனுடைய கைபட்டால் இது திறந்துகொள்ளும். நீ அவனுக்குச் சிவபூசை செய்யவேண்டிய வழியைச் சொல்லிக் கொடுத்து அவனுடனே ஒருமண்டலம் இருப்பாயாக” என்றார். உடனே நான் அவரைப்பார்த்து, ‘ தேவரீர் யாரோ தெரியவில்லையே ’ என்றேன். அதற்கவா என்னை நோக்கி, “ என்னை யார் என்று நான் சொல்வது? ‘ நான்தான் எல்லாம் ; ஏல்லாமும் நானே ’ என்று என்னை அறிந்தவர்கள் சொல்வார்கள். நான் எங்கும் இருப்பேன். ஆனால் திருவிடைமருதூரில் அகலாதிருப்பேன் ” என்று கூறி மறைந்தார். உடனே நான் தடுக்கிட்டு விழித்துப்பார்த்தேன். என் அருகில் பட்டுத்துணியில் சுற்றப்பட்டு இச்சம்புடம் இருந்தது. என் கனவில் தோன்றியவர் சிவபெருமானே என்று

நான் தீர்மானித்தேன். நான் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவேயில்லை. அதற்குமேல் நிதநிரை பிடியாமல விழித்தாக்கொண்டிருந்தது, பொழுது விடிந்தவுடன் ஸ்நாநம்செய்து பூஜை முதலியவைகளை முடித்தாக்கொண்டு உன்னைக்காண இங்கு வந்தேன்' என அகநி அவவேதியா மறுபடியும் திருவெண்காடைய நோக்கி, 'திருவெண்காட, நான் உன்னால் எவராலும் காண்பதற்கரிய சிவபெருமானுடன் சம்பாஷிக்கும் பாகியத்தைப் பெற்றேன். சிவபெருமானுடைய அருளைப் பெறுவதற்குக் காரணமாயிருக்கும் உன்னுடைய புண்ணியமே சிறந்தது. நீ எதிரகாலத்தில் எல்லோரும் தொழத்தகுந்த சிறப்பையடைவாய்' என்று கூறினார்.

பின்னா அவ்வேதியர் அடியவர்கள் புடைசூழ திருவெண்காடரைக் காவிரி நதிகு அழைத்துச் சென்று, ஸ்நாநம் செய்வித்தது, விபூதி, உருத்திராககம் அணிவித்து, சிவதீட்சைசெய்து, சின்னம் ஸ்நாநம் செய்வித்ததுச் சிவசநிதானத்திற்கு அழைத்துச் சென்று பஞ்சாட்சர மந்திரத்தையும் உபதேசித்தருளினார்.

பிறகு அவ்வேதியா தமமிடமிருந்த சம்புடத்தை அங்கு இருந்த உயர்ந்ததோர் ஆசனத்தில் வைத்து வணங்கி அதன் பெருமையையும் திருவெண்காடரின் தவத்தின் திறத்தையும் அனைவருக்குத் தெரிவிக்கக் கருதி அங்கிருந்த வேதியர்களைப் பார்த்து, 'நீங்கள் ஒவ்வொருவராக வந்து இந்தச் சம்புடத்தை எடுத்ததுத் திறவுங்கள் பார்ப்போம்' என்றனர்.



## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

அவர் கட்டளைப்படியே வேதியர்கள் ஒவ்வொருவராக முன்வநது அச்சமபுடத்தைத் தங்களா லான வரையில் திறக்க முயன்றனர். அவர்களால் திறக்க முடியவில்லை. அதுகண்ட அவர்கள் தெய்வத் திருவருளுக்கு வியநது மௌனமாயிருந்தனர்.

அதைக்கண்ட குருமூர்த்தியாகிய வேதியர் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரைப்பார்த்து, 'திருவெண்காட, நீ சென்று அச்சமபுடத்தைக் கையிலெடுத்துத் திறப்பாயாக' என்றனர்.

குருமூர்த்தியின் ஆணையைச் சிறமேற்கொண்ட பட்டினத்தாரா குருமூர்த்தியை வணங்கி, பின்னாச் சிவபெருமானையும், உமாதேவியாரையும் துதித்துச் சமபுடத்தை வலமவநது வணங்கி அதைக் கையிலெடுத்தார். அவ்வளவில் அச்சம்புடம் நிறந்தி கொண்டது.

அதற்குள் அப்போதுதான் பூசிக்கப் பெற்றவை போன்ற கண்களைக் கவரத்தகுந்த வேலைப்பாடமைந்த சிவலிங்கமூர்த்தி யொன்றும், விராயகமூர்த்தியொன்றும் இருந்தன. அவைகளைக்கண்ட அனைவரும் பட்டினத்தாரின் அன்புக்கு வியந்து அவரைக் கொண்டாடிச் சிவபெருமானைத் துதித்தனர்.

அப்போது குருமணியாகிய வேதியர் பட்டினத்தாரைப் பார்த்து, 'திருவெண்காட, இன்று உத்தம தினமாதலின் இன்றே நீ சிவபூசைசெய்யத் தொடங்க வேண்டும். அவ்வாறு நீ சிவபூசைசெய்யத் தொடங்கு முன் இந்தக் க்ஷேத்திரத்திலுள்ள சிவபெருமானையும், உமாதேவியாரையும் பூசிக்கக்கடவாய். இவர்களைப்

## குருதரிசனம்—உபதேசம்

பூசிப்பதற்கு முன சிவனடியாராகளைப் பூசிப்பதே சிறப்புடையதாம். சிவனிலும் சிவனடியாரே சிறந்தவர்கள் எனபது உண்மை' என்று சொன்னா.

பட்டினத்துப் பிள்ளையார தமது ஆசிரியா கட்டளையை மனமகிழ்ச்சியுடன் சிரமேற் கரங்குவித்து வற்றுக்கொண்டார்.



## பத்தாவது அத்தியாயம்

### தெய்வபூசை—திருவருள்

தெய்வ அருள்பெற்ற நிருவணகாடா தமது குருவின கட்டளைப்படி நீராடி நிதநியகருமம் முடித்து ஸ்ரீ சுவேதாரண்ய பெருமானுக்கும், மகாதேவியா ருக்கும் மகா அபிஷேகம் முதலியவைகளைச் செய்ய முற்பட்டார். அதற்காக வேண்டிய பொருள்களை யெல்லாம் சேகரஞ்செய்தார். பலலாயிரக்கணக்காக ஆதிசைவ வேதியர்களை வரவழைத்துத் தேவார பாராயணம் செய்யச் செய்தார். ஆயிரம் கலசம் வைத்து அர்ச்சித்தார். அபிஷேகத்திற்காக சுகந்ததைலம், நெய், பஞ்சகவயம், பஞ்சாமிாதம், பழஞ்சாறு, இளநீர், பால், தயிர், தேன், கலவைசசாந்தம், பனிநீர் முதலியவைகளைச் சேகரித்து அபிஷேகத்தை நடத்தி வைத்தார். பிறகு சுவாமிக்கும் அம்மையாருக்கும் பட்டுப் பரிவட்டமும், முதது, பவளம், மாணிக்க முதலிய மணிகளாலமைந்த ஆபரணங்களும், முல்லை, மல்லிகை, செவ்வந்தி, மரு, கொன்றை, துமபை, வில்வ முதலியவற்றால் ஆனமாலையும் அணிவித்து, வாசனைப் பொருள்களைப் பூசவித்தார். பின்னாப் பலவகைச் சித்திரான்னங்களையும், பழவகைகளையும் வைத்து நைவேத்தியம் செய்தார். ஆடல், பாடல், வாத்தியம் முதலியவைகளில் யாதொரு குறைவும் இல்லாதபடி நடத்தினார்.

## தெய்வபூசை—நிருவருள்

இவ்வாறு செய்யுமுன்னரே ஆயிரக்கணக்கான சிவனடியார்களுக்குத் திருவடி பூசைசெய்து தேவா மிர்த்ததினும் இனியதென்று சொல்லத்தகுந்த அறுசுவை யுண்டி யளித்து உண்ணுமாறு அவர்களை உபசரித்து மகிழ்ந்தார். அவர்கள் உண்டபின் அவர்களுக்கு வேண்டியவைகள் யாவையும் கொடுத்தார்.

பின்னாற் திருவெண்காடா கைகாலலம்பித் தமது ஆசிரியரை அங்கோர் பீடத்தின்மீது எழுந்தருளச் செய்து, அவரைப்பூசித்து அவரருளபெற்றுச் சம்புடத்தில் இருக்கும் சிவலிங்கத்தையும், விராயக மூாதநியையும் பூசித்து மகிழ்ந்தார். அப்போது ஆகாயத்தில், 'திருவெண்காடடைய, எல்லாக் கலை ஞானமும் உனக்கு உண்டாகும்' என்று ஓர் அசரீரி சொல்லிற்று.

அதைக்கேட்ட பட்டினத்துப்பிள்ளையாரும், ஏனையோரும் கடவுளின் அருளை வியந்து ஆனந்தக் கண்ணீர்ப் பெருக அவரைத் துதித்தனர்.

பூஜை முடிந்தவுடன் பட்டினத்தாரா சிவலிங்கத்தையும், விராயகமூாத்தியையும் சம்புடத்திற்குள் வைத்துத் தமது குருவை வணங்கித் தாயை நமஸ்கரித்துப் பெரியோர்களைக் குமபிட்டு அனைவருடனும் இருந்து சிவபிரசாதத்தை உண்டு பருசாட்சரத்தைச் செபித்து இன்புற்றிருந்தார். மெல்லமெல்ல பகற்பொழுது குறுகி இரவாயது.

அப்போது பட்டினத்துப் பிள்ளையார் தமது தாயாரை நோக்கி, 'அம்மா, இதுவரையில் நாம் அரன் பூசைசெய்து களித்தோம். இனி நானேழுதல்

## பட்டினததுப் பிள்ளையாரா

பததுததினமவரையில் சிவனடியாராகளுக்கு உணவ னிகக நான விருமபுகிறேன். அதற்கு வேண்டிய அளவு பொருள கொடுத்தருளவேண்டும்' என்று வேண்டினா.

அவா சொல்லியவைகளைக் கேட்ட ஞான கலாமலையார் அவரைப்பார்த்து, 'கண்மணி, திரு வெண்காட, இதுவரையில் நமமிடமிருந்த ரொககப் பணத்தைச் செலவழித்து வந்தோம். இனிக கையில் பணமில்லை. நிலம் வீடு ஆபரணம் முதலியவைகளே யிருக்கின்றன. அவைகளை விற்ப்றே செலவு செய்யவேண்டும் வேறு வழியில்லை' என்று கூறினா.

அதுவரையில் பணக்கஷ்டம் இன்னதென்பதை அறியாத பட்டினததுப் பிள்ளையாரா, 'இனி என் செய்வது? பணம் இல்லையென்று தேவாரபாராயணம் செய்தவாகளை வெறுங்கையோடு அனுப்பிவிடுகிறதா? ஆசிரிபருக்குக காணிககை கொடுக்கவேண்டாமா? என்செய்வேன்? அடியாராகளுக்கு நானேமுதல எவ்வாறு அமுதளிப்பது? எனக்கு ஏராளமான சொத்துக்க ளிருக்கின்றன. அவைகள் நானேக்கே உதவக்கூடுமா? அவைகளை அவசரத்தில் விற்பது எப்படி? கையில் இருக்கும் பணம் குறைவதைத் தாயாரும சொல்லாமல் இருந்துவிட்டார்கள். எங்குப் போவது? யாரைக்கேட்பது?' என்றெண்ணி வருந்தினார்.

இப்பகதசிரோன்மணிகு ஏற்பட்ட வருத்தம் நீடிக்குமா? ஒருபோதும் நீடியாது. இறைவன் இவர் குறையைத் தீர்க்காமல் இருந்துவிடுவாரா? கடவுள் இவர் கவலையைத் தீர்ப்பாரென்பது நிண்ணம்.

## தெய்வபூசை—திருவருள்

அன்றிரவு பட்டினத்ததுப பிள்ளையா, 'பனமில்லையே' என்னும் கவலைபுடன் தலையிற்படுத்து வருந்திக் கொண்டிருந்தாரா. சிறிதுநேரமாயிற்று. விழித்ததுக கொண்டிருந்த அவர் எப்படியோ தமமை மறந்து நித்திரைக்குள்ளானார். மறந்ததினை மனக்கவலையாகக் கண்டு ஞானகலாமபையாரா தாமும் வருந்தி மறந்தனருகே நித்திரை போயினார். காலம் சிறிது சிறிதாகச் சென்று பொழுது விடியுநதருணமாயிற்று.

அப்போது அடியாராக கெளரியராகிய சிவபெருமான ஓர் ஆட்சைவரைப்போல பட்டினத்தாரின் கனவிற் றோன்றி, 'அப்பா, திருவென்காட, நீ உன்கவலைய விடடொழி. நீ கவலைப்பட்டால் என மனநாளாது. அடியவர்களின் பொருட்டன்றி நீ வருந்துகின்றாய்! நீ உன் மனையில் நவரத்தினங்கள் குமபல குமபலாகக் கிடக்கக் காணலாம். அவைகளை எடுத்து நீ உன் இஷ்டம்போல செலவு செய்யலாம்' என்று கூறி மறைந்தார். மறைந்ததும் பட்டினத்தாரா வந்தவர் சிவபெருமானெனப்பதை யுணர்ந்து, 'எனனை இங்கு இவ்வாறு கைவிட்டுப்போகல் நீதியோ? எனனை யாட்கொண்டதேவே' என்று வாய்விட்டுக்கூறி விழித்ததுகொண்டு கண்ட கனவைத் தந்து தாயாருக்கு உணர்த்தி ஆனந்தப்பட்டார்.

பொழுது விடிந்தது! காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் பட்டினத்தாரின் திருமாளிகையில் காவல் புரிந் திருந்தோர் ஓடிவந்து ஞானகலாமபையாரின் காவில் விழுந்து வணங்கி, 'அம்மணி! தாங்கள் பூட்டிவிட்டு வந்த வீட்டிற்குள் இவரென்று இரவு பின்னேரத்தில்

ஒரு சோதியுண்டாயிருக்கிறது. அச்சோதி இன்னும் மறையக்காணும். அச்சோதிகளுக்காரணம் இன்ன தென்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லை' என்று கூறினா.

அவர்கள் கூறியவைகளைக் கேட்ட பட்டினத்தாரும், ஞானகலாமபையாரும் இறைவன் கருணைக்கு மகிழ்ந்தனர். பிறகு அவர்கள் காலேக்கடனை முடித்துக்கொண்டு காவிரிப்பூம் பட்டினத்திறகுச் சென்று திருக்காப்பிடப் பெற்றிருந்த தங்கள் மனையின கதாவத்திறந்து உட்சென்றனர். அவ்வளவே!

அமமாளிகையின் உள்ளே எங்கெங்கும் கால் வைத்தற்கு இடமின்றிப் பொற்காசுகளும், நவரத்தினங்களும் நிறைந்திருந்தன. அவைகளைக்காண்க கண் கூசி ஞானகலாமபையாரா, 'இவைகள் சிவனருளால் கிடைத்தனவாகையால் முதலில் இவைகளுக்குத் தூபதீப நைவேத்தியங்கள் செய்தே பிறகு இவைகளைத் தொடவேண்டும் என்றெண்ணி, எண்ணிய படியே செய்தார்.

பிறகு அவவம்மையார் தம் திருக்குமாரரைப் பார்த்து, 'மகனே, இச்செல்வமனைத்தும் சிவன தந்ததாகையால் இதைப் பண்டிகளிலேற்றித் திரு வெண்காட்டிற்குக் கொண்டுபோய் வைத்து உன் இஷ்டம்போல் செலவிடுவாயாக' எனறனர்.

தாயாரின் கட்டளைப்படியே பட்டினத்தார் அச் செல்வமனைத்தையும் பல பண்டிகளிலேற்றித் திரு வெண்காட்டிற்குக் கொண்டுபோய் ஓரிடத்தில் பத்திரமாக வைத்துப் பின்னர் அவைகளைக்கொண்டு ஆசிரியருக்குக் காணிக்காகவும், தேவாரபாராயணம்

## தெய்வபூசை—திருவருள்

செய்வோருக்கு வெகுமதியும், அடியவர்களுக்கு சமாராதனையும் விசேஷமாக நடத்தி வந்தார்.

சில நாட்கள் சென்றன. எவ்வளவோ தான தருமங்களைச் செய்தும் சிவனருளால் கிட்டாத திரவியம் பாதிக்குமேல் செலவழியவில்லை. பின்னர்ப் பட்டினத்தார் தம் ஆசிரியா கட்டளைப்படி மிகுந் துள்ள திரவியத்தோடு காவிரிப்பூம் பட்டினம் சென்று தமது மாளிகையில் தங்கிச் சிவனடியாரா முதலியவர்களுக்கு வேண்டிய தானதருமங்களைச் செய்து வந்ததோடு, தமது குலத்திற்குரிய வியாபாரத்தையும் நடத்திவந்தார்.

நாட்கள் பல சென்றன. பட்டினத்தாருக்கு உபதேசம்செய்த ஆசிரியா ஒருதினம் அவரைப் பார்த்து, 'திருவெண்காட, நான் உன்பால் வந்து வெகுகாலமாயிற்று. பரதேசியாகிய நான் இறைவன கட்டளையினால் இவ்வளவுகாலம் இங்குத் தங்கியிருந்தேன். இன்றேல் இவ்வளவு நாட்கள் இங்குத் தாமதித்திருக்கமாட்டேன். இறைவன எனக்குக் குறிப்பிட்ட காலம் கடந்துவிட்டது. இனி நான் இங்கிருக்க முடியாது. போகவேண்டும்' என்று கூறினா.

அவா வாரத்தைக்களைக் கேட்ட பட்டினத்தார் திடுக்கிட்டவராய் அவரைப் பார்த்து, 'சுவாமீ! தங்களைப் பிரிந்து நான் எவ்வாறு இன்பத்துடன் வாழ்வேன்? உங்களைப்பிரிய என மனம் சம்மதிக் கவில்லை. நீங்கள் எங்கும் போகவேண்டாம். இவ் விடத்திலேயே யிருங்கள்' என்று கூறினா.



## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

உடனே அவ்வாசிரியர் அவரைப் பார்த்து, 'திருவெண்காட, நீ என்பால் பேரன்புடையவனென்பது எனக்குத் தெரியும். ஆயினும் சிவபெருமான் எனனை உன்னை ஒரு மண்டலமே இருக்குமபடி கட்டளை யிட்டிருக்கின்றா. ஒரு மண்டலம் கழிந் துவிட்டது. இனி நான் இங்கிருக்கலாமா? சிவ பெருமான் எனக்கு அவ்வாறு கட்டளை யிட்டதற்குக் காரணம் ஏதாவது இருக்கக்கூடும். நான் சென்று வருகிறேன். எனக்கு உத்திரவுகொடு ' என்றா.

பலவாறு வருநதிக கடைசியாகப் பட்டினத்தாரா அவருக்குப் போக உத்தரவளித்தா.

அப்போது ஆசிரியர் அவரைப்பார்த்து, 'திரு வெண்காட, நீ எப்போதும் சாது சங்கப்பழக்க முடையவனுயிருப்பாயாக' என்று கூறினா.

'திருவுளக கருத்துப்படியே ஆகுக' என்றா பட்டினத்தார்.

கடைசியாக ஆசிரியர் பட்டினத்தாரை அன்புடன் நோக்கி, 'திருவெண்காட, கடைசியாக நான் சொல்வதைக்கேள். உன் அன்னையா விரும்பும் போது நீ நிரும்ணம் செய்துகொண்டு இல்லறத் தானாயிருந்து வரலவேண்டும்' என்றார்.

அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட பட்டினத்தார் திடுக் கிட்டு அவரைப்பார்த்து, 'தேவரீர் இப்படியோ கட்டளையிடவேண்டும்! சமுசாரசாகரத்தில் இறங்கி விட்டால் கரை ஏறமுடியுமா? சுவாமீ, என்மீது கருணையுடனே இவ்வாறு கூறுகின்றீர்கள்?' என்று கேட்டார்.

## தெய்வபூசை—திருவருள்

உடனே குருநாதர் அவரைப்பார்த்து, ‘ திரு வெண்காட, உன்மீது கருணையுடன்தான் இவ்வாறு கூறுகிறேன். நீ என் வார்த்தையைத் தள்ளாதே. நான் சொல்லுகிறபடி நீ நடந்துகொள்ளுவாயானால் உனக்குச் சுகமுண்டாகும் ’ என்று இவ்வாறு பல விஷயங்களைச் சொன்னார்.

என்செய்வார் பட்டினத்தார்! கடைசியாகக் குருநாதரின் கட்டளைப்படி நடப்பதாக ஒப்புக் கொண்டார். அதன்பிறகு குருநாதர் அவரிடம் உதரவு பெற்றுக்கொண்டு தமது மனமபோன இடத்திற்குச் சென்றார்.



## பதினொன்றாவது அத்தியாயம்

### ஊர்வீஷயம்—மணப்பேச்சு

‘முன் அத்தியாயத்திற் கூறிய சமபவங்கள் நடந்து சில மாதங்களாயின. ‘

ஒரு நாள் பிற்பகலில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்து வைசியர் வீதியில் இருந்த பல வீடுகளில் ஒன்றான ஓர் மாடிவீட்டின் முன்புரத்து ‘ ஹாலில் ‘ சில வைசிய குல ஸ்திரீகள் உட்கார்ந்து ஊர்வீஷயம் கதைகளைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

அப்போது ஐகதாமபாள் என்பவள் மற்ற ஸ்திரீ களைப்பார்த்து, ‘ என்னடி, நீங்கள் வீண் கதைகளைப் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றீர்கள் நாளையதினம காலையில் நடைபெறப்போகும் சிவநேசரின் குமாரன் திருவெண்காடனுடைய கலியாணத்திற்கு யார் யார் போகப்போகிறீர்கள் ? ‘ என்று கேட்டாள்.

கேட்டதும், ‘ திருவெண்காடனுக்கா கலியாணம் ? நான் நேற்றுத்தான் ஊரில் இருந்தது வந்தேன். எனக்கு ஒரு சமாசாரமும் தெரியாதே ! கலியாணப் பெண் யார் ? ‘ என்று கேட்டாள் கமலாமபாள் என்னும் பெயரினையுடைய ஒரு ஸ்திரீ.

அதைக்கேட்ட ஐதயநாயகி என்னும் ஸ்திரீ, ‘பெண் யார் என்று கேட்கின்றாய் ? சிவசிதம்பராஞ் செட்டியார் பெண் சிவகுலை என்பவள்தான்

கலியாணப்பெண், ஏன்? பொருத்தநாளே?” என்று கேட்டாள்.

அப்போது மூலையில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த முதலட்சுமி மிகுகாக கிளம்பித் தையநாயகியைப் பார்த்து, ‘பொருத்தமில்லாமலென்ன? திருவெண்காடனுக்கு ஏற்றவந்தான் சிவகலை, சிவகலைக்கு ஏற்றவந்தான் திருவெண்காடன்’ என்று சொன்னாள்.

‘ஏன், மாயாண்டி செட்டியார பெண் மரகதத்தைக் கேட்டார்களே, அவ்விஷயம் எப்படியாயிற்று?’ என்று கேட்டாள் பாவதி என்னுமோர் பெண்மணி.

உடனே குணவதி என்னும் பெயரினையுடைய ஸ்டீசி அவளைப்பார்த்து, ‘கேட்டது உண்மைதான். “பைபன் ஒரு மாதிரியாயிருக்கிறான். எப்போதும் விபூசி பாய்ப்பூசிக்கொண்டு ‘சிவம், சச்சிதானந்தம், சிவோபகம்’ என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறான். அவன் நிலைமை எப்படியாகுமோ; அவனுக்கு என் பெண்ணை எப்படிக் கொடுப்பது” என்று மாயாண்டி செட்டியார் கூறினாராம். அதற்குமேல் அவர் பெண்ணை ஞானகலாம்பையார் கேட்கவில்லை யென்று தெரிகிறது’ என்று கூறினாள்.

கூறியதும் தனபாக்கியம் என்பவள், ‘திருவெண்காடனுடைய ஜாதகத்தைப் பார்த்ததில் அவன் பெருநதுறவி யாவானென்று தெரிந்ததாம். அதனால் மாயாண்டி செட்டியார் தன் பெண்ணைக் கொடுக்க மறுத்திட்டாராம்?’ என்றாள்.

உடனே கோகிலம் எனபவள், ‘அந்தப்பெண் திருவெண்காடனுக்குக் கிடைக்காமற்போனதே

நலமாயிற்று. அதுகெட்டதே, மூதேவி. அந்தப்பெண் எல்லாவகையிலும் திருவெண்காடனுடைய குணத்திற்கு நோ மாறான குணமுடையது. அப்பெண்ணினுடைய தனாகும் குலாகும் குடித்தனத்துக்குச் சரிபடுமா? சிவபெருமானே திருவெண்காடனுக்குப் பககத்துணையிருந்து அந்தப்பெண்ணை ஒதுக்கி விட்டார்' என்று கூறினாள்.

‘இந்த இலட்சணத்துக்குத்தானே மாயாண்டி செட்டியார் இவ்வளவு பிசு செய்தார்?’ என்று கேட்டாள் கமலாமபாள்.

உடனே மங்களம் என்பவள், ‘இது தெரியாதா உனக்கு! சரக்கு நல்லதாயிருந்தால் எப்படிப்பேசி னாலும் விற்றுப்போகும் கெட்ட சாகைகைப் பிசுவாகப் பேசித்தானே விற்கவேண்டும்’ என்று சொன்னாள்.

‘நீங்கள் பேசுவது வீண்கலாத. மறுமகன பாதேசியாகப்போய்விட்டால் எனன் செய்கிறது என மெண்ணியே மாயாண்டி செட்டியார் மௌனமாயிருந்துவிட்டார்’ என்றாள் ஜகதாமபாள்.

‘அஃதெல்லாம் வீண்கலாத. ஜாதகப்படி எல்லாம் நடந்து விடுகின்றதா? குணத்ததூர சபாபதிசெட்டியாரின் பெண் சிவகாமியை எவன் கலியாணம் செய்து கொள்ளுகிறானோ அவன் உடனே மரணமடைந்து விடுவானென்று அப்பெண்ணின் ஜாதகத்தைப் பார்த்தவர்களெல்லாம் சொன்னார்கள். அதனால் அப்பெண் வெகுநாள் வரையில் கேட்பாரில்லாமலே யிருந்தாள். கடைசியாக அப்பெண்ணின் தகப்பனார் ஏராளமான பொருளைக் கொடுத்து அப்பெண்ணை ஓர் ஏழைக்கு

## ஊர்விக்ஷயம்—மணப்பேச்சு

மணம் செய்து கொடுத்தார். சிவகாமியின் ஜாதகப்படி அவள் கணவன் இறந்து விட்டானா? இல்லை. சிவகாமிக்குக் கலியாணம் நடந்து பத்து வருடங்களுக்கு மேலாயிற்று. இரண்டு ஆண்டுகூழந்தகளுக்கும், ஒரு பெண்கூழந்தகமும் தாயர் யிருக்கின்றாள். அவள் கணவனோ மாமனார் கொடுத்த திரவியத்தை முதலாகவைத்து வியாபாரம் செய்து திரவியத்தை மேன்மேலும் குவித்துக் கொண்டிருக்கின்றான் சிவகாமியின் ஜாதகப்படி தீமையுண்டாகவில்லையே? என்றாள் சிவகங்கை என்பவள்.

‘அப்படிச் சொல்லக் கூடாது. ஜாதகத்தைத் தூஷிப்பது பாவம். சிவகாமியின் ஜாதகத்தைக் குறித்தவர்கள் சரியாகக் கவனித்துக் குறித்திருக்க மாட்டார்கள். இக்காலத்தில் பெருமபாலும் குழந்தை பிறந்த நேரத்தை யறிந்து ஜாதகம் குறிப்பதே கிடைப்பாது. குழந்தை பிறப்பது ஒரு நேரம்; ஜாதகம் குறிப்பது வேறு ஒரு நேரமாயிருக்கின்றது. அதனால் ஜாதகத்தின்படி பலன் நடைபெறுகிறதில்லை, சில ஜாதகம் சரியாகக் குறிக்கப் பட்டிருந்தாலும் பின்னர், அதைப்பார்த்துப் பலன் சொல்லு கிறவர்களிற் சிலர் ஒன்று மறியாதவர்களாயிருந்தால் தங்கள் வாயில் வந்தபடி உளறி விடுகிறார்கள். அவர்கள் உளறியபடி பலன் நடைபெற வில்லை என்று சொல்லலாமா? ஜாதகம் கணிப்பது என்னும் முறை என்னவோ சரியானதுதான். ஆனால் அந்த முறையைச் சரியானபடி கையாள்வோர் குறைந்து விட்டனர். அதனால் நாம் ஜாதகமே

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

பொய்யென்று தூஷிக்கத் துணிந்து விட்டோம்' என்று கூறினா கலாவதி என்னுமோர் பெண்மணி.

உடனே குணவதி எல்லோரையும் பார்த்து, 'கலாவதி சொல்லியதுதான் மிகவும் சரி. திருவெண்காடனுடைய ஜாதகம் தவறாகக் குறிககப்பட்டிருக்குமாயின் நல்லதுதான். அவன் பரதேசியாக மாட்டான்' என்று சொன்னாள்.

சொன்னதும், 'வெட்ககேடுதான். சிவநேசரோ கொக்கோ, அவரா திருவெண்காடனுடைய ஜாதகத்தைத் தவறாகக் குறித்திருப்பா? ஒருபோதும் அப்படியிராது. 'அவா சரியாகவே குறித்துவைத்திருப்பார்' என்று கூறினா கலாவதி.

'மாயாண்டி செட்டியாரா ஒரு பைத்தியக்காரா. திருவெண்காடனைப்போல ஒரு மறுமகன் தேசீமெங்குந் தேடினாலும் கிடைக்கமாட்டான். அப்படிப்பட்ட மறுமகன் பரதேசியானுல்தானென்ன, குறைவா? கௌரவந்தானே? உலகாயதத்தில் முழ்கிக்கிடக்கும் மாமிசப்பிண்டங்களுக்கு உணமைத் துறவிகளின் பெருமை தெரியுமோ?' என்றாள் ஜகதாமபாள்.

அப்போது குணவதி அவளைப்பார்த்து, 'ஜகதம், வாய்ப்பேசுகக்கென்ன, எல்லோரும் ஜிலேசாகப் பேசிவிடலாம். உன் பெண் மயிலாமபாளைய திருவெண்காடனுக்குக் கேட்டால் நீ கொடுப்பாயா?' என்று கேட்டாள்.

'பேஷாய்க் கொடுப்பேன்' ஆனால் என் பெண்ணை அவர்கள் கேட்பார்களா? அவர்களுடைய

## ஊர்விஷயம் மணப்பேச்சு

அந்தஸ்தென்ன, கௌரவமென்ன ? பேஷ் அவர் & னோடு சம்பந்தம் செய்துகொள்ள நான் கனவிலுப் நினைக்கலாமா ? வெட்கக்கேடுதான்' என்றாள் ஜகதாமபாள்.

‘சிவசிதம்பரம் செட்டியாரும், அவர் மனைசிவகாமி அம்மையாரும் ஜகதம்பாளைப்போல் துணிந்தவாகத்தாம். ஒரு வகையில் அவர்கள் புண்ணியம் செய்தவர்களென்றே சொல்ல வேண்டும். இல்லாவிட்டால் சிவனருள பெற்றவன் மறுமகனாகக் கிடைப்பானா’ என்று கூறி ஜகதாமபாள் மறுபடியும் எல்லோரையும் பார்த்தாள், ‘நல்லது, வின்கலாத பேசுவானேன், நாளைநினை நாம் எல்லோரும் திருவெண்காடனின் கவியாணத்திற்குப் போவோமா ? என்று கேட்டாள்.

‘ஆகா, போகலாம், எல்லோருக்குந்தான் கவியாணத்திற்கு வருமாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது’ என்று அனைவரும் ஒரே முகமாகக் கூறினர்.

பிறகு அவர்கள் சம்பாஷணை வேறு வழியிற் சென்றது.



## பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்

### திரும்பும்

ஊரொல்லோருந் தங்கள் தங்கள் வீட்டிற்  
நீதியானம் நடப்பதுபோல் தத்தம் வீடுகளை  
அலங்கரித்திருந்தனர். காவிரிப்பூம் பட்டினமுற்றும  
ங்கள் ஒசையே நிறைந்திருந்தது. ஆடவரும்,  
பெண்டிரும் அலங்காரத்துடன் அணியணியாகத்  
திருவெண்காடரின் திருமணத்தைக் கண்டுகளிக்க  
விவசிதம்பரம் செட்டியாரின் மாளிகையை நோக்கிச்  
சென்று கொண்டிருந்தனர்.

விவசிதம்பரம் செட்டியாரின் மாளிகை அதி  
சுந்தரமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. மங்கள  
வாத்தியங்கள் சப்தமேகங்களும் கூடியகாலத்தில்  
இடியிடிப்பதுபோல் குமுறின, எங்கும் வாழை  
கமுகு இதன்னை முதலியவைகளால் விதம் விதமாக  
அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது, பலவகைப் புஷ்பங்களால்  
கவியாணமண்டபத்தை இந்திரவிமானம் போல்  
சுந்தரமாக அலங்கரித்தனர். வாசனைத்திரவியங்கள்  
நாலாப்பக்கங்களிலும் வாரிவாரி இறைக்கப்  
பட்டிருந்தமையால், நறுமணம், ஏவலாட்கள்  
விசிறுவதாலுண்டாகும் காற்றோடு கலந்து 'கம, கம'

## திருமணம்

வென்று பரிமளித்தது. அடிக்கடி விசிறிகளைப் பன்னீரால் நனைத்து விசிறினார்கள்.

கலியாணமண்டபத்தில் அனைவரும் வந்து கூடினர். திருவெண்காடர் குளித்துத் திருவெண்ணீறணிந்து பூசை முடித்துச் சங்கமேசசுவரரையும், சாயாவனப பெருமானையும், திருவெண்காட்டேசரையும் வணங்கித் திருவிடைமருதூர்ப் பெருமானை மனத்தால நியாணித்துச் சிவிகையிலேறிப் பல பேரியோர்கள் புடைசூழச் சிவசிதம்பரஞ் செட்டியாரின் வீட்டருகிற் சென்ற வுடன் சிவிகைவிடடி றங்கிப் பாதசாரியாகச் சென்றார். அப்போது மங்கிலியப்பெண்கள் ஆலத்தி சுற்றித் திருஷ்டி கழித்தார்கள். திருவெண்காடர் வலது காலே முன்வைத்துச் சிவசிதம்பரம் செட்டியாரின் வீட்டிற்குட் சென்றவுடன் மங்கள வாத்தியங்களின் ஓசையும், வாழ்த்தொலிகளும் கடலோசைபோல் கிளம்பின. வீட்டிற்குட் சென்ற திருவெண்காடரைப் பேரியோர்கள் அழைத்துச் சென்று மணப்பநதலில் உட்காரவைத்தனர். ஏற்கனவே பன்னீர் கலந்த வெந்நீரில் ஸ்நானம் செய்வித்துப் பட்டுடுத்திப் பலவகை ஆபரண மணிவித்து அந்தப்புரத்தில் உட்காரவைத்திருந்த சிவசிதம்பரஞ் செட்டியாரின் குமாரத்தியாகிய சிவகலையமமையாரைக் கற்புடைய மங்கையர்கள் அழைத்துவந்து திருவெண்காடரின் வலப்பக்கத்தில் உட்காரவைத்தனர். விதிப்படி அர்ச்சிக்கப்பட்ட நீராக்கொண்டு திருவெண்காடர் பாதபூசைசெய்து முடித்தார். பின்னர்ச் சிவசிதம்பரஞ் செட்டியா

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

தமது அருமந்த புத்திரியின கரத்தைத் திருவெண்காடரின் கரத்திலாவதது, 'திருவெண்காடரே, என் அருந்தவப்பயனுய்திதத என் புத்திரியை உமக்கு எல்லோருங்காண அளிக கின்றேன். நீர் இததிருமகளை உமது கண்ணேபேரல கருதி நடப்பீராக' என்று கூறித் தாரைநீர் வார்த்தாரா. உடனே மங்கிலியப்பெண்கள் வாழ்த்துகூறினா. பெரியோர் ஆசீர்வதித்தனர். பிறகு மணவினைக் குரியவைகளைச் சைவவேதியா செய்துமுடித்துப் பல்லோராலும் ஆசீர்வதிகபபெற்ற மாங்கலயத்தைத் திருவெண்காடா கையில் கொடுத்தாரா. அவா பெரியோர்களின் ஆசீர்வாதம் பெற்று அவர்கள் வாழ்த்தி ஆசீர்வதிக மங்களவாதசியங்கள் சமுத்திரகோஷம்போல சபதிக்கச் சிவகலை யமமையாருக்கு மாங்கலயதாரணம் செய்தாரா. பின்னர் அமமி மிடுததல அருந்தற்காட்டல முதலியவைகளெல்லாம் முறைப்படி நிறைவேறின. தமபதிகள் இருவரும் பெரியோரை வணங்கி ஆசீர்வாதம் பெற்றனா.

சிவசிதம்பரஞ் செட்டியார விவாகசம்பந்தமான மற்றெல்லாக காரியங்களையும் மிகச்சிறப்பாகவே நிறைவேற்றினார்.

ஏழைகட்கும் மறமும் வேண்டுவார்க்கும் பலவித தானதருமங்கள் செய்யப்பட்டன. அநதணா களுக்கும், உறவினாருக்கும், ஏழைகட்கும் அறுசுவையோடு கூடிய உண்டி வித்தியாசமின்றி அளிககப்பட்டது. இவ்வாறாக ஐந்து நாட்கள்வரை

விவாக மகோற்சவத்தை வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடினார்கள்.

பிறகு விவாகத்திற்கு வந்திருந்தவர்க ளெல்லோரும் தம்பதிகளை ஆசீர்வதித்துத் தத்தம் இருப்பிடங் களுக்குச் சென்றனர்.

பின்னாத திருவெண்காடர் சகலவரிசைகளும் சூழ்நதுவரத்தமது மனைவியாரோடு தமது மாளிகையை அடைந்து தெய்வ பூசை செய்து, அடியார்களை மகிழ் வித்து, உறவினர்களைப் போற்றித் தாயாமை வணங்கி இல்லறத்தை இனிது நடத்தி வரலானார்.

நாட்கள் பல சென்றன. திருவெண்காடரின மனைவியாராகிய சிவகலையமமையாரின ஒழுகுகத்தைக் கண்டு ஞானகலாமலையாரும், மற்று முண்டான உறவினர்களும் 'இவள தெய்வப்பெண்' என்று கூறினா. சிவகலையமமையார்,

'கொழுநன் உண்டபின் தான்உணங் கொள்கையும்  
விழிது யின்றபின் துந்தலும் மென்துயில்  
எழுதன் முன்னம் எழுதலு மேயன்றே  
பழதில் கற்புடைப் பாவையர் செய்கையே.'

'அன்பர் துஞ்சிடில் துஞ்சுதல் ஆங்கவர்  
துன்பம் எய்திடில் தாமம்அத் துன்புறல்  
இன்பம் உற்றிடில் இன்புற் றிருத்தலே  
மன்பெ நந்தவம் கற்புடை மாதர்க்கே.'

'கொழுநன் சொங்கட வாதுறை கொள்கையே  
வழுவில் நல்லறம் வான்தவம் ஆற்றுதல்  
தொழுது தெய்வம் பாயமலர் தூவுதல்  
பழதில் கற்புடைப் பத்தினிக் தென்படுவே '

பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

‘எய்தும் இல்துறந்து ஏகல் இல்லகல்  
தையலர் முகம் காணினுந் ரம்புவர்,  
மையல் காதல் வந்தேவை யாழினும்  
செயதி் என்றலும் செய்தனம் என்பரால்.’

‘இனிய கேள்வீ முனியின் எதிநீன்று  
துனிகொள் நெஞ்சொ டெகிர்மொழி சொல்கிலர்  
அனைய கேள்வீ எறியினும் அன்போடும்  
கனிவீ நெஞ்சகம் கற்புடை மாதரே.’

என்னும கற்பிலக கணத்தினின்றும சிறிதும பிறழாத  
நடந்து தங்கணவரை வணங்கி வாழ்ந்து வந்தாரா.



## பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்

### சிவகலையம்மையார்

திருவெண்காடருக்கு விவாகம் நடந்து பல வருடங்களாயின. அதுவரையில் அவருக்குப் புத்திரனாவது புத்திரியாவது பிறக்கவில்லை. திருவெண்காடர் தாமரை இலையின் தண்ணீர்போல் ஒருபற்றுமின்றி இல்லறத்தில் இருந்தாராயினும் மகவில்லாத குறைவினால் மனைவியார் வருந்துவதைக் கண்டு, அவர் வருத்தத்தை நிவர்த்திக்கும் பொருட்டு மகவையடையவேண்டுமென்று விரும்பினார். அவர் விருப்பம் முழுவதும் நிறைவேற்றிவந்த கடவுள் இவ்விஷயத்தில் மட்டும் அவர் விருப்பத்தை வெகுகாலம் வரையில் நிறைவேற்றவில்லை. மகவையளித்தால் திருவெண்காடர் பின்னும் குடும்பவலையிற் சிக்கி மீளமுடியாது தவிப்பார் எனக்கருதி இறைவன் அவருக்குச் சந்ததியை உண்டாக்கவில்லை போலும்.

ஒரு நாள் சிவகலையம்மையார் தம் கணவனாரை சமயமறிந்து வணங்கி அவரைப்பார்த்து, ‘சுவாமி, என் மனத்தில் நெடுநாளாக ஒரு குறை உண்டாயிருக்கின்றது. அதைத் தாங்களும் இதுகாறும் அறிந்திருக்கலாம். “மனைக்கு அழகு தம் மக்கள்” எனப் பெரிபேரார் கூறியிருக்கின்றனரே, ஒரு மகவேனும் யான் அடையப் பாக்கியம் செய்ய வில்லையோ? ஆண் மகவு இல்லாதவர்களுக்கு

மோட்சம் கிடையாதென்று கூறப்பட்டிருக்கிறதே. இதற்கு என் செய்வது?' என்று கேட்டார்.

அதற்குத் திருவெண்காடர் புன்சிரிப்புற்றுத் தம் மனைவியைப்பார்த்து, 'பெண்மணி! சுவடிகளில் எழுதியுள்ள விஷயங்களெல்லாம் உண்மை யாகுமோ? மனிதர்களெல்லோரும் எப்படி உண்மை மனிதர்களாகமாட்டார்களோ அப்படியே சுவடிகளிலெழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கும் விஷயங்களெல்லாம் உண்மை விஷயங்களாகமாட்டா. சுவடிகளில் உண்மையான விஷயங்களும் உண்டு: பொய்யான விஷயங்களும் உண்டு. பொய்யான விஷயங்களும் இருக்குமோ எனில், இருக்கும். சுவடிகளில் அநேகவிஷயங்களை அநேகர் தங்களுடைய நன்மைக்காகவே எழுதிவைத்திருக்கின்றனர். அதைப்போலவே புத்திரரில்லாதவர்களுக்கு மோட்சம் கிடையாதென்று புராணச் சுவடிகளில் சிலர் எழுதி வைத்திருக்கின்றனர். சுயநலம் பிடித்த சிலர் தங்கள் நன்மையைக் கருதி இவ்வாறு எழுதிவைத்திருக்கின்றனர். எவ்விதச் சுயநலங்கருதி இவ்வாறு எழுதிவைத்திருக்கின்றார்களென்பது அறிவாளர்களுக்குச் சொல்லாமலே தெரியும். புத்திரன் இல்லாதவர்களுக்கு மோட்சங் கிடையாதென்று கூறுவது முழுவதும் பொய். அவரவர்கள் செய்த புண்ணியமே அவரவர்களை மோட்சத்திற்கனுப்புமே யன்றிப் புத்திரன் மோட்சத்திற்கனுப்பமாட்டான். விவாகம் இன்னதென்பதையே அறியாத கண்ணப்பர் போன்ற பக்திமாண்கள் புத்திரனைப்பெற்றோ மோட்ச மடைந்தனர்! பெண்ணே, புத்திரனிருந்தால்தான்

## சிவகலையம்மையார்

மோட்சமடையலாம் என்னுங்கருத்தை இன்றோடு விட்டுவிடு' என்று கூறினார்.

உடனே சிவகலையம்மையார் அவரைப்பார்த்து, 'சுவாமி, தாங்கள் சொல்வதை நான் சிரமேற் கொள்ளுகிறேன். பிள்ளைகளால் மோட்சமடைகிறோமென்பதில்லை யானாலும் பிள்ளைகள் மனைக்கு அழகைக் கொடுக்கின்றார்கள். அன்றியும்,

“படைப்புப் பல படைத்துப் பலரோடுண்ணு  
முடைப் பெருஞ் செல்வாயினு மீடைப்படக்  
தறுதறு நடந்து சிறுகை நீட்டி  
யீட்டுந் தொட்டுங் கேளவியுந் துழந்து  
நெய்யுடை யடிசின் மெய்பட விதித்து  
மயக் தறு மக்களை யில்லோர்  
பயக்குற வில் தாம் வாழ்நாளே”

என்னும் வாக்கியத்தைத் தாங்கள் அறியாதவர்களன்றே! ஆகையால் நாம் சிவபெருமானை நோக்கி நமக்கோர் ஆண்மகனை யளிக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கவேண்டும். சுவாமி! தாங்கள் அடியாள் பிரார்த்தனையை ஆதரிப்பீர்களென்று நம்புகிறேன்' என்றார்.

அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட திருவெண்காடர் அவ்வமமையாரைப் பார்த்தது, 'பெண்ணே, தம அன்பர்களுக்கு வேண்டி யவற்றை அறிநது கடவுள் தாமேசெய்வார். “இதுவேண்டும், அதுவேண்டும்” என்று நாம் அவரைக்கேட்பது முறையன்று. அவருக்கு விருப்ப முண்டானால் அவர் உன்னுடையகுறையை நீக்குவார். என்னுடையது யாதொன்றுமில்லை' என்று கூறிப்



## பட்டினததுப் பிள்ளையார்

பின்னும் அவா தம் மனைவியாரைப் பார்த்து, 'பெண்ணே, நான் கூறுவதைக்கேள். எவன் ஒருவன் இவ்வுலகத்தில் பிரஜாவிருத்தி செய்யாமல் இருக்கின்றானோ அவனே பாக்கியசாலியாவான். நாம் இவ்வுலகத்தில் பிறந்து அடைந்த நன்மை யென்ன? நரகமாகிய இவ்வுலகத்தில் நாம் கஷ்டப் படுவது போதாதென்றோ மக்களைப்பெற்று அவா களையுங் கஷ்டப்படச் செய்யவேண்டும்? அது மட்டுமோ? கவனித்துப்பாரா. மக்களால் நாம் அடையக்கூடிய நன்மையொன்றுமில்லை. மக்களைப் பெறும்போதும் துன்பம், வளர்க்கும்போதும் துன்பம், ஆம்மக்கள் நோயடைந்தால் துன்பம், காலாகாலத்தில் அவர்களுக்கு நாம் செய்யவேண்டிய விஷயங்களைச் செய்யும்போதும் துன்பம். விதி வசத்தால் அவர்கள் எமன் கையில் சிக்கிக்கொள்ளு வார்களானால் அளவில் துன்பம். மக்களால் என்றைக்குந் துன்பமேயன்றி இன்பங் கிடையாது. போகட்டும். உன் விருப்பத்திற்கு இடையூறுக நான் நிற்கமாட்டேன். சிவபெருமான் உன் விருப் பத்தை நிறைவேற்றுவானாக' என்று சொன்னார்.

## பதிநான்காவது அத்தியாயம்

### தேய்வக்குழந்தை

முன் அத்தியாயத்தில் கூறிய சம்பவம் நடந்தபோது திருவிடைமருதூரில் சிவபக்தி அடியார் பக்தியிற் சிறந்த ஆதிசைவப் பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பெயர் சிவசுருமர் என்பது. அவர் உண்மை நூற்களைக் கற்றுத் தெளிந்த கல்விமான். அவர் தம் மனைவியாராகிய சுசீலையம்மையாரோடு இல்லற தருமத்தை இனிது நடாத்தித் திருவிடைமருதூரில் திருக்கோயில்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கும் சிவ பெருமானைக் காலந்தவறாது சிறப்பாகப் பூசித்து வரும் இயல்பினையுடையவர். அவர் தம்மிடமிருந்த செல்வங்களை யெல்லாம் சிவார்ச்சனையின் பொருட்டும் சிவனடியார்க்கு மகேச்சவரபூசை செய்கித்தற் பொருட்டும் செலவிட்டு வந்தார். நாளடைவில் கடவுள் சோதனையினால் அவருடைய செல்வம் குறைந்து அவர் வறியரானார். கடவுள் தம் உண்ணை அடியவராகிய சிவசுருமருக்கு வறுமை வரச்செய்வானேன்? சிவசுருமரின் நன்மையின் பொருட்டேயாகும். நிற்க.

தமக்குத் தரித்திரம் நேர்ந்தகாலத்தும் சிவசுருமர் மனந்தளராமல் உள்ளதைக்கொண்டு திருவிடை மருதூர்ப் பெருமானையும், தேவியாரையும் பூசித்து அடியவர்களுக்கு அன்னம் படைத்து வந்தார்.

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார

ஒருநாள் சிவார்ச்சனைக்கு வேண்டியவைகளைச் சேகரிக்கப் பொருள் இல்லாமையினால் சிவசருமர் ஏங்கியிருந்தார்.

அவர் கவலையுற்றிருப்பதைக்கண்ட அவர் மனைவியார் அவரை நோக்கி, 'சுவாமி, தேவரீர் திருமுகம் வாடியிருப்பானேன்?' என்று பரிவுடன் கேட்டார்.

சிவசருமர், 'பெண்ணே, இன்று சிவபூசைக்கு வேண்டிய பொருள்கள் இல்லாமையால் வருந்துகின்றேன்' என்றார்.

அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட கற்பிற் சிறந்த அம் மாதாசியார் அவரை நோக்கி, 'தேவரீர் அதற்காக வருந்துதல் வேண்டாம். நான் குழந்தைகளின் பொருட்டுச் சில பொருள்கள் வைத்திருக்கின்றேன். அவற்றைக்கொண்டு இன்று சிவபூசையை முடித்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று அன்புடன் மொழிந்தார்.

உடனே சிவசருமர் மனமகிழ்ந்து மனைவியார் அப்பொருளைத் தரப்பெற்றுக் கோயிலுக்குச் சென்று சிவபெருமானுக்கும், தேவியாருக்கும் பூஜை வைவேத்தியம் முதலியவைகளைச் செய்து, நிவேதனம் செய்த ஏராளமான சித்திரான்னம் முதலிய பலவேறு பிரசாதங்களுடன் அடியவர் பூசை' செய்யும் பொருட்டுத் தம்மாளிகையை நோக்கிச் சென்றார்.

அப்போது சிவபெருமான் ஒரு விருத்தரைப்போல் அவர் முன்வந்து, 'ஐயா, என் வயிறு பசிக்கின்றது. அப்பசியைப் போக்குவீரோ?' என்று கேட்டார்.

'என் மனைக்கு வருவீராயின் போக்குவேன்' என்றார் சிவசருமர்.

## தெய்வக்குழந்தை

‘அதுகாறும் நான் பசி தாளமாட்டேன்’ என்றார் அவ்விருத்தர்.

உடனே சிவசருமர் அவ்விடத்திற் றுளேதங்கி அவ்விருத்தர் பசிதீரத் தம்மிட மிருந்த நிவேதனம் செய்த பொங்கல் முதலியவைகளைக் கொடுத்தார். பலபேர் உண்ணக்கூடிய அவ்வளவு அதிகமான நிவேதனப் பொருள்களை யெல்லாம் அவ்விருத்தர் ஒருவரே உண்டு மகிழ்ந்து திடிர்ந்து இந்திரஜாலக் காட்சியைப் போல் மறைந்தருளினார்.

அதைக்கண்ட சிவசருமர் விருத்தர் சிவபெருமானே என்றுணர்ந்து, ‘என்ணையாட்கொண்ட பெருமானே, இதுஉன் திருவிளையாடலோ, கண்ணப்பனளித்த கறியமு துண்ட உனக்கு இன்று நான் படைத்த நிவேதனப் பொருள் இனிதாகத் தோன்றியதோ? பாவியேன் உம்மைக்கண்டும் பிடித்துக்கொள்ளாது விட்டு விட்டேனே! இனி என் செய்வேன்? இருக்கு மிடந்தேடி என்னை வந்து கண்டாயே. அது நான் செய்த பாக்கியமேயாகும். ஆ, ஆ, இன்றே நான் தன்யனானேன் என்று கூறி மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தார்.

அப்போது நேரமாயினமையின் அவரைத்தேடிக் கொண்டு வந்த அவருடைய உறவினர் ஒருவர் அவரைப்பார்த்து, ‘இன்னும் இங்கு நீங்கள் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறீர்கள்? தங்கள் மாளிகையில் சிவனடியார் சிலர் வந்து பசியோடு காத்துக் கொண்டிருக்கின்றனரே’ என்றார்.

அதுகேட்ட சிவசருமர், ‘அந்தோ இதற்கு

என்செய்வேன் ? என்று எண்ணித் தமது மாளிகையை யடைந்தார்.

கணவனாரிடம் நிவேதனம் செய்யப்பட்ட திருவமுது முதலியன இல்லாமையைக் கண்ட சுசிலையம்மையார் அவரைப்பார்த்து, 'சுவாமி, நிவேதனப் பொருள்கள் எங்கே ?' என்று கேட்டார். உடனே சிவசுருமர் நடந்தவற்றைக் கூறினார்.

'இதுவும் இறைவன் திருவருள்' என்று மகிழ்ந்த சுசிலையம்மையார் தங்கணவரைப்பார்த்து, 'சுவாமி, நாமும் குழந்தைகளும் பசித்திருந்தாலும் இருக்கலாம். சிவனடியார் பசித்திருக்கப் பார்ப்பது கொடுமையன்றோ ! சமையலுக்கு வேண்டியவைகளொன்றும் வீட்டிலில்லை. வாங்குவதற்கோ கையில் பொருள் இல்லை. கடன் வாங்கி இக்காரியங்களைச் செய்வதுமீ உசிதமாகாது. என் கழுத்திலுள்ள திருமாங்கல்யத்தைக் கழற்றித் தருகிறேன். அதை விற்று அதனால் வரும் பொருளைக் கொண்டு சமையலுக்கு வேண்டியவற்றை வாங்கி வாருங்கள்' என்று கூறித் தமது கழுத்திலிருந்த மாங்கல்யத்தைக் கழற்றிக் கொடுத்தார்.

சிவனடியாருக்குத் தொண்டு செய்வதையே பெரும் பேறுகக் கருதிய சிவசுருமர் மனைவியார் கொடுத்த மாங்கல்யத்தைப் பெற்று விரைவில் சென்று விற்று வேண்டிய பொருள்களை வாங்கிக் கொண்டு மனைக்குத் திரும்பினார்.

கணவனார் கொண்டு வந்த பொருளில் அச்சமய்த் திற்கு வேண்டியவற்றைக் கொண்டு அறுசுவையுண்டி-

## தெய்வக்குழந்தை

சமைத்துச் சுசீலையம்மையார் கணவரோடிருந்து அடியவர்களின் பசிப்பிணியைப் போக்கினார்.

அன்றிரவு சுசீலையம்மையாரும், அவர் கணவனாரும், மக்களும் உண்டு கண் துயின்றனர்.

மறுநாட்காலையில் துயில் நீங்கி எழுந்து நித்தியக் கடனை முடித்துக்கொண்ட பின்னர்ச் சுசீலையம்மையார் தங்கணவனாரைப் பார்த்து, 'நம் குறைகளை நாம் ஏன் சிவபெருமானிடம் சொல்லுதல் கூடாது? இன்றே சொல்லுங்கள்' என்றார்.

அது கேட்ட சிவசுருமர் அவ்வம்மையாரைப் பார்த்து, 'நம் குறை சிவபெருமானுக்குத் தெரியா திருத்தல் நாம் சொல்லவேண்டும்? உன் பெண்புத்தி இருந்தவாறு வெகு நன்று. ஆயினும் உன் இஷ்டப்படி சொல்வோ மென்றாலும் நிவேதனத்திற்குரிய பொருளின்றி எவ்வாறு ஆலயத்திற்குப் போவது?' என்று கேட்டார்.

உடனே அம்மையார் அவரைப்பார்த்து, 'சுவாமி, நேற்றையதினம் அடியவர்களுக்காக வாங்கி வந்த உணவுப்பொருள்கள் மிகுந்திருக்கின்றன. தாங்கள் அவைகளைச் சுவாமி நிவேதனத்திற்காகக் கொண்டு செல்லலாம்' என்றனர்.

அதைக் கேட்ட சிவசுருமர் ஆனந்த பரவசராய்த் தம் மனைவியை நோக்கி, 'பெண்ணே, நீ தருவதாகச் சொன்ன பொருள்களைக் கொண்டுவா. நான் இப்போதே ஆண்டவன் சந்நிதிக்குச் சென்று அவனை வழிபட்டு நமது குறையை அவ்விடம் சொல்லி வருகிறேன்' என்றார்.

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

உடனே சசிலையம்மையார் நிவேதனத்திற்குரிய பொருள்களைக்கொண்டு வந்து கணவனார் முன்னே வைத்தார். சிவசுருமர் அவைகளை எடுத்துக் கொண்டு ஆலயத்தை யடைந்து அவைகளைப் பரிசாரகர்களிடங் கொடுத்துச் சுவாமியின் நிவேதனத் திற்காகச் சமையல் வேலையைச் செய்யுமாறு கூறி விட்டுத் தாம் சுவாமிக்கும் அம்மனுக்கும் அபிஷேக அலங்கார முதலியவைகளைச் செய்ய முற்பட்டார். நான்கு நாழிகைப் பொழுதில் சித்திரான்ம முதலியன செய்தாயின. சிவசுருமர் அவை களைச் சுவாமிக்கு நிவேதித்துத் தமது வீட்டிற்கு அனுப்புமாறு பரிசாரகர்களிடம் கூறிவிட்டுத் தாம் ஓர் மூலையில் அமர்ந்து சுவாமியைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தார்.

பரிசாரகர்கள் நிவேதனப்பொருளை மடைப்பள்ளியில் வைத்துவிட்டுத் தாங்கள் உச்சிக்கால ஸ்நானம்செய்யக் குளத்திற்குச் சென்றனர். அப்போது சிவபெருமான் ஒரு விருத்தரைப்போல் சிவசுருமர் முன்தோன்றி 'சிவசுருமரே, நான் மெத்தப் பசித்திருக்கின்றேன். எனக்கு அமுதுட்ட வல்லீரோ?' என்று கேட்டார்.

'சுவாமி, அடியேனால் கூடியவரையில் தங்கள் பசியைப்போக்க முயற்சிக்கின்றேன் வாருங்கள்' என்று கூறி அவரை மடைப்பள்ளிக்கு அழைத்துச் சென்று அங்கிருந்த ஆகாரங்களை அவருக்குக்கொடுத்து உபசரித்தார். அம்முதியவர் அங்கிருந்த ஆகாரங் களில் சிறிதும் மீற்றாமல் எல்லாவற்றையும் புசித்து

## தெய்வக்குழந்தை

விட்டதைக் கண்ட சிவசுருமர் சிவபெருமானே முதியவராக வந்திருக்கின்றானென் றறிந்துகொண்டு அவரிடம் பூஜைக்குப் பொருளில்லாக்குறையைச் சொல்ல நினைத்தார்.

அப்போது முதியவர் வேடத்துடன் நடித்துக் கொண்டிருந்த சிவபெருமான் சிவசுருமரைப் பார்த்து, 'சிவசுருமரே, உமது மாளிகையில் பல பெரியோர்கள் உணவின் பொருட்டுப் பசியோடு காததிருக்கின்றனர். நீ அங்குச்சென்று அவர்களுடைய பசியை ஆற்று வாயாக' என்று கூறி மறைந்தருளினார்.

அதைக்கண்ட சிவசுருமர், 'ஆ, கெட்டேன். அரி பிரமாதியர்களும், நான்குவேதங்களும் தேடியுங் காணாத இறைவனைக் கண்டும் கைவிட்டேனே, எம்பெருமானே, இவ்வாறு எளியேன்முன் தோன்றித் தோன்றி எளியேனை ஆதரிக்காமல் விட்டுச்செல்லல் முறையோ?' என்று கூறி வருந்தினார்.

அப்போது குளிக்கச்சென்றிருந்த பரிசாரகர்கள் திரும்பிவந்து மடைப்பள்ளியிற் சேமித்துவைத்திருந்த திருவமுது முதலியவைகளைக் காணாதவர்களாய் அச்சுற்று, 'ஆ, இங்கிருந்த உணவு முதலியவைகளைக் கொண்டு சென்றவர்கள் யாரோ தெரியவில்லையே. சிவனடியார்கள் சிவசுருமர் மாளிகையில் பசித்திருப் பார்களே. சிவசுருமருக்கு என்ன சொல்வோம்' என்று ஒருவரோடெருவர் பேசுப்பயந்து கோயிலின் ஒருபுறமிருந்த சிவசுருமரைக்கண்டு நடந்ததைத் தெரிவித்தனர். சிவசுருமர் அவர்களிடம் நடந்தவை களைக் கூற விருப்பமில்லாதவராய் மெதுவாக



## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

அவ்விடத்தை விட்டகன்று தமது மாளிகையை  
நோக்கிச் சென்றார்.

இவ்விஷயம் இவ்வாறிருக்கையில், முன்னே  
சிவசுருமரை அவருடைய மாளிகைக்குச் செல்லுமாறு  
கட்டளைவிட்ட சிவபெருமான் நான்கு வேதங்களும்  
பரிசாரர்களாகத் தம்மைத்தொடரத் தாம் சிவசுரு  
மரைப்போல் உருக்கொண்டு நிவேதனப் பொருள்  
களுடன் சிவசுருமர் வீட்டையடைந்து சுசீலையம்மை  
யாரைப்பார்த்து, 'பெண்ணே, இதோ பரிசாரர்கள்  
கொண்டுவந்துள்ள உணவுப்பொருள்கள் இருக்  
கின்றன. அவைகளை எடுத்து உள்ளே வை. அடிய  
வர்களுக்கு உணவளிப்பதற்குத் தலைவாழை இலைகளைத்  
தயார்செய்து வைப்பாயாக. நான் இதோ வருகிறேன்'  
என்று கூறி வெளியிற் சென்று மறைந்தார்.

வந்தவர் தமது கணவனாரே யென்றெண்ணி  
சுசீலையம்மையார் பரிகலன் திருத்திபமைத்துத் தம்  
கணவனார் வருகையை ஒவ்வொரு நிமிடமும் எதிர்  
நோக்கிக் காத்திருந்தார்.

கோயிலில் இருந்து புறப்பட்ட சிவசுருமர் வெகு  
நேரம் கழித்துத் தமது மாளிகையை யடைந்தார்.  
அப்போது கற்பிற்சிறந்த அவர் மனைவியார் அவரைப்  
பார்த்து, 'இதோவருகிறேன் என்கூறிப் பிரசாதங்  
களைக் கொடுத்துச் சென்ற தாங்கள் இதுகாறும் எங்குச்  
சென்றிருந்தீர்கள்? அடியவர்கள் பசியோடு காத்திருக்  
கின்றனரே' என்று கூறினர்.

அவ்வார்த்தைக்கேட்கேட்ட சிவசுருமர் பெருவியப்  
பெய்தி விட்டிற்குள் இருந்த நிவேதனப்பொருள்

## தெய்வக்குழந்தை

களைக்கண்டு மகிழ்ந்து, 'இது, சிவபெருமானின் திருக் கூத்தென்று சொன்னார். பின்னர் அவர் அத்திருவழுதை அடியவர்களுக்கிட்டு மிகுந்ததைத் தம் மனைவி மக்களோடு தாழும் உண்டு மகிழ்ந்தார். கற்புக் கரசியாராகிய சுசீலையம்மையார், 'இவ்வளவு செய்யும் சிவபெருமான் அடியவரை உபசரிப்பதற்காக நமக்குச் சிறிது பொருள் தரலாகாதோ' என்றெண்ணினார்.

அன்றிரவு சிவசுருமர் கனவிலும், சுசீலையம்மையார் கனவிலும் சிவபெருமான் தோன்றி, 'அன்பர்களே, நாம் நானாயதினம் கோயிலின் சமீபத்திலுள்ள காருண்யாமிர்த தீர்த்தக்கரையின் கீழ்ப்புறமிருக்கும் வில்வமரத்தடியில் குழந்தை வடிவுடனிருப்போம். நீங்கள் எம்மை எடுத்துக்கொண்டுபோய்க் காவிசிப்பூம் பட்டினத்தில் மகவில்லாமல் வருந்திக்கொண்டிருக்குந் திருவெண்காடனிடம் அளித்து உங்களுக்கு வேண்டும் பொருள்களைப் பெற்று எப்போதும்போல் அடியவர் பூஜையைச் செய்து மகிழுங்கள்' என்றார்.

சிவசுருமர், 'நன்று சொன்னீர்கள். ஒருவராலும் அளத்தற்கரிய ு மகிமையுடைய தேவரீரையோ விற்றுப் பொருள் பெறுவது? இக்காரியஞ் செய்வதைவிட இறப்பதே மேலன்றோ!' என்று கூறி வருந்தினார்.

அதுகேட்ட சிவபெருமான் அவரைப்பார்த்து, 'என் அன்பனே, நீ மனம் வருந்தவேண்டாம். திருவெண்காடன் உன்னைப்போலவே என்னிடத்தில் பேரன்புடையவன். அவனைத்தடுத்தாட்கொள்ளவே யாம் அவனிடம் குழந்தை யருக்கொண்டு செல்ல

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

விரும்புகிறோம். ஆகையினால் நானாயதினம காருண்  
யாமிர்த தீர்த்தக்கரையிலுள்ள வில்வமரத்தடியில்  
குழந்தை யுருக்கொண்டிருக்கும் எம்மை எடுத்துக்  
கொண்டுபோய்த் திருவெண்காடன் பாலளித்து  
உனக்கு வேண்டிய செல்வத்தைப் பெற்றுக்கொள்.  
திருவெண்காடனுக்கு நாம் உண்மை ஞானத்தை  
உபதேசிக்கும்போது, உனக்கும் உன்னுடையகுடும்பத்  
தோடு முத்தியளிப்போம். இப்போது நாம் சொல்லிய  
படி செய்வாயாக,' என்று கட்டளையிட்டு மறைந்  
தருளினார். உடனே சிவசருமர் திடுக்கிட்டுக் கண்  
விழித்தார். நிற்க.

சிவசருமரைப் போலவே கனவு கண்டெழுந்த  
அவருடைய மனைவியார் தாம் கண்ட கனவைச்  
சிவசருமரிடம் சொன்னார். சிவசருமரும் தாம் கண்ட  
கனவைக்கூறி மகிழ்ந்து, பின்னர்ச் சிவபெருமானை  
குழந்தையாகப்பெற்று விற்கநேர்ந்ததே என்றெண்ணி  
விசனித்தார்.

அப்போது அவர் மனைவியார் அவரைப்பார்த்து,  
'சுவாமி! குழந்தை வடிவத்துடன் நம்மிடங்கிடைக்கப்  
போகும் சிவபெருமானை விற்பதற்கு நான் சிறிதும்  
உடன்படேன்' என்றார்.

அதற்குச் சிவசருமர், 'பெண்ணே! அன்விதங்  
கூறாதே. சிவபெருமானுடைய கட்டளையை நாம்  
மீறலாகாது. அவர் கட்டளையை மீறினால் அதனால்  
உண்டாகக்கூடிய பாவம் இத்தகையதென்பதை நீ  
அறியவில்லைபோலும். அவர் கட்டளையை மறுக்க  
வேதங்களும் அஞ்சுமே! அவ்வாறிருக்க நாம்மட்டுமே

## தெய்வக்குழந்தை

அவருடைய கட்டளையை எவ்வாறு மறுப்பது? நீ இங்கேயே நல்ல சிந்தனையுடன் இரு. நான் சென்று குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறேன்' என்று கூறினார்.

அதுகேட்ட அவர் மனைவியார் அவரை நோக்கி, 'சுவாமி! சிவபெருமானுடைய கட்டளையை நாம் மீறி நடப்பது பாவமேயாகும் என்று நீங்கள் கூறிய வார்த்தையை நான் சிரமேற்கொள்ளுகின்றேன். ஆயினும் தயைசெய்து அடியாளையும் தாங்கள் அக் குழந்தையைக் காணாம இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டும்' என்று கூறி இருகண்களிலும் ஆனந்த நீர் சொரிந்தார்.

சிவசுருமர் சிசுலைமம்மையாரின் கருததுக்கிணங்கி அவரைத் தம்முடன் அழைத்துச்சென்று ஆலயத்திலுள்ள மருதவாணரையும், தேவியாரையும் பணிநது பின்னர்க் காருண்யாமிர்த தீர்த்தககரையிலுள்ள வில்வ மரத்தடியிற் சென்றனா.

அங்கு ஒரு மலரணையின்மீது சிறு குழந்தையொன்று அழுதவண்ணம் படுத்துக்கொண்டிருந்தது. என்னே சிவபெருமானின் சிறுவிளைபாடல்! அக்குழந்தையின் அழகை உள்ளவாறு எழுத எவரால் முடியும்! நான்மறையும் தேடிக்காணாத பெரும்பொருளாகிய சிவ பெருமானே குழந்தை வடிவுடன் வருவானானால் அதன் பேரழகைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

அக்குழந்தையைக்கண்ட சிவசுருமர் கார்த்தங்கண்ட இரும்புபோல் விரைந்துசென்று அக்குழந்தையைக் கையிலெடுத்தது மார்போடணைத்து உச்சி மோந்து

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

ஆனந்த பாவசரானார். ஆனந்த மேலீட்டினால் அவருக்கு என்ன சொல்வதென்றே தோன்றவில்லை. பிறகு அவர் அக்குழந்தையைத் தம் மனைவி கையிற் கொடுத்தார். அவ்வம்மையார் அக்குழந்தையைக் கையில் வாங்கி, 'சிவபெருமானே! செல்வனே! தேவதேவே! திருவிடைமருதூர்! மூவாமுதல்வ! முக்கண்மூர்த்தி! உன் திருவிளையாடலின்பெருமையை யாரே புகழவல்லார்? நீ குழந்தை உருக்கொண்டு வரவும், உன்னை நான் என் கையினால் தொடவும் என்ன புண்ணியம் செய்தேனோ?' என்று பலவாறு சொல்லி மகிழ்ந்தார்.

பின்னர் அவர்கள் அக்குழந்தையின் அழகைக் கண்டு, விட்டுப்பிரிய மனம் இல்லாமல், அதைத் தங்களிடம் வைத்துக்கொள்ளத் தீர்மானித்தார்களாயினும், சிவபெருமானின் கட்டளைக்கு அஞ்சி அதைக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற்குக் கொண்டு போய்த் திருவெண்காடரிடம் சேர்க்கத் தீர்மானித்தனர்.

அதனால் அவர்கள் அன்றே தங்கள் மக்களுடனும், தெய்வக்குழந்தையுடனும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தை நோக்கிப் பிரயாணமானார்கள்.

அவர்கள் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தை யடைந்ததும், பசியினால் ஏற்பட்ட களைப்பு மேலீட்டினால் அங்கு ஓர் மானிகையின் வெளிப்புறத்தில் தங்கினார்கள்.

## பதினைந்தாவது அத்தியாயம்

### தேய்வக்குழந்தையின் திருவிளையாடல்

முன் அத்தியாயத்தில் நடந்த சம்பவத்தன்று முதல் நாளிரவு பக்தியிற்சிறந்த திருவெண்காடர் என்னும் பெயரினையுடைய பட்டினத்துப் பிள்ளையார் மகனில் லாமையினால் தமது மனைவிக்கு ஏற்பட்ட மனக் குறையை நீக்குவான்வேண்டிக் குழந்தைக்காகச் சிவபெருமானிடம் குறையிரந்து கிடந்தார்.

அடியவர்கள் வேண்டுவதை அளிப்பதே தமது கடமையாக நினைத்துள்ள சிவபெருமான் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரின் கனவில் தோன்றி, ‘அன்பனே, நீ இனிமேல் புத்திரன் இல்லையேயென்று வருந்த வேண்டாம். இச்சென்மத்தில் உன்மனைவி கருவுற்றுப் புத்திரனைப் பெறக்கூடிய பாக்கியத்தைச் செய்ய வில்லை. ஆயினும், நாம் உனக்குப் புத்திரனை அளிக் கின்றோம். நானாயதினம் உன் மானிகையின் வெளியில் சிவசுருமர் என்னும் ஆதிசைவப்பிராமணர் ஒருவர் தமது மனைவியோடுவந்து தங்குவார். அவருடைய மனைவி கையில் இளங்குழந்தை யொன்றிருக்கும். நீ அவர்களிடம் சென்று நீ இன்னொரன்பதை அவர் களுக்குத் தெரிவிப்பாயானால் அவர்கள் உன்னோடு வருவார்கள். அவர்களுக்கு வேண்டிய உபசாரங்களை நீ செய்வாயாக. அப்படிச் செய்வாயானால் அவர்கள்

அக்குழந்தையை உன்னிடங் கொடுப்பார்கள். நீ அக்குழந்தையை ஒரு துலையில்வைத்து அக்குழந்தையின் நிறைகொண்ட பொண்ணை அவர்களிடங் கொடுத்து அவர்களை அனுப்பிவிடு. “பொன்கொடுத்துப் பிள்ளையைப்பெறுவதோ?” என்றெண்ணவேண்டாம். அப்பிள்ளையே உனக்கு இமமை மறுமைப் பயன்களை அளிக்கக்கூடியதாகும். எமது வாரதையைத் தள்ளாமல் நாம் சொன்னபடி செய்வாயாக’ என்று கூறி மறைந்தருளினார். இவ்வாறே பட்டினத்துப் பிள்ளையாரின் மனைவியாராகிய சிவகலையமமையாரும் கனவுகண்டு கண்விழித்தெழுந்தா நடந்த விஷயத்தைத் தமது கணவனாரிடம் சொன்னார். அவரும் அவவாறே தாம் கனவிற்கண்ட அதே விஷயத்தைத் தமது மனைவி யாரிடங் கூறி மகிழ்வுற்றார்.

மறுநாள் பகல் சிவபெருமான் கூறியபடி வேதியா ஒருவா அவர் மனைவியாரோடும் இளங்குழந்தை யொன்றோடும், தம் மானிகையின் வெளிப்புறத்திலிருப்பதைப் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரும் அவரது மனைவியாரும் கண்டனர். கண்டவுடன் அவர்களைச் சிவபெருமானாகவும் பார்வதி தேவியாராவும் மதித்து அவர்களிடம் சென்று உபசாரங் கூறி அவர்களைக் குழந்தையுடன் மனைக்குள் அழைத்துச் சென்றனர்.

அவர்களே பட்டினத்துப் பிள்ளையாரும் அவரது மனைவியாரும்வா என்று அறிந்துகொண்ட சசிலையம்மையார் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரின் மனைவியாராகிய சிவகலையமமையாரை நோக்கி, ‘அம்மணி! இந்தக்குழந்தை தெய்வ அருளால் கிடைத்தது.

## தெய்வக்குழந்தையின் திருவிளையாடல்

இக்குழந்தையை உங்களிடம் சேர்த்துவிடவேண்டும் என்பது சிவபெருமானுடைய உத்தரவாகும். ஆகையினால் இக்குழந்தையை நான்கள் இங்கு கொண்டு வந்தோம். நீர் இம்மகனை வாங்கிக்கொண்டு உமது மகவேபோல போற்றிப் பாதுகாப்பீராக' என்று கூறிக்கொண்டே தமமிடமிருந்த தெய்வக்குழந்தையைச் சிவகலையயாரிடம் கொடுத்தார்.

அத்தெய்வக் குழந்தையைச் சிவகலையம்மையார் அன்புடன் பெற்று ஆனந்தமடைந்தார். அத்தெய்வக்குழந்தையைத் தொட்ட மாத்நிரத்திலேயே அவ்வம்மையார் மனத்தில் தேவர்களும் அறியாத ஆனந்தம் தோன்றியது. அதை உணர்ந்த சிவசருமரும், அவரது மனைவியாரும் பெருமகிழ்வடைந்தனர்.

இதுவரையில் மௌனமாயிருந்த பட்டினத்துப் பிள்ளையார் சிவசருமரைப் பார்த்து, 'ஐயரே! மருதவாணரின் திருவருளாலன்றோ நான் உம்மைப் பார்க்கப்பெற்றேன். உம்மைக் கண்டதே எனக்குப் பேரானந்தம். இஃது உம்முடைய மாளிகையேயாகும்' என்றுகூறி அவரை மேலும்மேலும் உபசரித்தார்.

அப்பொழுது சிவகலையம்மையார் சுசிலையம்மையைப்பார்த்து, 'அம்மணி! உங்கள் கட்டளைப்படியே இக்குழந்தையை நான் மிகவும் அன்போடு காப்பேன்; சந்தேகம் வேண்டாம். தெய்வ அருளால் கிடைத்த இக்குழந்தையைச் சாமான்யமாக எண்ணலாமோ? நாம்பெறும் குழந்தையினும் இதுவே சிறப்புடையது' என்று கூறி மகிழ்ந்தார்.



## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

பிறகு, சிவகலையம்மையார் தம் கையிலிருந்த குழந்தையைப் பட்டினத்தாரிடம் கொடுக்க அவர் அக்குழந்தையை ஆனந்தத்துடன் பெற்று அதன் பேரழகைக் கண்டு களித்துக்கொண்டிருந்தார். பின்னர், அவர் அக்குழந்தையைத் தமது மனைவியார்பால் கொடுத்துவிட்டுச் சிவசருமருக்கும், அவர் மனைவியாருக்கும் வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்தார்; அவர்களுக்கு வேண்டிய ஆபரணம் உடை முதலியவைகளை அளித்தார்: பின்னர் அவருக்கும் அவருடைய மனைவியாருக்கும் விமரிசையாக விருந்து நடத்தினார். எல்லோரும் உண்டுமகிழ்ந்து உல்லாசமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இச்செய்தியை யறிந்த பட்டினத்துப் பிள்ளையாரின் உறவினர்கள் தெய்வக்குழந்தையைப் பார்ப்பதற்காக அவருடைய மாளிகையில் வந்து சேர்ந்தனர்.

இத்தருணத்தில் பட்டினத்துப் பிள்ளையாருக்கும், சிவசருமருக்கும் மட்டும் கேட்கும்படி, 'திருவெண்காட, சிவசரும, நான் உங்களுக்கு இட்ட கட்டளையைச் சீக்கிரம் நிறைவேற்றுங்கள்' என்றோ அசரீரி சொல்லிற்று.

அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட சிவசருமரும், பட்டினத்துப் பிள்ளையாரும் தெய்வத் திருவருளுக்கு வியந்து சிவபெருமானைப் பலவாறு துதித்தனர்.

பின்னர்ப் பட்டினத்தாரா புதியதொரு தராகக் கொண்டுவரச்செய்து அத்தராகின் ஒருபுறம் தெய்வக் குழந்தையைக் கிடத்தி மற்றொருபுறம் பொன்னை

## தெய்வக்குழந்தையின் திருவிளையாடல்

வாரிச்சொரிந்தார். எவ்வளவு பொன்னை வாரிவைத்தும் குழந்தையிருந்த தட்டு மேலெழும்பவில்லை. அதைக் கண்ட அனைவரும், 'இது தெய்வக் குழந்தையே, அதிற் சந்தேகமில்லை' என்று கூறினர்.

அதுபோழ்து சிவசுருமர் சிவபெருமானை மனத்தில் நியாணித்து, 'ஐயனே! என்னைப் பொன்னாசை பிடித்த பேயனென்றோ எண்ணிக்கொண்டீர்? இப்படியும் என்னைச் சோதிக்கலாமோ? இப்பொழுது இத்தராசிலுள்ள பொன்னை வெகுகாலம் வரையில் அடியவர்களைப் பூசிப்பதற்குப் போதுமானது. ஆகையால், தராசின் தட்டுகளிரண்டையும் சமமாக நிற்கச்செய்யவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தார். அவ்வளவிலே தராசின் தட்டுகளிரண்டும் சமநிலைக்கு வந்தன. அதைக்கண்ட அனைவரும் சந்தோஷித்தனர். சிவசுருமர், 'இப்பொன்னால் எனக்கு நன்மையுண்டாகுமோ? பொருள் கிடைத்ததனால் மதிமயங்கித் தீமை செய்வேனோ!' என்றெண்ணினார். அப்பொழுது, 'சிவசுருமரே! இப்பொன்னை உம்மிடங் கொடுத்து உம்மை உலக மாய்கையில் சிக்கச்செய்ய வேண்டும் என்பது எமது கருத்தன்று. திருவெண்காடரின் செல்வமனைத்தும் நல்லவழியில் சேர்க்கப்பட்டவை. அவற்றைப் பெறுவதற்கு நீர் ஒருவரே உரியவராவீர். ஆதலால் நீர் அதைக்கொண்டு சென்று அடியவர்களை உபசரித்துக் கொண்டிரும். இன்று மூதல் பதினாறுண்டு கழிந்தபின்னர் யாம் உம்மை உமது குடும்பத்தோடு ஆட்கொண்டருளுவோம்' என்று சிவபெருமான் அசரீரியாகக் கூறினார்.

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

அதைக்கேட்ட சிவசுருமர் ஓசைவந்த திக்கை நோக்கிப் பன்முறைவணங்கிக் கடவுளைப் போற்றிப் புகழ்ந்தனா.

பிறகு, பட்டினத்துப் பிள்ளையார் சிவசுருமருக்குக் கொடுத்தபொண்ணையெல்லாம் தமதுஆட்கள்மூலமாகத் திருவிடைமருதூரிலுள்ள சிவசுருமரின் மானிகைக்கு முன்னதாக அனுப்பிவைத்தார். அன்றே சுபதினமாயிருந்தபடியால் பட்டினத்தார் தாம் பெற்ற தெய்வக் குழந்தைக்குப் பெயரிடவேண்டுமெனக் கருதிப் பெரியோர்களையும் வேதியாகளையும் மற்றுமுள்ள வர்களையும் வரவழைத்தார். பிறகு செய்யவேண்டிய சடங்குகளையெல்லாம் செய்து எப்பெயரிடுவதென்று எல்லோரும் சிந்தித்தனா. அப்பொழுது கடவுளருளால் எல்லோராமனத்திலும் 'மருதவாணன்' என்கிற பெயரே முன்வந்தது நின்றது. அதனால், அப்பெயரையே அக்குழந்தைக் கிட்டு மகிழ்ந்தனா. எல்லோருக்கும் பட்டினத்தார் நல் விருந்தளித்து உபசரித்தார். பிறகு, சிவசுருமரைத் தவிர அங்கு வந்திருந்தார் அனைவரும் பட்டினத்தாரிடம் உத்தரவு பெற்றுத் தத்தம் இருப்பிடத்தை நோக்கிச் சென்றனர்.

மறுநாள் சிவசுருமரும், அவரதும் மனைவியாரும் அனைவரிடத்திலும் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு திருவிடைமருதூரை நோக்கிச் சென்றனர். இரதமேறிச் சென்ற அவர்களோடு சிறிது தூரஞ் சென்று பட்டினத்தார் அவர்களை வழி கூட்டிப் பனுப்பிவிட்டுத் தாம் தமது மானிகைக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

## தெய்வக்குழந்தையின் திருவிளையாடல்

தேரிற் சென்ற சிவசருமரும், அவரது மனைவியாரும் தெய்வக் குழந்தையைப் பிரிந்தமையினால் வருந்தித் தேரின் மீதே மூர்ச்சையாயினார். களை தெளிந்த போது அவர்கள் அத் தெய்வக் குழந்தை தேரின் மீது விளையாடிக் கொண்டிருக்கக் கண்டு மனந்தேறி சந்தோஷித்தனர். தேர் சென்ற வேகத்தால் மீண்டும் உறக்கம் வரவே உறங்கினர். கண் விழித்துப் பார்த்த பொழுது தேர் திருவிடை மருதூரில் தமது வீட்டு வாயலில் நிற்கக் கண்டனா. தெய்வக் குழந்தையோ மாயமாய் மறைநது விட்டது. உண்மையை அறியாத சிவசருமர் தமது மனைவியைப் பார்த்து, 'பெண்ணே, நாம் தேரிற் கண்ட தெய்வக் குழந்தை தவறிக் கீழே விழுநது விட்டதோ அல்லது நாம் கண்டது கனவோ? ஒன்றுந் தெரிய வில்லையே. நான் எதற்கும் காவிரிப்பூம பட்டினஞ் சென்று அத தெய்வக் குழந்தை எவ்வாறிருக்கிற தென்று கண்டு வருகிறேன். செல்வம் நிரமப இருக்கின்றமையால் நீ வழக்கம்போல் முறை தவறாமல் அடியவர்களுக்கு அன்னம் படைத்துக் கொண்டிரு' என்றார்.

சசீகையம்மையார் தமது கணவரை எப்படிப் பிரிவது என்று எண்ணி வருந்தினார்.

அப்போது காவிரிப்பூம பட்டினத்திலிருநது சிவபெருமான் மாய்கையினால் பொதிவண்டி யொன்று திருவிடைமருதூருக்கு வந்தது. சாதாரண மனிதனைப் போல் அவ்வண்டியில் வந்த சிவகணநாதர் ஒருவர் சிவசருமர் மாளிகைக்குட் சென்று பட்டினத்துப் பிள்ளையார் கொடுத்ததாக ஓர் ஓலைச்சுருளையும்,

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

கவுளிகை யொன்றையும் சிவசுருமிடங் கொடுத்து விட்டுச் சரேரென்று வெளியிற் போந்து தம் இச்சை வழியே சென்றனர்.

கணநாதர் தம்மிடங் கொடுத்த ஒலைச் சுருளைச் சிவசுருமர் பிரித்துப்பார்த்தார். அதில் குழந்தை சுகமாகத் தமது மானிகையில் இருப்பதாகவும், அதன் உருவத்தைப் படமாக எழுதி யனுப்பி யிருக்கின்ற தாகவும் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரால் வரையப் பட்டிருந்தது. உடனே சிவசுருமர் கவுளிகையைப் பிரித்துப் பார்த்தார். அதற்குள் இருந்த படத்தில் தெய்வக குழந்தையின் திருவுருவப்படம் இருந்தது. படமா அது! உண்மையில் ஒரு குழந்தை அதில் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பது போலிருந்தது. சிவசுருமர் ஒலையில் வரையப்பட்டிருந்த விஷயத்தைத் தமது மனைவிக்குக் கூறித் தெய்வக குழந்தையின் திருவுருவம் வரைந்த படத்தையுங் காட்டினார். சுசீலையம்மையார் அப்படத்திலுள்ள குழந்தையின் உருவத்தைக் கண்டு களித்தார்.



## பதினாறுவது அத்தியாயம்

### மருதவாணரின் கல்வித்திறம்

காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் பட்டினத்துப் பிள்ளை யாரின் திருமாளிகையில் தெய்வக் குழந்தையாகிய மருதவாணர் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வருவாராயினர். அவர் விளையாட்டுப் பருவத்தை யடைந்த பின் தம்முடைய தோழர்களோடு சேர்ந்துகொண்டு அவர்கள் களிக்கும் வண்ணம் பல அற்புத காரியங்களைச் செய்தார். ஒவ்வொருவரிடமும் அவருக்கு அதிக அன்பு உண்டு. அவர் துன்பப்படும் வாலிபனுக்குத் தேறுதல் கூறுவார் ; நோயுற்றவனிடம் அன்பாயிருப்பார். இவ்வாறு அவர் எல்லோருக்கும் நல்லவராக நடந்து வந்தார்.

ஒரு நாள் அவர் நண்பர்களோடு கடற் கரையில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில் சிறுவர்கள் எல்லோரும் ஓர் படகிலேறிக்கொண்டு சிறிது தூரம் செல்லலாமென்றனர். அவ்வாறே மருதவாணர் உட்பட எல்லாச் சிறுவர்களும் ஒரு படகிலேறிக் கடலிற் சிறிது தூரம் சென்றனர். அப்பொழுது தண்ணீரைக் கிழித்துக்கொண்டு ஓர் மீன் வேகமாக அவர்களை நோக்கி வந்தது. அது கண்ட சிறுவர்கள், 'ஐயோ! அதோ யானையைப்போல் வரும் மீனைப்பார்த்தால் பயமாயிருக்கிறதே. அது

நம்மை விழுங்கவே வருகிறது. இதற்கென்ன செய்வோம்?' என்று ஏங்கிப் பரிதவித்தனர். இவ்வாறு இவர்கள் பயந்துகொண்டிருக்கும் பொழுதே அம் மீன் அவர்கள் இருந்த தோணியைக் குறுகி தோணியின் ஓரத்திலிருந்த ஒருசிறுவனைப்பற்றி விழுங்கிவிட்டது. அதைக் கண்ட மற்றப்பிள்ளைகள் எல்லோரும், 'ஐயோ' இனி என்ன செய்வோம்? நாம் மறுபடியும் நமது தாய்தந்தையரைப் பார்ப்போமா? இக்கதிக்கு ஆளர்கவோ இங்கு வந்தோம்? மருதவாணன் இப்பொழுதுதான் ஐந்துவயது நிரம்பப் பெற்றான். அவனை நாம் விளையாட்டாக நம்முடன் அழைத்துவந்தோம். அவனைப் பிரிந்து பட்டினத்தார் உயிர் தரிப்பாரா? ஐயோ! நம்மையும் இந்தமீன் விழுங்கவருகிறதே' என்று கூறிப் பயந்து மூர்ச்சித்திப் படகில் விழுந்துவிட்டனர். இக்காட்சிகளை யெல்லாம் புன்சிரிப்புடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்த தெய்வக் குழந்தையாகிய மருதவாணர் விரைந்துசென்று தமது காலால் வாயைத்திறந்துகொண்டு படகை நோக்கிய மீனின் தலையில் உதைத்தார். அவ்வுதையின்வேகத்தைத் தாங்கமுடியாமல் அம்மீன் அப்பொழுதே இறந்தது. அப்பொழுது அதன் தேகத்தினின்றும் ஒருவன் தோன்றி மருதவாணரைப்பார்த்து, 'தேவ தேவனே' திருவிடை மருதாரா! இச்சிறுவர்கள் என்னை இன்னொன்று அறியாவிடனும் நான் அறிவேன். நான் கந்தருவன், என்பெயர் மணிக்கிரீவன் என்பது. நான் ஒருநாள் உலர்சமாக உலாவிக் கொண்டிருக்கையில் சிந்துமுனிவர் என்னுட்கு மகரிஷியை ஒரு காட்டகத்தே

## மருதவாணரின் கல்வித்திறம

கண்டு என் அழகின் பெருமையைப் புகழ்ந்து கூறி அவர் உருவத்தின் அமைப்பைப்பற்றி இகழ்ந்து பேசினேன். உடனே அவர்கோபித்து மீனாகுமபடி எனக்குச் சாபம்கொடுத்தார். அப்பொழுது நான் அவரைப்பார்த்து, “சுவாமி, அடியேன் அறியாமற் செய்தபிழையைப் பொறுத்தல்வேண்டும். நான் தங்கள் சாபத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாத தயாராயிருக்கிறேன். ஆனால் என்னுடைய முடிவு என்ன? தயை செய்து எளியேன்மீது கிருபை கொண்டருளல் வேண்டும்” என்று வேண்டினேன் அப்பொழுது அவர் என்னைப்பார்த்து, “திருவிடைமருதூரில் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கும் சிவபெருமான் ஒரு காரணம் பற்றிக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் குழந்தை யுருக்கொண்டு வளர்ந்துவருவார். அப்பொழுது அவர் பாதம்பட்டி பழைய உருவைப் பெறுவாய்” என்றுகூறினர். பிறகு அவர் சாபத்தைப் பெற்று நான் இதுகாறும் அடைந்த துன்பத்திற்கோர் அளவேயில்லை. இன்றோடு எல்லாதுன்பங்களும் ஒழிந்தன’ என்று கூறித்துதித்தான்.

பிறகு, மருதவாணர் அவன்மீது இரக்கங்கொண்டு அவனை அவனுடைய பழைய நிலைமைக்குப் போகுமாறு அனுப்பிவிட்டுப் படகில் மூர்ச்சையடைந்து கிழக்குச் சிறுவர்களை உற்று நோக்கினார். அவ்வளவிலே அச்சிறுவர்களெல்லாரும் மூர்ச்சை தெளிந்துமுன்போல் எழுந்தனர். சற்றுநேரத்திற்குள் அவர்கள் நடந்த விஷயங்களை யெல்லாம் தெரிந்து சிறுவராகிய மருதவாணரைத் தெய்வமெனத்தெளிந்து



## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

அவரைப்பார்த்து, 'நம்முடன் வந்த ஓர் சிறுவனை அம்மீன் விழுங்கியதே. அதற்கென்ன செய்வோம்? அவன் அடைந்த கதியைக் கேட்டால் அவனுடைய தாய் தந்தையர்கள் எப்பாடு படுவார்களோ' என்று கூறினர்.

அப்பொழுது மருதவாணர் இறந்த மீனின் தேகத்தைச் சுட்டிக்காட்டி, 'அதோ பாருங்கள்' என்று சொன்னார்.

உடனே எல்லாச் சிறுவர்களும் இறந்த மீனின் தேகத்தைக் கவனித்தனர். அப்பொழுது அம்மீன் வயிற்றுக்குட் சென்ற சிறுவன் அதன் வயிற்றில் இருந்து விலையுயர்ந்த மணிகளை வாரிக்கொண்டு வருவதைக்கண்டு மகிழ்ந்தனர். பின்னர், அவர்கள் மருதவாணரைப் பார்த்து, 'நாங்களும் அவனைப் போலவே விலையுயர்ந்த மணிகளை அடைய விருமபுகிரேம்' என்றனர். அவர்களுக்கும் அவ்வாறே உயர்ந்த இரத்தினங்கள் கிடைக்கும்படி மருதவாணர் கிருபை செய்தார். சிறுவர்கள் தங்களுக்குக்கிடைத்த இரத்தினங்களில் உயர்ந்தவற்றை மருதவாணருக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தனர். பிறகு, அவர்கள் படகைத் திருப்பிச்சென்று கரையை யடைந்தனர். அங்கு நெடுநேரமாக இவர்களைக் காணாது வாடி வருந்திய இவர்களின் தாய் தந்தையர் இவர்கள் சுகமே கரை சேர்ந்ததெனவும், கடலில் நடந்த விஷயத்தைக் கேட்டதெனவும் ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அடைந்தனர்.

பின்னர்ப் பட்டினத்துப்பிள்ளையார் மருதவாணருக்கு

## மருதவாணரின் கல்வித்திறம்

வித்தியாப்பியாசம் செய்து வைக்கவேண்டுமெனக் கருதி ஆசிரிய இலக்கணங்களெல்லாம் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற ஒருவரை வாவழைத்து அவருக்கு வேண்டுவன கொடுத்து மகிழ்வித்து ஒரு நன்னூல் பார்த்து அந்நாளில் மருதவாணரை அவரிடம் கல்வி பயில விடுத்தார். தெய்வக்குழந்தையாகிய மருத வாணருக்கு ஆசிரியரும் வேண்டுமோ? மருத வாணர் (கலைக்கண்ட கருப்பூரம்போல) ஆசிரியா கூறிய விஷயங்களை வெகு எளிதில் கிரகித்துக் கல்விக் கடலாய் விளங்கினார். உலகத்தாருக்குத் தாம் ஆசிரியரிடமிருந்தே பல விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டதைப்போல நடித்துக் காட்டினாரேயன்றி உண்மையில் அவருக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. அவர் ஒருவரிடத்திலும் ஒன்றுங் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லையன்றோ? அத்தெய்வக் குழந்தையாகிய மருதவாணர், தாம் எல்லா விஷயங்களிலும் தேர்ந்திருப்பதாக மற்றவர்கள் நினைக்குமாறு நடந்துகொண்டார்.

அக்காலையில் அந்நிய தேசத்தான் ஒருவன் பருமணி முத்தொன்னை மீற்பதற்காகக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள வைசியர்களிடம் கொண்டுவந்து காட்டினான். அவர்கள் அம்முத்தின் விலையை மதிக்கக்கூடாதவர்களாய் அவ்விஷயத்தில் அதுபவ முள்ள பட்டினத்துப்பிள்ளையார்பால் அம்முத்தைக் கொண்டு சென்றனர். அவர் அம்முத்தை வாங்கிப் பரிசோதித்துவிட்டு மற்ற வைசியர்களை நோக்கி, 'இம்முத்து மிகவும் சிறந்தது. இதற்கு எவ்வளவு

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

பொருள் வேண்டுமானாலும் கொடுக்கலாம். இதற்குப் பதினாயிரம் பொன் கொடுத்தாலும் தகும்' என்றார். அவர் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்ட மற்ற வைசியர்கள் அதுவே முடிவென்று சம்மதித்தனர். அதை விற்பதற்குக் கொண்டுவந்தவன் சந்தோஷித்தான். அப்பொழுது பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்றிருந்த மருதவாணர் அங்கு வந்து சோந்தார்.

அவர் பட்டினத்துப் பிள்ளையார் கையிலிருந்த முத்தைக்கண்டு அதை வாங்கிக் கூர்ந்து கவனித்துவிட்டு அங்கிருந்தாரை நோக்கி, 'அன்புடையீர்! இம்முத்து யாருடையது? எக்காரணம் பற்றி இஃது இங்கு வந்தது? இதை வாங்கியவர்கள் யார்?' என்று பல கேள்விகளைக் கேட்டார்.

அப்பொழுது பட்டினத்தார் அவரைப்பார்த்து, 'குழந்தாய்! இதைப்பற்றி யெல்லாம் உனக்கென்ன கவலை? பள்ளியிலிருந்து பசியுடன் வந்த நீ போஜனமுண்பாயாக' என்றனர்.

உடனே தெய்வச்சிறுவராகிய மருதவாணர் அவரைப் பார்த்து, 'நான் எனது ஆசிரியர் பால் நவமணிகளின் குண விசேஷங்களைப்பற்றிப் படித்திருக்கிறேன். நான் முத்தின் ஈமபந்தமாகத் தெரிந்துகொண்ட விஷயம் ஒன்று இம்முத்தில் காணப்படுகிறது' என்று கூறினார்.

உடனே மற்ற வைசியர்கள் அவரைப்பார்த்து, ஐயா மருதவாணரே! இம்முத்தை இதோ இருக்கும் இவ்வணிகா விற்பதற்காக இங்குக்கொண்டு வந்தார். உமது தந்தையார் இதை மதித்து இதற்குப்

## மருதவாணரின் கல்வித்திறம்

பதினாயிரம் பொன் தரலாம் என்றனர். இதை எங்களில் யாராவது ஒருவர் வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று கருதுகின்றோம்' என்று கூறினர்.

கூறியதும் மருதவாணர் எல்லோரையும் ஒரு முறை உற்றுப்பார்த்துவிட்டு, 'இம்முத்தைக் கொண்டு வந்தார்க்கு வேண்டுமானாலானே பதினாயிரம்பொன் தருகிறேன். இம்முத்தை நீங்கள் வாங்க வேண்டாம். இதைக் கண்ணுல பார்ப்பதும் பாவமாகும். இதை வாங்குவோர் நாளடைவில் தரித்திரராவர். இம் முத்தில் நீர் தங்கி யிருக்கின்றது. இஃது ஆண் முத்து என்று நீங்கள் நினைக்க குவண்டாம். இதனைத் தொட்டாலும் நோய் முதலியன வரும். நீர் தங்கி யுள்ள முத்தின் குணம் எததகையதென்று உங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா? இஃதோ இதில நீர் தங்கி யிருப்பதைக் காட்டுகிறேன் பாருங்கள்' என்று சொல்லி முன் பின் ஆலோசியாமல் அம் முத்தைச் சட்டென்று உடைத்தார். உடனே அதனின்றி அவர் கூறியதைப் போல நீர் வெளி வந்தது. அதைக் கண்ட அனைவரும் மருதவாணரின் அறிவுக்கும், ஆராய்ச்சிக்கும் வியநது அவரைப் புகழ்ந்தனர்.

தான் கொண்டு வந்த முத்து இவ்வாறாயதைக் கண்ட அயலூர் வணிகன் மௌனமாக நின்றான். உடனே மருதவாணர் அவனைப்பார்த்து, 'அன்பரே! நீர் சிறிதும் கவலைப் படவேண்டாம் நான் ஒரு கடி தங்கொடுக்கின்றேன். அதைக் கொண்டுபோய்க் கடார புரத்தில் வாழும் சிவபக்தியிற் சிறந்த

## பட்டினத்துப் பிள்ளையாரா

ஞானானந்தன் என்னும் பெயரினையுடைய நண்பனிடம்  
கொடும். அவன் உமக்குப் பதினாயிரம் பொன்  
கொடுப்பான்' என்று கூறி ஒரு கடிதம் எழுதி  
அவனிடங் கொடுத்தார். அவனும் அக்கடிதத்தை  
எடுத்துச் சென்று ஞானானந்தனிடங் காட்டினான்.  
ஞானானந்தன் ஐனந்தத்துடன் கடிதத்திற்குறித்திருந்த  
படி பதினாயிரம் பொன்னை அயலூர் வணிகனுக்குக்  
கொடுத்தனுப்பினான். இவற்றை யெல்லாம் அறிந்த  
பட்டினத்தார் தமது குமாரரிடம் அச்சமும், அன்பும்  
உடையவரானார்.

## பதினேழாவது அத்தியாயம்

### ‘மருதவாணர் வியாபாரம் செய்தல்

மருதவாணருக்கு வந்து பதினாறாயிற்று. அஃதோடு அவர் கல்வி பயிலும் காரியமும் முடிவடைந்தது. நிறக.

ஒரு தினம் மருதவாணர் பட்டினத்தாரைப்பார்த்து, ‘ஐயா, கடலுக்கப்பால் செலவம் செழித்த பல நாடுகள் இருப்பதாக நான் கேள்விப்பட்டேன். நான் கலமேறி அந்நாட்டிற்குச் சென்று அந்நாட்டாரோடு வியாபாரம் செய்து நிரவியம் சேகரித்து வர விரும்புகிறேன். தாங்கள் இப்போது உதரவு கொடுப்பீர்களாயின் வியாபார நிமித்தமாகத் தீவாநதிரங்களுக்குச் செல்லவருகும் இந்நகரத்துள்ள வணிகர்களோடு யானும் சென்று வருகிறேன்’ என்று கூறினார்.

அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட பட்டினத்தார் மனநடுக்கிட்டு அவரைப்பார்த்து, ‘கண்மணி என்ன கூறினாய்? உனக்குப் பொருள் இல்லை யென்றோ நீ தீவாநதிரத்திற்குப் பொருள் தேடப்போகவேண்டும் என்கிறாய்? நீ எவ்வளவு காலம் செலவு செய்தியினும் வற்றாத செலவம் கம்மிடத்தில் நிறைந்திருக்கிறதே. உன்னைப் பிரிந்து நான் உயிர் வாழவேண்டு? நீ சுகமாக உண்டு உடுத்தி வாழாமல் வெகுதூரம் பிரயாணம் செய்ய விரும்புகிறது தகுதியன்று. உன்

தாயாரும் உன்னை விட்டுப் பிரியச் சமமதிக்க மாட்டாள்' என்று கூறினார்.

அப்போது மருதவாணர் அவரை நோக்கி, 'தந்தையே, நீங்கள் இவ்வாறு சொல்லலாமோ? நீங்களே இவ்வாறு சொன்னால் என் அனனையாரானான் சொல்வார்களென்பதைக் கேட்கவும் வேண்டுமோ? எவ்வளவு பொருள இருந்த போதிலும் மேலும் மேலும் பொருளீட்ட வேண்டியதே அவசியம் என்கிறாய் கட்டாமலாகும். அன்றியும் உமது புத்திரனாகிய நான் உமது பெருமையை உலகத்தில் நிலைநாட்ட வேண்டாமா? அன்றியும் உலகானுபவம் பெறவேண்டுமானால் பலதேயங்களையும் சுற்றிப் பார்த்தல் அவசியமன்றோ? குலத் தொழிலைச் செய்யாதவன் எவ்வளவு சிறந்தவனாயினும் அறிவாளர்களால் பெருமையுடையவனாகக் கருதப்பட மாட்டானே. ஆகையால், தாங்கள் தயவு செய்து என் விருப்பத்திற்கு இணங்க வேண்டும்' என்று கூறினார்.

இனி என்னசொன்னாலும் மருதவாணர் கேட்க மாட்டார் என்பதை அறிந்த பட்டினத்தார் அவரைப் பார்த்து, 'அப்படியானால் யானும் உன்னுடன் வருகிறேன்' என்றார்.

அதற்கு மருதவாணர் அஃது, 'ஒரு போதுங் கூடாது. நம்மிருவரையும் பிரிந்து என் அனனையார் உயிருடன் இருக்கமாட்டார்கள். அன்றியும் நீங்கள் வருவதால் எனக்கு வியாபாரத்தின் மீது பொறுப்பு உண்டாகாமல் ஊக்கங்கூறியும்,

## மருதவாணர் வியாபாரம் செப்தல்

ஆகையான், யான் ஒருவனே மரககலமேறி மறற வணிகர்களோடு அயல நாடு சென்று பொருளீட்டி வருகிறேன் ' எனமுா.

அவா விருப்பத்தை மறுபபதற்கஞ்சிய பட்டி னத்தாா பிரயாணத்திற்கு, வேண்டிய கபபலையும் வேண்டிய பல பொருள்களையும் சேகரித்தாா. கபபலீச் செலுத்து வதற்குத் திறமைவாய்ந்த மீகாமன ஒருவனை நியமித்தார். மருதவாணர் ஓா நன்னாளில் அனைவ ரிடத்தும் உததாவு பெறுகுகொண்டு ஏனைய வணிகர்களோடு கடற்கரையை யடைந்தனர். பிறகு அனைவரும் அவரவாகளுடைய கபபலிலேறிப் பாய் விரித்தனா. கபபலகள் கடலை கிழித்தாுகொண்டு சென்றன.

சில நாட்களாயின. வணிகரனைவரும் கபபல் களோடு ஒரு தீவை அடைந்து வியாபாரம் செய்து பினனா வேறு தீவை நோக்கிச் சென்றனர். மருதவாணர் மட்டும் அததீவிலேயே தங்கித் தாம கொண்டு சென்ற பொருள்களை விற்று அதனால் வந்த திரவியத்தைக்கொண்டு சத்திரம், கோரில், குளம், நந்தனவனம் முதலியனவமைத்து ஏழை களுக்குத் தானதருமம் செய்துகொண்டிருந்தனர். பல மாத்தங்களாயின.

வேறு தீவுகளுக்குச் சென்றிருந்த வணிகர்கள் அததீவுகளில் நன்றாக வியாபாரம் செய்து ஏராளமான பொருள்களைத் திரட்டிக்கொண்டு கட்டசியாக மருத வாணா இந்ருந்த தீவை யடைந்தது அவரர்க்கண்டு அனருடைய சேஷமலாபங்கண் விசாரித்தனா



## பட்டினத்துப் பிள்ளையா

அப்பொழுது மருதவாணர் அவர்களைப்பார்த்து, 'யான் வியாபாரம் செய்து பெற்ற பொருள் ஒரு சிறிதும் என் கையிலலை. இதோ கிடக்கும் வரட்டி களும், அவல் கடலையுமே என்னுடையனவாகும்' என்றார்.

அவா காட்டி அவல் கடலை யாயும், வாட்டி களையுங்கண்ட வணிகர்கள் அவரைப் பார்த்து, 'இதுவோ வியாபாரம்? நீர் கொண்டுவந்த பண்டங்களை விற்று அதனால் வந்த பொருள்களை என்ன செய்தீர்? இந்த எரிழுட்டைகளையும், ஏராளமான அவல் கடலையாயும் எதற்காகச் சேமித்து வைத்திருக்கின்றீர்? உமது தந்தையாரோ செல்வத்திற் சிறந்து எங்களுக்குத் தலைவராகவும் இருக்கின்றார். அவா புத்திரராகிய நீரும் எங்களுக்குத் தலைவராவீர். நீர் இவ்வாறு செய்யலாமா? உமது செயலை உமது தந்தையாரா அறிவாரானால் அவர் என்னதான் நினைக்க மாட்டார்?' என்று பலவாறு கூறி அவர் செய்கைக்கு இரங்கினர்.

அதுகண்ட மருதவாணர் அவர்களை நோக்கி, 'நீங்கள் எனக்காக என இவ்வாறு வருந்துகின்றீர்கள்? என தாரியாம் என்னுடையதாகும். நீங்கள் உங்களுடைய காரியங்களைக் கவனியுங்கள்' என்றார்.

அதனைக் கேட்ட மற்றவர்கள், 'இஃதென்ன அச்சமும், மருதவாணரின் குணம் மாறுபட்டு விட்டதே! நாம் இவரைத் தனித்து விட்டுச் சென்றது நமமீது தவறாகும். இனி இவரை விட்டு நாம் அகல

## மருதவாணர் வியாபாரம் செய்தல்

வொண்ணாது' என்று தமமுள் தீர்மானித்து அவ்விடத்திற்குநே அவபோடு தங்கியிருந்து சின்னாட்களானதும் மருதவாணர் உட்பட எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் பொருள்களுடன் தங்களுடைய மரககலங்களிலேறிக் காவிரிப்பூம் பட்டினம் நோக்கிச் செல்வாராயினா.

அப்பொழுது மருதவாணர் ஒரு விளையாடல் புரியக் கருதினர். அவர் முயற்சியனால் பெருமழையுங் காற்றுந்தோன்றி கலங்களைப் போகும்வழியினின்றும் வேறொரு புறமாகத் தள்ளிச் சென்றன. கப்பல்கள் திசை தப்பிப் போகவே அதிலிருந்தவர்களால் குறிதத காலத்தில் காவிரிப்பூம் பட்டினம் போய்ச் சேரமுடியவில்லை. நாள பல ஆகவே அவர்கள் வைத்திருந்த உணவுப் பொருள்களெல்லாம் செலவழிந்து விட்டன. அவர்கள் குளிரால் மெலிந்த பசியால் வாடினர். குளிரையும், பசியையும் போக்குவதற்கு வேண்டிய உபகரணங்கள் ஒன்றும் இல்லாமையால் கப்பலில் இருந்தவர்கள் வருந்தினர்.

பிறகு அவர்கள் மருதவாணரைப் பார்த்து, 'மருதவாணரே! நாங்கள் எங்களுடன் கொண்டு வந்த உணவுப் பொருள்களும், விறகு முதலியனவும் செலவழிந்துவிட்டன. மழையோடினும்விட்டபாடினும், கலங்களெல்லாம் எததுசையிற் சென்றுகொண்டிருக்கின்றனவோ அதுவும் தெரியவில்லை. நீங்கள் உங்களிடமுள்ள அவல் கட்டையைக் கொடுத்து எங்கள் பசியைத் தீர்த்துக் குளிர் காய்வதற்கு வாட்டியும் கொடுப்பீரானால் பெரும் புண்ணியமாகும்' என்றனர்.

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

உடனே மருதவாணர் அவர்களைப்பார்த்து, 'தோழர்களே' அவல கடலையை உங்களுக்கு நான் இலவசமாகக் கொடுக்கிறேன். ஆனால் நான் கொடுக்கும் வரட்டியை மட்டும் நீங்கள் நிறுத்து வாங்கிக் கொண்டு அந்நிறையளவு வரட்டியை ஊரைச் சேர்ந்தவுடன் எனக்குக் கொடுத்துவிட வேண்டும்' என்று கூறினார். அதற்கு அவர்கள் சமமதித்தனர்.

உடனே மருதவாணர் ஓவ்வொருவருக்கும் வேண்டிய அளவு வரட்டியை நிறுத்துக்கொடுத்து, அவல் கடலையும் கொடுத்து அவரவர்கள் வாங்கிய அளவு வரட்டிக்கு அவரவர்களிடமிருந்து பத்திரமும் நீழுநீர் வாங்கிக்கொண்டார் பின்னர்க் காற்றும் மழையும் அடியோடு நின்றன. மீகாமர்கள் திசை தெரியா : போவதற்கு ஏறறவாறு ஆகாயம் நீர்மலமாயிற்று. ஆகவே பின்னும சின்னாட்களில் அவர்கள் எல்லோரும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தை அடைந்தனர். பல நாட்கள் வரையில் அவர்களைப் பிரிந்திருந்த அவருடைய தாய் தந்தையர், உறவினர் முதலியோர் அவர்கள் அகமே வந்து சேர்ந்தமைக்காக மகிழ்ந்து சிவாலயங்களில் திருவிழாக்கொண்டாடினர்.



## பதினெட்டாவது அத்தியாயம்

### பெருந்துறவு

மருதவாணரும், அவருடைய தோழர்களும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துத் துறைமுகத்தை அடைந்த பின்னர் பட்டினத்தார் பிள்ளையாரை மருதவாணரைப் பாரகரு முன் ஒருவன பட்டினத்துப் பிள்ளையாரிடம் சென்று, 'ஐயா' உங்கள் குமாரா மருதவாணர் சில நாளாக மனம் மாறுபட்டிருக்கின்றார். அவருக்குப் பைத்தியமோ என்று நாங்கள் சந்தேகப்படுகிறோம். இதை முன்னதாக உங்களிடம் கூறிப்போக வந்தேன்' என்று கூறிச்செவ்வாறு.

அதைக்கேட்ட பட்டினத்தார், 'எது எவ்வாறுயினும் ஆகட்டும். மகன் வந்து சேர்ந்ததே போதும் அவனுக்குப் பைத்தியம் ஏற்பட்டிருந்தாலும் பின்னர் அதற்கு வைதீபம் செய்து கொள்ளலாம்' என்று மனந்தேறி தம் மகனைச் சென்று கண்டு கட்டித்தழுவி ஆனந்தப்பட்டார். பிறகு பட்டினத்தாரா தமது மகனுடைய கப்பலில் அவல் கடலையும் வரட்டியுமே இருக்கக் கண்ட அயர்ந்துபோனார். தாம் கேள்விப்பட்டதுபோலவே தம் மகனுக்குப் புத்தி ஞானமும் உண்டாயிருக்க வேண்டுமென்று, தீயமானிததாரா. அதற்கேற்றாற் போல் மருதவாணர் தம்முடைய முகம் சிறிது விகாரத்துடன் தோன்றும்படி செய்துகொண்டார்.

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

உடனே பட்டினத்தார் அவரை மெதுவாகக் கரைக்கு அழைத்துச் சென்று நமது மானிகையின் ஒப்புறம் இருந்த மண்டபத்தில் வைத்துக் கதவைச் சாற்றிக் காவல் வைத்து மறுபடியும் கப்பலுக்குச் சென்றார். சென்றவர் அககப்பலில் இருந்த அவல் கடலையையும், வரட்டிகளையும் கணக்குப்பெட்டி முதலியவைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு கரை சேர்ந்து, மருதவாணரோடு மரக்கலமேறிச் சென்ற தோழரோடிருந்து எல்லாப் பொருள்களையும் பரிசோதிக்கலாயினர். அப்பொழுது பண்பு பெட்டிகளுள் ஒரு வரட்டியும், ஓலையும் இருக்கக்கண்டு அதிசயித்து, 'வரட்டி இப்பெட்டிகளுள் வரவேண்டிய காரணமென்ன? இதில் ஏதோ புதுமை யிருக்கவேண்டும்' எனறெண்ணி பட்டினத்தார் அவ்வரட்டியை உடைத்துப் பார்த்தார். அதனுள் சூரியனுடைய ஒளியை மழுங்கச்செய்யும் மாணிககம் ஒன்றிருக்கக் கண்டார். கப்பலிலிருந்து கொண்டுவந்த மற்ற வரட்டிகளையும் பரிசோதித்துப் பார்த்தார். அவைகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு மாணிககம் இருந்தது. அவல் மூட்டைகளை அவிழ்த்துப் பரிசோதனை செய்தார். அவைகளில் பொன் மணலு கலந்திருந்தது. இவைகளை யெல்லாம் கண்ட பட்டினத்தார் அதிசயித்துப் பின்னர்ப் பெட்டியில் இருந்த ஓலையைப் பிரித்துப் பார்த்தார். அது மருதவாணரோடு வியாபார நிமித்தம் சென்றிருந்த தோழர்கள் வரட்டியின் பொருட்டு எழுதிக்கொடுத்த கடன் சீட்டாயிருக்கக் கண்டார். அச்சீட்டைப்பற்றிப் பட்டினத்தார்

## பெருந்துறவு

அத்தோழர்களை விசாரித்தார். அவர்கள் தாங்கள் அச்சிட்டெழுதிக் கொடுத்தது உண்மைதான் என்று ஒப்புக்கொண்டனர். பட்டினத்தார் தமது மகனின் திறமைக்கு வியந்து அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டார். மற்ற வணிகர்களோ, 'அநதோ நாம அறியாமல் மருதவாணருக்குப் பைததியம் பிடித்துவிட்டதாகச் சொன்னோமே. இப்பொழுது பட்டினத்தார் நமமைத் தம் மனத்தில் கேவலமாகவன்றோ நினைப்பார்! இப்பொழுதன்றோ எல்லாம் விளக்கமாகத் தெரிகிறது!' மருதவாணர் நமமிடங் கொடுத்த வரட்டியைச் சாதாரண வரட்டியாக நினைத்து அடுப்பெரித்து ஒழித்தோமே. பட்டினத்தார், பத்திரப்படி நாம் பெற்றுகொண்ட வரட்டியைத் தருமாறு கேட்பா ரானால் நாம் என்ன செய்வது?' என்று தக்களுக்குள் எண்ணமிடலாயினர்.

பட்டினத்தார் தம்மகனார் கொண்டு வந்த மாணிக்கக் குவியல்களைக் கண்டு அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டு தமது மகனரைக் கட்டித்தழுவி ஆனந்தப்படுவதற்காக அவரைக் காவல் வைத்திருந்த இடத்திற்குச் சென்றனர். வெளியில் காவலாளிகள் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தனர். பூட்டிய கதவு பூட்டியபடியே யிருந்தது. பட்டினத்துப் பிள்ளையார் கதவைத் திறந்து உட்சென்று பார்த்தன. அங்கு மருத வாணரைக் காணோம். இடம் வெற்றிடமாயிருந்தது. காவலாளரைக் கேட்டார். அவர்கள், 'சுவாமி! யாங்கள் இவ்வறையைச் சுற்றிலும் மிகவுஞ் சாக்கிரதையாகத்தான் காவல் காத்துக்கொண்

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

டிருநதோம். தங்கள் குமாரர் போனவழி அறியோம்' என்றனர்.

‘அநதோ! நான் என் செய்வேன்? ஆராயாமல் அவல முட்டைகளையும், வரட்டிகளையுங் கண்டவுடன் என் அருமந்தக் குழந்தையைக் காவலில் வைத்தேனே! ஆ கெட்டேன்’ என்றெண்ணிப் பட்டினத்தார் தமது மாளிகைக்குட் சென்று மனைவியாரைப்பார்த்து, ‘பெண்ணே! நமது மகன மருதவாணன் இங்கு வந்தானோ?’ என்று கேட்டாரா.

‘இப்பொழுதுதான் வந்து எனக்காக அவன் வாங்கி வந்த ஆடை முதலியவைகளை என்னிடங் கொடுத்து விட்டு உண்டு களித்து வெளியிற் சென்றான்’ என்று அவவமமையாரா கூறினா.

‘வெளியிற் சென்றதாக அவவமமையாரா கூறிய பின்னர் மருதவாணனாய் பட்டினத்தாரா அநநகரம் முற்றும் தேடிப்பார்த்தார். அவர் அகப்படவில்லை. சிவபெருமானே மருதவாணராக வந்தவரென்பது உண்மையன்றோ! மருதவாணர் தம்முடைய படத்தை வைத்துத் தினமும் பூசித்துக்கொண்டிருக்கும், திருவிடைமருதூரிலுள்ள சிவசுருமருக்கும், அவருடைய குடும்பத்தாருக்கும் மேரட்சமளித்துத் தாம் தம்முடைய மூலலிங்க மூர்த்தமாகிய மகாலிங்கத்துட்கலந்திருந்தனர்.

பட்டினத்தார் மகனைக் காணாமல் மனம் வருந்திக் கொண்டிருக்கையில் அவர் மனைவியார் அவரிடம் ஒரு சிறு பெட்டியைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து, ‘தங்கள் மகன் வெளியில் போகும்போது இதைத் தங்களிடம்

## பெருந்துறவு

கொடுக்கும் படியாகச் சொல்லி என்னிடங் கொடுத்து விட்டுப் போனான்' என்று கூறினார்.

\* உடனே பட்டினத்தாரா அப்பெட்டியை வாங்கித் திறந்து பார்த்தார். அதற்குள் காதற்ற ஊசி யொன்றும் ஓர் ஓலைச்சுருளும் இருந்தன. அவைகளைக் கண்ட பட்டினத்தார் ஆச்சரியப்பட்டு ஓலைச்சுருளை எடுத்துப் பிரித்துப் பார்த்தார். அதில், 'காதற்ற வுசியும் ஶாராது காணுங் கடை வழிக்கே' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. பட்டினத்தாரா அநேக பிறவி களில் புண்ணியஞ் செய்தவராதலாலும், பரிசுத்தமான மனமுடையவராகையாலும், அவ்வாக்கியத்தைக் கண்டவுடன் இருவினையொப்பு மலபரிமாகம் உண்டாகக் காண நதநி யடைந்து புலன்களொடுங்கி நிற்ப, சிவானந்தம் பரந்த வெள்ளமாக எழுந்தது வர அதனுள் மூழ்கிக் கவலை யற்று,

பட்டைக் கிழித்துப் பருவூசி

தன்னைப் பரிந்தேடுத்து

முட்டச் சுட்டடியென் மொய்தழ

லாள் கையிலி முன்கொடுத்துக்

கட்டி யிருந்த கனாமாயக்

காரிதன் டாமெல்லாம்

விட்டுப் பிரிய வென் றேஇங்ங

னே சிவன் மீண்டதுவே



பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

வாதுற்ற தீண்புய ண்ண

மலையீ மலர்ப்பதத்தைப்

போதுற்றெப் போதும் புகலுநெஞ்

சேயிர்தப் பூதலத்தீல்

தீதுற்ற செல்வமென் தேடிப்

புதைத்த தீர்வியமென்

காதற்ற லுசியும் வாராது

காணுங் கடைவழிக்கே.

என்று கூறிச்சென்று தமது தாயாரைப்பார்த்து,  
'அம்மணி, நீர் செய்த தவம் சிறந்தது. நீர்  
யாதொன்றும்கூட வருந்தாதிரும். யான் இறைவன்  
ஆணைவழியில் நிற்பவனாயினேன்' என்று கூறினார்.

அவா கருத்தை அறிந்து கொண்ட அவர்  
தாயார் அவரைப்பார்த்து, 'மகனே' எனக்கு  
அந்திய காலம் சமீபித்தது. என் ஈமக் கடனை  
கழித்துச் செல்லலாகாதோ?' என்ன, யாவற்றையும்,  
துறந்த பட்டினத்தடிகள் 'அவ்வாறேயாகுக'  
என்று கூறித் தம் எதிரில் நின்ற தமது ஆப்த நண்பரும்,  
தமது தலைமைக் காரியஸ்தருமாகிய சேந்தனரைப்  
பார்த்து, 'நீர் என் வீட்டில் உள்ள பொருள்  
களெல்லாம் உலகிலுள்ள எல்லோரும் கொள்ளச்  
செய்வீர்' என்று குறையிடக் கட்டளை யிட்டுத்  
தொடர்பு ஒன்றும் இல்லாதவராய் முற்றுந் துறந்து  
மாளிகையினின்றும் வெளிப்புறப் பட்டனர்.

அது கண்ட அவர் மனைவியார் ஓடிச்சென்று

## பெருந்துறவு

அவா பாதத்தில் வீழ்நது, 'சுவாமி' தேவரீரைப் பிரிந்து நான் உயிர் வாழேன். அடியாளும் உடன் வருகின்றேன். அழைத்துச் செல்லுக. உங்களை விடுத்து எனக்கு வேறு கதியில்லையே' என்று அழுதுந் தொழுதும வேண்டினா.

உடனே பாட்டினத்தடிகள் தமது மனைவியைப் பார்த்து, 'பெண்ணே' இனி என்னோடு வருவதால் உனக்கு யாதொரு பயனும் உண்டாகாது. நான் உனக்குக் கதியாக மாட்டேன். எல்லோருக்கும் கதியாகச் சிவபெருமான் ஒருவர் இருக்கின்றார். அவரே உனக்குக் கதியாவார். யான் இறைவன் திருவாணை வழி நிற்பவனானேன். இனி இவ்வுலகத்தில் யான் சிறிதும் ஈடுபட மாட்டேன். உன்னால் என்னைத் தொடர்ந்து வாழுடியாது ஆகையால், நான் சொல்வதைக் கேள். உண்மையில் உனக்கு என்னிடம் பிரியம் இருக்கமானால் இங்கிருந்து சிவனடியாளரப் பூசித்துக் கொண்டிரு' என்று கூறி அவரைப் பிரிந்து அப்புறம் சென்றனர். பிறகு அடிகள் அவ்வூர்ப்புறத்தே யிருந்த ஒரு பொது மண்டபத்தில் தங்கி,

நாட்டமேன் நேயிரு சுந்தரு பாதத்தை நம்புபோட்ட  
லாட்டமேன் நேயிரு பொல்லு வுடலை யடந்தசுந்தன்  
கூட்டமேன் நேயிரு சுந்தத்தை வாழ்வைத் தட்டிவிழ்நீ  
ரோட்டமேன் நேயிரு நெஞ்சேயுன்கிதப தேசமிதே.

என்று இவ்வாறு பல பாடல்களைக் கூறி மௌனமுற் றிருந்தார்.

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

அவர் நிலையை யறிந்த அவனூரிலுள்ள அவருடைய சுற்றத்தார்களும், மற்றவர்களும் அவரைக் கண்டு 'பெரியோர்' நீர் இவ்வாறு இக்கோலங் கொள்ளக் காரணமென்ன? உமக்கு என்ன குறை வந்ததென்று இப்பரதேசிக கோலங்கொண்டா? இனி எங்களுக்குத் தலைவராயிருந்து கௌரவம் அளிப்பவர் எவர்? உங்களுக்கு வேண்டிய பொருளிருக்க, கற்பிற்சிற்றந்த மனைவி யிருக்க, மற்ற வாழ்வெல்லாம் இருக்க இக் கோலங்கொண்டு இவ்வாறு இருக்கலாமோ? இக் கோலத்தினால் நீங்கள் அடையப்போகும் பலன என்ன?' என்று கேட்டனா.

அவர், 'அவர்கள் கூறிய விஷயங்களுக்கெல்லாம் பதிலாக,

மனையாள் மக்களும் வாழ்வுந் தனமுந் தன் வாயிம்மட்டே  
பின்னை சுற்றம் யானமட்டேவழிக் கேதுதுணை  
தனையா மவ்வென் னாவா கிறுமுன்பு செய்ததவந்  
தனையா வென்றும் பாலோகத் சித்திக்குத் சந்தியமே  
என்று கூறினர்.

அப்பொழுது அவர் நிலையை யறியாத ஊரார் அவரைப்பார்த்து, 'தேவரீர் இவ்வாறு கூறுதல தகுமோ? உங்களைவிட்டுப் பிரிந்தால் எங்களுக்கு வாழ்வேது, கறியேது' என்றனா.

அப்பொழுது பட்டினத்தடிகள் அவர்களைப்பார்த்து,

ஊரீ நமக்கோ நுபதேசங் கேளு முடம்படங்கப்  
போரீர் சமணர் கழுவேற்று நீற்றைப் புறந்தி னீணை"  
சாரீ பினந்தலைச் சுற்றத்தை நீங்கிச் சகநகைக்க  
வேரீந் மக்கவர் தாமே தருவ ரினையடியே

## பெருந்துறவு

என்று கூறி மௌனமுற்றார்.

இனி இவரைத் தங்கள் வழிக்குத் திருப்ப முடியா  
தென்பதை யறிந்த ஊரார் வந்த வழியே திரும்பிச்  
சென்றனர்.

---

## பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

### துறவின் திறம்

பட்டினத்தின்குள் நிறவுபுண்டு சென்றதாயும்,  
அவரது செல்வம் அவருடைய தலைமைக்  
காரியஸ்தராகிய சேந்தனூரல் ஊராருக்கு வாரிக  
கொடுக்கப்படுவதையும் அறிந்த அவ்வூர் அரசன்  
விரைந்துசென்று மிகுநதுள்ள செல்வத்தை  
ஒருவரும் கொண்டுபோகாவண்ணம் தடுத்தது அச்  
செல்வமனைத்திற்கும் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரின்  
தமக்கையின் மைந்தரைத் தலைவராக்கினான்.

பின்னர், அவ்வரசன் சேந்தனூரை வரவழைத்து  
அவரைப்பார்த்தது, 'சேந்தனூரே' பட்டினத்தாரின்  
செல்வம் அளவுகடந்தது என்று நாம் கேள்விப்பட்ட  
பிருக்கிறோம். இப்பொழுது நாம் கேள்விப்பட்ட  
அளவு செல்வம் இருக்கக்காணோம். நீர் எங்கு  
மறைத்து வைத்திருக்கின்றீர்?' என்று கேட்டான்.

சேந்தனூர், 'அரசரே! யாம் சிறிதும் ஒளியாமல்  
இருந்த நிதியை உமமிடங் காட்டிவிட்டோம். வேறு  
நிதி கிடையாது' என்றனர்.

அரசன் அவர் வாதத்தையில் ஐயுற்றுத் தனதருகி  
லிருந்த தன் பரிவாரங்களைப் பார்த்து, 'சேந்தனூர்  
கூறுவதை நாம் நம்பவில்லை. அவர் உண்மையைச்  
சொல்லுகிறவரையில் அவரைச் சிறையில் வைத்துக்  
காப்பாற்றி வாருங்கள்' என்று கட்டளை யிட்டான்.

## துறவின் நிறம

அவர்கள் அவ்வாறே சேந்தனரைச் சிறை செய்தனர். பிறகு அவ்வாசன் சேந்தனருடைய ஆஸ்தி முழுவதையும் பட்டினத்தாருடையதெனக் கருதிக் கவாநதுகொண்டான். பொருளில்லாமையால் வறுமையுற்ற சேந்தனருடைய மனைவியாரா தம் பிள்ளையோடு வேற்றூர் சென்று கூலிக்கு வேலை செய்து ஜீவிதது வந்தார்.

பிறகு அவ்வூர் அரசன் பட்டினத்தடிகள் இருந்த பொதுமண்டபத்திற்குச் சென்று அவரைப்பார்த்து, 'பூலோக குபேரனெனப் பலரும் சொல்ல 'வாழ்ந்த நீர் இந்நிலையை யடைநது என்ன பயனைப் பெற்றீர்!' எனான்.

உடனே அடிகள் அவனைப்பார்த்து, 'இந்நிலையில் யாம் அடைந்துள்ள பயன் உமக்குத் தெரியவில்லையா? இதுவரையில் நீர் உட்காரவும் நாம் நிற்கவுமாயிருந்தது. இப்பொழுது நீர் நிற்கவும் நாம் உட்காரவுமாயிற்று' என்று அவனுடைய அறிவுக்குத் தககபடி கூறினார்.

அதுகேட்ட அரசன் நாணமுற்று அதற்குமேல அங்கு நிறக மனமில்லாதவனாய் வந்த வழியே திருமபிச் சென்றான்.

பின்னர் அடிகள் பசிவந்தபோது ஊருக்குச்சென்று அங்குகையில் பிச்சையேற்றுண்டு மகிழ்ந்து, ஜகமெங்கும் பேயென்றெண்ணிக் கிரித்திட நாண மின்றிப் பொது மண்டபத்தில் யோகசமாதி யிருப்பதும் அங்கு வரும் சிறுவர்களேடுகூடி விளையாடுவதுமான காரியங்களைச் செய்து களித்திருந்தார்.

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

அதுகண்ட அவர் தமக்கை அவருடைய நிலைமையை அறியாமல் ஊராரைப் போலவே அவரைத் தானும் பைத்தியக்காரர் என்று எண்ணினான். அதனால் அவள நம் அடிகளை வஞ்சனையாற் கொன்று ‘பைத்தியக்காரர்’ என்று பல்லோர் கூறும் வசைமொழியை ஒழிக்க எண்ணினான். உடனே அவள் தன் தம்பியாராகிய அடிகளைத் தந்திரமாக அழைத்துவந்து அவருக்கு விஷங்கலந்த ஓட்டப்பம் சமைத்து உண்ணக் கொடுத்தாள்.

திருவருளால் உண்மையை உணர்ந்த அடிகள், ‘தன் வினைதன்னைச் சுடும்; ஓட்டப்பம் வீட்டைச் சுடும்’ என்று சொல்லிக்கொண்டே கையிலிருந்த அப்பத்தை வீட்டின்மீது வீசி யெறிந்து சென்றார். உடனே தீ தோன்றி எவராலும் அணைக்க முடியாதபடி எரிவ லாயிற்று. அதுகண்ட பல்லோர் பயந்து அடிகளிடம் ஓடிக் காலில் விழுந்து தீயை அணைக்குமாறு வேண்டினா. அடிகள் கிருபை கூர்ந்து, அத் தீ அணையுமாறு கிருபை செய்து திருவெண்காட்டை நது அப்பதியில் தங்கி யிருந்தனர்.

சிலகாலமாயிற்று. அடிகளின் தாயார் தேவனியோக மடைந்தார். உடனே சுற்றத்தினர் சூழ்ந்து பிரேதத்தை எடுத்துக்கொண்டு வழக்கப்படி ஈமக் கடன் கழிக்க மயானத்திற்குப் போயினா. அவ் விஷயத்தைக் கடவுளருளால் கண்டறிந்த அடிகள் விரைந்து சென்று காவிரிப்பூம் பட்டினத்து மயான எல்லையை யடைந்தனர். அவரைக் கண்டவுடன் எல்லோரும் சுவத்தை விட்டுச் சற்று விலகி நின்றனா.

## துறவின திறம

அடிகள் தமது அன்னையின் சுவததைக் கண்டு மனங்  
கலங்கி,

ஐயிரண்டு திங்களா வங்கமேலி நொத்துபெற்றுப்  
பையலென்ற போதே பரிந்தெடுத்துச்—செய்யவிந்  
கைப்புறத்தி லேந்திக் கன்கழலே  
யெப்பிறப்பிற் காண்பே னினி.

என்று பலவாறு வருந்தி,

முந்தித் தவங்கிடந்து முந்நாறு நாட்கமந்தே  
அந்திபக லாச்சிவனை யாதரித்துத்—தொந்தி  
சரியச் சுமந்துபெற்ற தாயாட்தமக்கோ  
எரியத் தழல் ழட்டுவேன்.

என்று கூறித் தம தாயாரைத் தகனம் செய்துவிட்டு  
மறுநாள பால தெளித்தல முதலியவைகளையும  
நிறைவேற்றிப் பின்னாத் திருவிடைமருதூரை  
யடைந்தாரா. அங்குச் சென்ற அடிகள், சிவனடியார்  
பலா எதிராவநது வணங்க திருவாலயத்தையடைந்து  
பன்முறை பணிநது மனமுருக அனபுபெருகி உட்கு  
குழைந்து எனபு நெக்குவிட்டு வியாவைவடிய மடை  
புறநதாறபோல கண்ணீர் ஆருகப்பாய நாததழு  
தழுக்க வாயாத திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை  
பாடிப் பின்னா மனைகடோறும் பிசசை யேற்றுண்டு  
கோபுரத்திருவாயிலிற்றங்கிச் சிவயோகத்தில் அமர்ந  
திருந்தாரா

ஒரு நாளிரவு திருவிடைமருதூர் ஈசா அவ்வுர்க  
காவலன்போல் தோன்றி அடிகட்பபாத்தது, 'நீர  
யாரா?' என்று வினவினா.



## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

உடனே அடிகள் அவரைப்பார்த்து, 'ஊர்க்காவல்' யான் தோலோ, நரம்போ, தசையோ, உரோமமோ, எலும்போ, உதிரமோ, மூளையோ, மூச்சோ, மனமோ யாதோ யறியேன். அலையும் மனத்தை அடக்க வழிகாணுது அழிகின்றேன் ' என்று கூறினா.

உடனே ஊர்க்காவலனைப்போல் வந்த கடவுள் மறைந்தருளினார். வந்தவா கடவுள் என்பதை அறிந்த பட்டினத்தாரா ('அந்தோ' கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டாமற் போயிற்றே') என்று கலங்கினா. பின்னும் ஒரு நாள் சிவபெருமான அவா கனவிற் றேன்றி, 'அன்பனே, இனிமேல் நீ என்னுடைய தலங்கடோறுஞ் சென்று எனனைப் பாடுவாயாக' என்று கூறி மறைந்தார்.

உடனே கண் விழித்த அடிகள் இறைவன் திருவரு ளுக்கு வியந்து வணங்கி அவா கட்டளையைச் சிரமேற் கொண்டு காரோணம், நாகேச்சரம், குறங்காடுதுறை, மாயூரம், சிவபுரம், கடலூர், புகலூர், செங்காட்டங் குடி, மருகல், வாஞ்சியம் முதலிய திருப்பதிகளுக்குச் சென்று சிவபெருமானை உமாதேவியாரோடு வணங்கிப் பலதிருப்பாடல்களைப்பாடி மகிழ்ந்தது கலாசியாகத் திருவாழ்நா அடைந்தது, பல அடியவர் எதிர் கொள்ள வணங்கித் திருவிழி வலம் வந்தது, கோபுர வாயிலைப் பணிந்தது கோயிலுக்குட் சென்று பூங்கோயிலுடை யாரையும், வீதிவிடங்கப்பெருமானையும், பலகாற் றொழுது பாடிப் பரவசமுற்றுப் பசிவந்தபொழுது 'பிச்சையேற்றுண்டு மகிழ்ந்திருந்தார்.

## துறவின் திறம

அந்நாளில் சிவபக்தியிற் சிறந்த சிறுவன் ஒருவன் அவருக்குப்பணிவிடை செய்து, காலந்தவறாது அவருக்கு அமுதூட்டி அவரை இரவும் பகலும் பிரியாதிருந்தான். அவனுடைய தாய் தந்தையர் அவனுக்குத் தங்கள் உறவினரில் ஒருவருடைய பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுத்து விவாகம் செய்து வைக்க விரும்பினர். சிறுவன் தனக்கு விவாகம் வேண்டா மென்று மறுத்தான். உடனே அவனுடைய தாய் தந்தையர் பட்டினத்தடிகளிடம் வந்து முறையிட்டனர்.

உடனே அடிகள் அவர்களுடைய முறைப்பாட்டுக் கிணங்கி அச்சிறுவனைப்பார்த்து, 'அப்பா, நீ உன் தாய் தந்தையர்களின் இஷ்டப்படி அவர்கள் குறிப்பிட்ட பெண்ணை விவாகம் செய்துகொள். உனக்கு நன்மையுண்டாகும்' என்று கூறினர்.

சிறுவன் அவர் கட்டளையை மறுப்பதற்கு அஞ்சி விவாகம் செய்து கொள்வதற்கு உடன்பட்டான்.

அவனுடைய தாய் தந்தையர் விவாகத்திற்குரிய எல்லா விஷயங்களையும் சரிவரச்செய்து முடித்து அவன் விவாகத்தை நிறைவேற்றி வைத்தனர். விவாக காலத்தில் அடிகள் சென்று அவனை வாழ்த்தினர்.

சிலநாட்களாயின. புதுமனைவியோடு வாழ்ந்திருந்த அவ்வாலிபன் திடீரென்று சன்னி கண்டு இறந்தான். இறந்ததும் அவன் மனைவி முதலியோர் கல்லுங்கரையும்படி அழுதனர்.

அப்பொழுது திருவருளால் அடிகள் அவ்விதி வழியே சென்றனர். அதையறிந்த அச்சிறுவனின்

## பட்டினத்துப் பிள்ளையாரா

தந்தை முதலியோரா ஓடிச் சென்று அடிகளின் காலில் வீழ்ந்து வணங்கி, ‘ அடிகளே, திருமணத்தின்போது உங்களால் வாழ்த்தப்பெற்ற உங்களுடைய சீடன் இறந்தான். உங்கள் ஆசீர்வாதத்தைப்பெற்ற அவன் இவ்வளவு இளம பருவத்தில் இறப்பது தகுதியோ?’ என்று கூறி அழுதனா.

உடனே அடிகள் மனமிரங்கி அவர்களுடைய வீட்டிற்குச் சென்று இறந்ததுகிடக்கும் வாலிபனைப் பார்த்தது, ஒரு பாசரம் பாடினா. உடனே அவ்வாலிபன உறங்கி விழிப்பவனைப்போல் விழித்தெழுநது அடிகளின் பாதத்தில் விழுநது வணங்கி நின்றான். அடிகள் அவனுக்கு உண்மை அறிவுண்டா மாறு பல நல்லுரைகளைக் கூறிவிட்டு அவ்வூரை விட்டுப் போகப்புறப்பபட்டா. அதை யறிந்த அவ்வூரார் அவரை அவ்விடத்திலேயே இருக்குமாறு வேண்டினார்.

அடிகள் அவர்கள் வேண்டுகோளுக் கிணங்காது அவர்களுக்குச் சமாதானங் கூறிப் பாண்டி நாடு சென்று அந்நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரையை யடைந்தது, திருவாலவாய்ப் பெருமானையும், அங்கையற்கண்ணியம்மையாரையும் வணங்கி,

விடப்படு மோவிப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையை விட்டுமனநீ  
திடப்படு மோநீன் னருளின்றி யேதின் மேயலையக்  
கடப்படு மோவற்பர் வாயிலிற் சென்றுகண் ணீர்ததும்பிப்  
படப்படு மோசோக்க நாநா சவுந்தர பாண்டியனே

என்று பல அருந்தமிழ்ப்பாடல்களை அருளிச்செய்து, அங்கு சிலநாள் தங்கிப் பின்னர் மலைநாடு சென்று, அந்நாட்டிலுள்ள திருவஞ்சைக்களம் முதலிய சிவஸ் தலங்களைக்கண்டு தரிசித்ததுக கொங்கு நாட்டைந்தா.

{அங்குச் சென்றபின் பல ஸ்தலங்களைத் தரிசித்ததுப் பலதிருப்பதிகங்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளி இன்புற் றிருந்தார். அப்பொழுது ஒரு நாளிரவில் அடிகள் தாங்க முடியாத பசியால் வருந்தி ஒருவனுடைய வீட்டு வாயிலிற சென்று வழக்கம்போல் உணவுக் காகக் கைதட்டினார். அவ்வீட்டிலிருந்தவன் ஒரு பெரிய குடும்பியாமினும மிகவும மூலக்கமுடையவன். அவன அடிகளின் உயாவை யறியாது அவரை யாரோ களவென்றெண்ணி தடிக்கொண்டு புடைத் தான அடிகள் அம்மூலக்கன் தம்மைப் புடைத்தும் தாம யாதொன்றுங் கூறுது நின்ற நிலை பெயராத 'சொசிவ' வென்று கூறி யிருந்தனா. அப்பொழுது பகதது வீட்டுத் திண்ணையிற் படுத்திருந்த ஒருவன் ஓடி வந்து அடிகளை உற்றுப்பார்த்து விட்டு அவரைப் புடைத்த மூடனை நோக்கி, 'அடே பேதாய்' இப்பெரியாரை நான் அறிவேன். இவருக்கு நீ என்ன தீங்கு செய்தாய்? குலத்தோடு கெட்டுப் போக வழி தேடிக்கொண்டாயே. நீ செய்த இப்பாவத்தை இனி எந்த ஜன்மந்திரதகில தீர்த்துக் கொள்ளப்போகிறாய்?' என்று கூறி அடிகளைத் தன் மனைக்கு அழைத்துச் சென்று அவர் பசி தீர அன்னம் படைத்து உபசரித்தான். அப்பொழுது அடிகள்,

பூனும் பணிக்கல்ல பொன்னுக்குத் தானல்ல பூமிதனைக்  
கூனும் படிக்கல்ல மங்கையர்க் கல்லநற் காட்சிக்கல்ல  
சேனும் கடந்த சிவனடிக் கல்லவென் சிந்தைகெட்டுச்  
சானும் வளர்க் வடியென் படுத்துயர் சற்றல்லவே

என்று கூறிப், பின்னர்,

ஒருக்கு மிடந்தேடி யென்பசிக்கே யன்ன  
முக்கமுடன் கொண்டு வந்தாலுண்பேன்—பெருக்க  
வழைத்தாலும் போகே னானே முன்னோக  
மிளைத்தாலும் போகே னினி.

என்று தமமுள் வைராகசியம் செய்துகொண்டு  
பின்னும் பல ஸ்தலங்களுகஞ்ச் சென்று வணங்கிக்  
கடைசியாக உஞ்சேனை மாகாளமடைநது மாகாளீச்  
சுரரை வணங்கி அநநகரத்திற்கு அருகிலிருநத ஒரு  
குறுங்காட்டின் அருகிற் காணப்பட்ட பிள்ளையார்  
கோவிலில தங்கி நிஷ்டை கூடியிருநதார்.

## இருபதாவது அத்தியாயம்

### பத்திரகிரியாரின் துறவு

பட்டினத்தார் தங்கியிருந்த பிள்ளையார் கோவிலுக்குச் சமீபத்தில் அவ்வூர் அரசா பத்திரகிரி எனப்படும் அரண்மனை இருந்தது. அவருடைய அரண்மனையில் ஏராளமான செல்வம் நிறைந்திருந்தது. ஒருநாள் பக்கத்தில் உள்ள குறுங்காட்டில் வசித்து வந்த கள்வர் சிலர் அவ்வரசருடைய அரண்மனையுட் புகுந்து கொள்ளையடிக்கத் தீர்மானித்தனர். தீர்மானித்தபடியே அவர்கள் அன்று நள்ளிரவில் அரசருடைய அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லும் பொழுது வழியில் பட்டினத்துப்பிள்ளையார் தங்கியிருந்த கணபதி யாலயத்தைக் கண்டனர். உடனே தாங்கள் நாடிச் செல்லும் காரியம் நிறைவேற்றவேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு அரசருடைய அரண்மனைக்குச் சென்று தந்திரமாக உள்ளுழைந்து தங்கள் ஆசை தீரப் பலவிதமான ஆபரணங்களையும், பொன் நாணயங்களையும் வாரிகொண்டு ஒருவர் கண்ணிலும் புலப்படாமல் வந்தவழியே திரும்பிச் சென்றனர். அப்பொழுது அவர்களுக்குத் தாங்கள் பிரார்த்தனை செய்துகொண்ட பிள்ளையாரின் ஞாபகம் வந்தது. உடனே அவர்கள் அக்கணபதியின் ஆலயத்திற்குச் சென்று தங்களிடமிருந்த விலையுயர்ந்த தோர் பதக்கத்தை எடுத்து, இருள் நிரம்பி யிருந்த

படியால், கணபதி விகிதகத்தின் அருகில் யோக சாதனையில் இருந்த பட்டினத்தடிகளையே கணபதியாக நினைத்து அவர் கழுத்தில் சாற்றிச்சென்றனர். பொழுது விடிந்தவுடன் அரண்மனையில் களவுபோன விஷயம் என்கும் பரவிற்று. கள்வர்களைப் பிடிப்பதற் காகக் காவலாளிகள் பல விடங்களிலும் சுற்றிக் கடைசியாகப் பட்டினத்தடிகளிருக்கும் கணபதி யாலயத்தை அடைந்தனர். அடைந்ததும் கழுத்தில் பதக்கத்தோடு யோகசாதனையிலிருந்த பட்டினத் தடிகளே களவெனினும், அவர் தங்களைக் கண்ட வுடன் யோகியைப்போல் பாசாங்கு செய்து வீற்றிருப்பதாகவும் எண்ணிய காவலாளிகள் அவரைப் பிடித்துப் பலவாறு துன்புறுத்தினர்.

அடிகள் கண்விழித்துச் 'சிவசிவ' என்று கூறி வதைத்தவிர வேறென்றும் கூறாமல் மௌனமுற்றார். காவலாளிகள் அவரைப்பலகைகளில்கள கேட்டார்கள். அவர் யாதொன்றுக்கும்பதில் சொல்லாது 'சிவசிவ' என்று கூறி யிருந்தார். காவலாளிகள் அவரை வைத்து அவரைப்பற்றிப் பலவாறு தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டு கடைசியாக அவரைப்பத்திரிகிரியரசர் முன்னால் கொண்டுபோய் நிறுத்தி; 'இவனே கள்வன். இவனை அவசியம் கழுவில் ஏற்றவேண்டும். இல்லா விட்டால் மற்றக் கள்வர்கள் அகப்படமாட்டார்கள்' என்று கூறினார்கள். அரசரும் பின் நடக்கவேண்டிய விஷயம் வேறு வகையாயிருந்தமையினால் ஆராயாது அவரைக் கழுவிலேற்றுமாறு கட்டளை யிட்டார். உடனே காவலாளிகள் அடிகளை முன்பின்

## பததிரகிரியாரின் துறவு

ஆலோசியாமல கழுமரத்திற்குச் சமீபத்தில் கொண்டு சென்றனா. அவர்கள் கருதலாத யறிநத அடிகள்,

என்செய லாவதி யாதோன்று மில்லை யினத்தெய்வமே  
உன்செய லேயென் றுணரப் பெற்றேனந்த லுனெடுத்த  
பின்செய்த தீவினை யாதோன்று மில்லை பிறப்பதற்கு  
முன்செய்த தீவினை யோடுங்ங னேவந்து முண்டதுவே

என்று பாடிய அளவில் கழுமரமபற்றி யெறிநது போயிற்று.

அலாதககண்ட அங்கிருநத காவலாளிகள் முதலி யோர் படடினததடிகளிடம அச்சங்கொண்டவாக ளாய் விரைநதோடிச சென்று அரசரிடம நடநத விஷயங்களைக் கூறினார்கள். உடனே அரசர் பட்டினத தடிகளிடம ஒடி அவர் காலில் வீழ்நது வணங்கித தாம் செய்த தீமையைப் பொறுததுத் தமமை மன்னிதது ஆட்கொள்ளுமாறு வேண்டினார். உடனே அடிகள் அவ்வரசரமீது கருணைகொண்டு அவருக்குச் சில நல்லுபதேசங்களைச் செய்தனா. அப்பொழுதே அவ்வரசா தமது செல்வமனைததையுந துறந்து தமது நகரததைத் திருமபியும பாராது அப்படியே அடிகளைப் பின்பற்றிச் செலலத் தயாரானார்.

அதுகண்ட அடிகள் அவ்வரசரைத் திருவிடை மருதூர் சென்றிருக்குமாறு கட்டளையிட்டுத் தாம் காசி, கேதாரம முதலிய திருப்பதிகளுக்குச் சென்று சிவபெருமானைத் தரிசித்துவிட்டு மறுபடியும் தென்னு டலாந்து திருக்குறலம்போந்து சிவபெருமானைப் பணிந்து,



பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

காலன் வருழன்னே நான் பஞ்சடைமுன்னே  
பாலுன் கடைவாய் படுமுன்னே—மேல்விழந்தே  
யுற்ற ஈழமுன்னே யூர் கடுமுன்னே  
குற்றலத் தானையே கூறு

என்று பல திருப்பதிகங்களை அருளிச்செய்து, பின்னும  
பல ஸ்தலங்களுக்கூசசென்று கடைசியாகத் திருவிடை  
மருதூர் அடைந்து மருதவாணரைப் பணிந்து,  
பின்னாக கிழைக்கோபுரவாயிலில் சிவயோகத் தமந  
திருந்தார்.

பட்டினத்தடிகளின் கட்டளையைத் தலைமேற்  
கொண்ட பத்திரகிரி மனனா ஊர்களதோறும் சென்று  
பிச்சை யேற்றுண்டு கடைசியாகப் பட்டினத்தடிகள்  
திருவிடைமருதூர் வந்து சேர்ந்த அன்றைய தினமே  
தாமும் திருவிடைமருதூர் அடைந்து தமது குருமணி  
யாகிய பட்டினத்தடிகளைப் பணிந்து அவர்  
கட்டளைப்படி மேலைக்கோபுரவாயிலில் தங்கியிருந்து  
நாடோறும் பிச்சை யெடுத்தவரது குருவுகளிதது  
அவர் உண்டு மிகுந்ததைத் தாம் உண்டு  
களித்திருந்தார். ஒருதினம் பத்திரகிரியார் தமது  
குரு உண்டு மிகுந்த சேடத்தினை உண்ணப்  
போகையில் ஆதரிப்பாரின்றி வாடிய பெட்டை  
நாய்க்குட்டி யொன்று அவர் எதிரில் நின்று ஏழை  
முகங்காட்டிப் பசியால் தான் வருந்துவதைக் குறிப்  
பித்தது. கருணைவள்ளலான பத்திரகிரியார் அச்  
சேடப்பிரசாதத்தில் சிறிது அதற்கிட்டு அதன்  
பசியைப் போக்கினார். அன்றுமுதல் அந்நாய்க்

## பத்திரகிரியாரின் ஆறவது

குடடி அவரிடமே தங்கியிருந்தது. சில நாட்கள் சென்றன. ஒருநாள் சிவபெருமான் சித்தவேடங் கொண்டு பட்டினத்தடி களின் முன் தோன்றி, 'ஐயா' நான் பசியால் வருந்துகிறேன். நீர் எனக்குப் பிச்சை யீடுவீரா?" என்று கேட்டார்.

கேட்டதும் அடிகள் அவரைப்பார்த்து, 'பெரியீர், யான் தரித்துள்ள கோவணமே பாரமென்றுள்ளேன். நான் எவ்வாறு பிச்சையிட முடியும்? ஆயினும் மேலைகோபுரவாயிலில் சமசாரி ஒருவன் இருக்கின்றான். அவன்பாற் செல்வீரேல் அவன் உமது பசியைப் போக்கக்கூடும்' என்று கூறினார்.

கூறியதும் சித்த வேடத்துடனிருக்கும் சிவ பெருமான் மேலை கோபுரவாயிலை யடைந்து அங்கிருந்த பத்திரகிரியாரைப்பார்த்து, 'பெரியவரே' கீழைகோபுரவாயிலில் இருக்கும் பெரியாரை என் பதிரீர் ஏதாவது கொடுக்கச் சொன்னேன். அவர், "பெரியீர், யான்தரித்துள்ள கோவணமே பார மென்றுள்ளேன். நான் எவ்வாறு பிச்சையிட முடியும். ஆயினும் மேலை கோபுரவாயிலில் சமசாரி ஒருவன் இருக்கிறான். அவன்பாற் செல்வீரேல் அவன் உமது பசியைப் போக்கக் கூடும்" என்றான். அதுகேட்ட நான் உம்மை யடைந்தேன். ஆகையால் நீராவது என் பசியைப் போக்கியருளும்' என்று சொன்னார்.

சித்த வேடதாரியாகிய சிவபெருமான் பட்டினத் தடிகள் கூறியதாகச் சொல்லிய வார்த்தையின் உட்கருத்து இன்னதென்று அறிந்துகொண்ட

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

பத்திரகிரியாரா, 'இரததுண்ணும இவவோடும், எச்சி  
லுண்ணும இந்நாயுமோ என்னைச் சம்சாரி யாககின' "  
என்று கூறிய வண்ணம தமது கையிலிருந்த திரு  
ஷோட்டை வீசி யெறிந்தாரா. அது தெய்வச  
செயலால சிறிது தூரத்திலிருந்த பெட்டை நாயின்  
பொறியிற் சென்று தாக்கியது. தாக்கியதும் ஓடும்  
உடைந்து நாயும் இறந்தது. அவ்வளவிலே  
பிசைசக்கு வந்த சிவபெருமான புனன்கையோடு  
மறைந்தருளினார். வந்தவா சிவபெருமான் எனப்பலி  
யறிந்த பத்திரகிரியார தெய்வத திருவருளை வியந்து  
'திருப்புலம்பல' முதலான பல தமிழ்ப்பாடல்களை  
அருளிச் செய்து சிவயோகத்தமர்ந்திருந்தாரா.



## இருபத்தொன்றாவது அத்தியாயம்

சேந்தனார் சிவனருள் பெறுதல்

பத்திரசிரியா எறிந்த ஒடு தாககி இறந்த  
பெட்டை நாய் முன் ஜன்மத்தில் தாசியாயிருந்து  
பல தீமைகளைச் செய்ததாகும். அதனால் அது  
நாயாய்ப் பிறந்து அலைந்தது. திச்செனமத்தில்  
அந்த நாய் இருபெருந் குறவிகள் உண்ட சேடத்  
தினைத் தான்புசித்த விசேஷத்தினால் இறந்தவுடன்  
வெகுகாலமாக மகவின்றித் தவம் செய்துகொண்  
டிருந்த காசிமா நகரத்தரசன் விசுவகுத்தன் என்ப  
வனுக்கு மகளாகப் பிறந்து ஞானவல்லி எனனும  
பெயரோடு திருவருளால் பூர்வஞானத்துடன்  
வளர்ந்து வந்தது. ஞானவல்லி எனனும பெண்ணின்  
அழகைக்கண்டு வியக்காதவர்கள் ஒருவருமில்லை.  
அப்பெண் ஒவ்வொரு தினமும் வளாபிஹபோல  
வளராதது மங்கைப்பருவம் அடைந்தாள்.

அப்பொழுது அவளுடைய தந்தை அவளுக்கு  
விவாகம் செய்விக்கக் கருதிப் புரோகிதரை அழைத்து,  
'சுவாமி! என் மகள் ஞானவல்லிகேற்ற கணவன்  
இவ்வுலகில இருக்கின்றனா? நான் விரைவில் தகுந்த  
மணாளன் ஒருவனைத்தேடி என் மகளுக்கு மணம்  
செய்து வைக்கவேண்டும' என்றான்.

பின்னா அவ்விஷயத்தை யறிந்த ஞானவல்லி  
தன் தந்தையைப்பார்த்து, 'அப்பா! நீ எனக்கு

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

மணாளனைத் தேடவேண்டாம் கடுந்துறவியாகிய பத்திரகிரியார் என்னும் பெயரினையுடைய என் குருநாதர் தென்னாட்டிலுள்ள திருவிடைமருதூரி லிருக்கும் மருதவாணா ஆலயத்தின் மேலைக்கோபுர வாயிலில் வீற்றிருக்கின்றார். அவருக்கேயன்றி நான் வேறொருவருக்கும் உரியவல்லலா. உமக்கு என்னிடம் உண்மையாகவே அன்பிருக்குமாயின் நீர் என்னை அவரிடங் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவேண்டும். நீர் அவ்வாறு செப்வீராயின நீர் குடுமபத்துடன் மோட்சவீட்டினை யடைவீர் ' என்றார்.

அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட அவ்வரசன் ஆச்சரியப் பட்டு, 'திருவிடைமருதூரா? குருநாதரா? என்ன இஃது ஆச்சரியமாயிருக்கிறதே, இப்பெண் இவைகளை யெல்லாம் எப்படி அறிந்தாள்? இவளைப்பார்த்தால் சாதாரண பெண்ணாகத் தோன்றவில்லை. இதில் ஏதோ இரகசியம் இருக்கவேண்டும் ' என்றெண்ணி அறிவாளர் பலரோடு ஆலோசித்து உண்மையை அறிந்து வருமபடி ஒற்றரைத் தென்னாட்டிலுள்ள திருவிடைமருதூருக்கு அனுப்பினான்.

அவர்கள் சென்று சிலகாலம் பொறுத்தது திரும்பி வந்து அரசனைப்பார்த்தது, 'தங்கள் திருக்குமாரி தெரிவித்தது உண்மையே, பத்திரகிரியார் என்னும் பெயருடன் கூடிய பெரியார் ஒருவர் திருவிடை மருதூரின் மேலைக்கோபுரவாயில் இருப்பது உண்மை தான் ' என்று கூறினார்கள்.

உடனே அரசன் தன் மகளைச் சிவிகையிலேற்றிப் பரிவாரங்கள் புடைசூழத் திருவிடைமருதூரைடைந்து

## சேந்தனார் சிவனருள் பெறுதல்

ஆலயத்தின் மேலேக்கோபுரவாயிலுக்குச் சென்று தன் மகளைச்சிவிகையினின் றும் இறக்கினான்.

அச்சமயத்தில் பத்திரகிரியார சிவயோகத்தில் இருந்தபடியால் அவர் கண்விழிக்கும் வரையில் ஞானவல்லியும், அவள்தந்தையாய அவ்வரசனும் அவர் எதிரில் நின்றுகொண்டிருந்தனர். கடைசியாகப் பத்திரகிரியார கண் விழித்ததும் அப்பெண் அவரை வணங்கி, 'எம்பெருமானே! அடி நாய் மீண்டும் தங்கள் திருவடிபேற்றைச் சேர்ந்தது' என்றாள்

எல்லாம் உணர்ந்த பெரியோராகிய பத்திரகிரியார் உண்மையை உணர்ந்து அப்பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு கீழைக்கோபுரவாயிலில் இருக்கும் தமது ஞானாசிரியரிடம்போய் வணங்கி அவரைப்பார்த்து, 'எம்பெருமானே இவ்வெச்சிலையுண்ட நாய்க்கும இப்பிறவி நோய் வரலாமோ' என்று கண்ணீர் வடிய விண்ணப்பித்து நின்றனர்.

அதுகண்ட பட்டினத்தடிகள், 'திருவருள இப்படியிருந்தால் நாம் செய்யவல்லது என்ன இருக்கின்றது' என்று கூறிச் சிவபெருமானைச் சிந்தையில் நினைத்தார்.

உடனே ஒரு பெருஞ்சோதி உண்டாயிற்று. அச்சோதியில் சிவபெருமான் ஆணைப்படி பத்திரகிரியார் அப்பெண்ணோடு புழுந்து மறைந்தார். பத்திரகிரியாரும், தன் மகளும் சிவத்தோடு கலந்தமை யறிந்த காகிராஜன் ஆனந்த பரவசனானான். உடனே தோன்றிய சோதியும் மறைந்து மகாலிங்கத்துட் சென்று அடங்கியது.

அதைக்கண்ட பட்டினத்தடிகள் திடுக்குற்று

ஆராமமேவிட்டுக் கண்களில் ஆனந்த நீர் பெருகத்  
 'திருவிடைமருதூர், என் தீவினை இன்னும் என்னை  
 இவ்வுலகில் இருத்தியிருக்கின்றதோ? அடியேனுக்கு  
 எப்பொழுது உன் திருவடி கிடைக்கும்? நான் செய்த  
 பாவம் கொடிதோ? எக்காரணத்தினால் என்னை  
 இவ்வாறு இங்கு நிறுத்தியிருக்கின்றாய்? எனக்கு  
 உன் திருவருள் எப்பொழுது எங்குக் கிடைக்கும்?  
 ஐயனே, நான் ஏதும் அறியாது மயங்கி நிற்கின்  
 றேன' என்று சிவபெருமானை நோக்கிப் பிரார்த  
 தித்தார.

அப்பொழுது, 'நீ வருந்தவேண்டாம். உன்மீது  
 யாம் கொண்டுள்ள அன்புக்கோர் அளவேயில்லை.  
 ஐய, நீ நமமுடைய ஒற்றியூருக்கு வருவாயாக' என்று  
 சிவபெருமான அசரீரியாகக் கூறினார்.

சிவபெருமானின் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்ட  
 அடிகள் திருவொற்றியூருக்குப் போகப் புறப்பட்டுப்  
 பல ஸ்தலங்களையும் தரிசித்துக்கொண்டு வழியி  
 லிருந்த திருவெண்காட்டை அடைந்தார். நிற்க.

ஆதியில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் அரசனால்  
 சிறைசெய்யப்பட்ட சேந்தனாருடைய மனைவியாரும்,  
 மைந்தனும் பல வீடங்களிலும் சென்று கஷ்டப்பட்டுத்  
 திருவெண்காட்டில் வந்து தங்கிக் கூலிவேலை செய்து  
 பிழைத்திருந்தனர். அவர்கள், பட்டினத்தடிகள் அவ்  
 வூரில் வந்திருக்கும் செய்திகேட்டு அவரிடம்  
 விசைந்து சென்று அவர் அடிகளில் வீழ்ந்து கதறிப்  
 புலம்பித் தங்களுக்கு நேர்ந்த கதியை விவரமாகக்  
 கூறினார்கள்.

சேந்தனார் சிவனருள் பெறுதல்

அதுகேட்ட அடிகள் மனமுருகிச் சிவபெருமான்  
சந்நிதிக்குச் சென்று சிவபெருமானை நோக்கி,

மத்தளை தயிருண் டாஹுமலர்மிசை

மன்னி னானும்

நித்தழந் தேடிக் காணு நிமலனே

யமல ழர்த்தி

செய்த்தனைக் கயல்பாய் நாங்கூர்ச் சேந்தனை

வேந்த னிட்ட

கைத்தனை நீக்கி யென்முன் காட்டு வெண்

காட்டு வானே

என்ற திருப்பதிகத்தை அருளிச்செய்தார். உடனே  
சிவபெருமான் அவர் வேண்டுகோளுக்கிணங்கித் தமது  
புத்திரராகிய கணேசரை நோக்கி, ‘சேந்தனை அரசு  
னிட்ட சிறைக்களத்தினின்றும் நீக்குக’ என்று  
கட்டளையிட்டார்.

அககட்டளைப்படியே கணேசப பெருமான்  
சேந்தனரை அவர் இருந்த சிறைக்களத்தினின்றும்  
அவருக்கு இட்டிருந்த விலங்கை முறித்து வெளிக்  
கொண்டுவந்து பட்டினத்ததுப் பிள்ளையாரின் முன்  
நிறுத்தினார்.

உடனே சேந்தனார் நடந்த விஷயங்களை யறிந்து  
பட்டினத்தடிகளின் காலில் வீழ்ந்து வணங்கி,  
‘தேவரீர் அரசுனிட்ட சிறைக்களத்தினின்றும்  
அடியேனை விடுவித்ததைப்போலவே சமசாரமாகிய



சிறையினின்றும் விடுவிக்கவேண்டும் ' என்று பிரார்த்தித்தார்.

பட்டினத்தடிகள் அவருடைய உள்ளத்தூய்மையை யறிந்து அவரைப்பார்த்து, ' சேந்தனாரே ' நீர் சிதம்பரம் சென்று காட்டு விறகைக் கொண்டு வந்து விற்று அதனால் வரும் ஊதியத்தைக்கொண்டு சிவனடியார் ஒருவருக்கு அமுது செய்வித்து உமது மனைவி மக்களோடு உண்டு வாழ்ந்திரும ' என்று கட்டளையிட்டு அவ்வூரைவிட்டுப் போயினார்.

தம ஆசிரியர் கட்டளைப்படி சிதம்பரம் சென்று காட்டு விறகைச் சேமித்து விற்று அடியவரைப் போஷித்துச் சேந்தனார் காலங்கடத்தி வந்தார். ஒரு நாள் உணவளித்தற்குச் சிவனடியார் ஒருவரும் சிடைக் காமையினால் சேந்தனார் மனம் வருந்திப் பின்னும் சிவனடியாரைத்தேடிக்கொண்டு சென்றனர். அவரது பக்கிக்கு மகிழ்ந்து நடராஜப்பெருமான் வயது சென்ற ஒரு அடியவரைப்போல் உருக்கொண்டு, மிகுந்த பசியால் வாடியவரைப்போல் ஒரு மண்ட பத்தில் தங்கி யிருந்தார். சேந்தனார் அவரைத் தம்முடைய குடிசைக்கு அழைத்துச் சென்று மனைவியார் சமைத்து வைத்திருந்த களியமுதை அவருக்கிட்டு மகிழ்ந்தார். சிவபெருமான் தாம் உண்டு மிகுந்ததை முன்னுணையில முடிந்துகொண்டு கோயிற்புகுந்து அதன் பெருமையைத்தேவர் முதலாயினோருக்குக் கூறினார். பின்னர், அவர்களுக்கும் அக்களியிற் சிறிது சிறிது அளித்து மகிழ்ந்திருந்தார். சேந்தனாரும் தமது மனைவி மக்களோடு மிகுந்திருந்த

## சேந்தனார் சிவனருள் பெறுதல்

களியமுதுண்டு யோக நித்திரையில் இருந்தார். நிற்க.

அவ்வூரிலிருந்த செல்வச்சோழன் என்னும் அரசன் நாடோறும் திருச்சிற்றமபலத்தில் பூசனை நடத்தி, பூசை முடிவில் இறைவனருளால் உண்டாகும் மணியோசையைக் கேட்டு அமுது கொள்ளும் விரதம் பூண்டிருந்தான். சிவபெருமான் சேந்தனாரிட்ட களியமுதை உண்ட அன்றையதினம் நடுராத்திரியாகியும் மணியோசை கேளாமையால் அரசன் மனங்கலங்கி வருதத முற்றுத தரையிற் கிடந்து துயின்றான். சிவபெருமான் சேந்தனாரின் பெருமையை வெளிப்படுத்த எண்ணி அரசனுடைய கனவிற்கேற்றி, 'அரசனே, இன்று நாம் சேந்தனார் படைத்த களியமுதை உண்ணச் சென்றிருந்தமையால் உன்னுடைய பூசைக்கு வரததடைப்பட்டோம்' என்று கூறி மறைந்தார்.

உடனே அரசன் கண் விழித்தெழுந்து, 'இறைவன் கிருபை யிருந்தவாறென்னே! அச்சேந்தனாரின் பக்தியும் அன்பும் எவ்வகைப்பட்டதோ? அவர் எங்கிருக்கின்றார்? அவரை நான் எவ்வாறு காண்பேன்?' என்று சிந்தித்துச் சிவனை நினைந்து இரவைக் கழித்துப் பொழுது விடிந்தவுடன் ஸ்நானம் செய்து ஜபதபங்களை முடித்துக்கொண்டு கோயிலுக்குச் சென்றான்.

அங்கு க கோயிலின் பலபாகங்களிலும் களியமுது சிந்தி மனம் வீசிக்கொண்டிருந்தது. அதைக்கண்ட அரசனும், தில்லைவாழந்தனர் முதலானவரும் ஆச்சரிய மடைந்தனர். உடனே அரசன் அவர்

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

களுத்துத் தான் கண்ட கனவைக கூறினான்.  
எல்லோரும் சேந்தனாரைப் பாரக்கவேண்டும் என்று  
பேரவாக் கொண்டனா.

அப்பொழுது மார்கழி மாதத்தில் நடக்கும் திருவா  
திரையுற்சவம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.  
தேர்விழா நடத்த வேண்டிய தினத்தில் பெருமழை  
பெய்தபடியால் அன்று அவவிழாவை நிறுத்தி மறு  
தினம் ஆரம்பித்தனர். பல போ சோந்திழுத்தும் தோ  
செல்லவில்லை. அது கண்டு யாவரும் வருந்தினா,  
அப்பொழுது, எல்லோருக்கும் கேட்கும்படி, 'சேந்த  
னாரே, தோ நடக்க நமமைப்பல்லாண்டு பாடுவீராக'  
என்று சிவபெருமான் அசரீரியாகக் கூறினா

உடனே சேந்தனா மனமுருகி அப்பு வழிநது  
ஆறாய்ப் பெருகியோடத் திருப்பல்லாண்டு பாடினா.  
தேரும் நடந்த விதிவலம் வந்தது நிலையையடைந்தது.  
பின்னாச் சேந்தனா திருவிசைப்பா முதலியன பாடி.  
குருவருளால் தம் குடும்பத்தோடு முத்தி யடைந்தா.



## இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

### அடிகள் முத்தியடைதல்

சேந்தனாருக்கு உபதேசம் செய்து சென்ற நம் பட்டினத்தடிகள் சீர்காழி சென்று திருக்கழுமல மும் மணிக்கோவை பாடி அவ்விடத்தை விட்டகன்று சிதம்பராள் சென்று கோயினுன்மணிமாலை பாடி ஆனந்தத்தில் அழுந்தியிருந்தார். அப்போது பசி அவர் வயிற்றில் பற்றியெழுந்தது. உடனே அவர் 'பன்னுக வாடகப் பொற்பாதம்' என்னும் பாட்டைச் சொல்ல உலகத்திற்கோர் அன்னையாய் விளங்கும் சிவகாமி அம்மையார் உச்சிக் காலத்தில் நிவேதிக்கப் பட்ட பிரசாதத்தினைக் கொண்டு வந்து அவருக்கு உண்ணக்கொடுக்க அடிகளார் அதையுண்டு பசியாறினார். அப்பொழுது பூவுலகப் பெண்ணுருவுடன் உணவு கொண்டு வந்து கொடுத்த சிவகாமியம்மையார் மறைந்தருளினார். வந்தவர் அம்மையார் என்பதை அறிந்த அடிகள்,

ஓடுமே டீத்தத ளாடையுந் சுற்றி யுலாவிமேள்ள  
வீடுக டோறும் பலிவாங்கி யேவிதி யற்றவர்போ  
லாடு மருட்கொண்டிங் கம்பலத் தேநீர்து மாண்டிதண்ணத்  
தேடுங் கணக்கென்ன காண்சிவ காம சவுந்தரியே.

என்று துதித்துச் சிவயோகத்தில் வீற்றிருந்தார். அவ்வாறிருக்கையில் அவர்,

சோறிடு நாடு துணிதருங் துப்பைதோண் டன்பரைக்கண்  
 டேறிடுங் கைக ளிறங்கிடுந் தீவினை யெப்பொழுது  
 நீறிடு மேனியர் சிற்றம் பலவர் நீருத்தங்கண்டால்  
 ஊறிடுங் கண்க ளுருகிடு நெஞ்சமென் னுள்ளழமே

என்ற பாடலை அருளிச்செய்து காலநதவறாமல் சிற்  
 சபையிற் சென்று அங்கு நடனமிடும் தேவதேவனை  
 நோக்கி, 'நினைமின் மனனே' என்பது முதலாய  
 பல திருப்பாடல்களை அருளிச்செய்து நாள் பல  
 கழிக்க, 'திருவொற்றியூருககு வருக' என்று  
 சிவபெருமான் கூறிய ஞாபகம் அவருக்கு வந்தது.  
 உடனே அடிகள்

“ பாற்கடல் கடையப் படுங்கடு வேண்ணெயை ”

எனனும அடைக்கலத்திருவகவல பாடி இன்னுமீ பல  
 பாக்களை அருளிச்செய்து திருக்கோயிலை வலமவந்து  
 தொழுது கோபுரவாயிலை வணங்கி வீதிகடோறும்  
 பணிந்தெழுந்து பின்னர்த தில்லையைவிட்டுப் புறப்  
 பட்டார்.

வழியில் திருத்தினை, திருப்பாதிரிப்புலியூர், திருத்  
 துறையூர், திருவாமூர், திருநாவலூர், திருவெண்ணைய  
 ளல்லூர், திருக்கோவல்வீரட்டம் முதலிய திருப்பதி  
 களைத் தொழுது கடைசியாகத் திருவண்ணாமலையை  
 யடைந்தார்.

அங்கடைந்ததும் அருணாசல் ஈசுவரரும், உண்ணா  
 முலையம்மையாரும் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்  
 தருளியிருக்கும் இடத்தை நண்ணி அவர்களைத்  
 தொழுது கும்பிட்டுத் துதித்து,

## அடிகள் முததியடைதல்

அருந்தமிழ்ப்பாககள் பல பாடிக் கிரிவலம் வந்து  
அங்குச் சிலநாள் தங்கியிருந்தார்.

பின்னர் அவ்விடத்தை விட்டகன்று காஞ்சிபுரம்  
அடைந்து அந்நகர எல்லையைப் பணிந்து ஊருக்குள்  
செல்லுகையில் அவர். வருகையை யறிந்த அவ்வூர்ச்  
சிவநேசச் செல்வாகள் மங்கலவாத்திய முழங்க எதிர்  
கொண்டு சென்று அவரை வணங்கினர். அவர்கள்  
வணங்குமுன் அடிகள் தாமும் அவர்களை வணங்கித்  
திருமதிலவாயில கடந்து வீதிகளைப் பணிந்து கோபுர  
வாயிலைக் குமபிட்டுத் திருவேகம்பர் திருத்தலத்தை  
வலம் வந்து வாழ்த்தி அன்பு பெருக,

மேய்த்தொண்டர் செல்லு நெறியறி

யேனீமிக நற்பணிசெய்

கைத்தொண்டர் தம்மீலு நற்றெண்ணு

வந்தீல னுண்பதற்கே

பொய்த்தொண்டு பேசிப் புறம்புற

மேயுன்னைப் போற்றுகின்ற

வீத்தொண்ட னேன்பணி கொள்ளுநீ

யோகச்சி யேகம்பனே

என்று பாடிதழுதித்துப், பின்னும் கச்சித்திருவகவல  
முதலிய பாடல்களைப்பாடி வீற்றிருக்கும்போது பசி  
நோய் வருத்த அதைப் பொறாராய் ஒரு பதிகம்  
பாடினார். உடனே காமாட்சியம்மையார் அழுது  
கொண்டுவந்து அளித்துச் சென்றார். பின்னர்  
அடிகளார் காமக்கோட்டம், கச்சபாளையம், ஒண்காந்

## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

தன்றளி, கச்சிரெறி, காரைக்காடு முதலிய திருப்பதி  
களைப் பணிநது ஆங்காங்குச் சிலநாள் தங்கிப் பின்னர்  
அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போகையில் வழியிலுள்ள  
திருவாலங்காடு, திருப்பாச்சூர், திருவெண்பாக்கம்  
முதலிய திருப்பதிகளை வணங்கிக் கண்ணப்பதேவரும்,  
சிவகோசரியாரும், சிலந்தியும், காளனும், அததியும்  
பூசித்துப் பேறுபெற்றதும், கடைச்சங்கப் பெரும்  
புலவராகிய நகரீரதேவர் அருளிச்செய்த திருவந  
தாதியாகிய கொழுநதமிழ்ச்சுவை யுண்டறிந்தது  
மாகிய காளத்தித் திருமலையை வணங்கி,

வாளன் மகவரிந் தூட்டவல் லேனல்லன் மாதுசொன்ன  
துளா லிளமை துறக்கவல் லேனல்லன் றெண்டுசெய்து  
நாளாற்றிற் கண்ணிடந் தப்பவல் லேனல்ல னுள்ளிச்சென்  
றளாவ தெப்படி யோதிருந் காளத்தி யப்பனுக்கே.

என்று பல பாடல்களை அருளிச்செய்து சிவபெருமா  
னருளால் கைலாயத்தைத் தரிசித்தது அவ்விடம்  
விட்டகன்று . சிவபெருமான் வருமபடி கட்டளை  
யிட்ட திருவொற்றியூரை யடைந்தார்.

அடிகள் திருவொற்றியூரை யடைந்ததும் அன்பு  
ஆரூய்ப்பெருக,

கண்டங் கரியதாங் கண்ணன் றுடையதா  
மண்டத்தைப் போல வழகியதாம்—தொண்டர்  
உடலருகத் தித்திக்கு மோங்குபுக முழற்றிக்  
கடலருகே நீந்தங் கரும்பு.

என்ற திருப்பாடலைப் பாடிப் பின்னர்,

## அடிகள் முத்தியடைதல்

வாவியெல்லாந் தீர்த்த மணலெல்லாம் வெண்ணீறு  
காவனங்க ளெல்லாங் கணநாத்—பூவுலகில்  
ஈது சிவலோக மென்றென்றே மெய்த்தவத்தோர்  
ஓதுந் திருவொற்றி யூர்.

என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடித் திருவிதிக்குட்  
சென்று,

கூடப்படு வாரறி யார்புர முன்றையுஞ் சுட்டிரான்  
நிடப்படு மாமதிற் றென்றென்றி யூன் றெருப்பரப்பி  
னடப்பவீ பொற்பத நந்தலை மேற்பட நன்தருண்டு  
கிடப்பது காண்மன மேவிதி யேட்டைக் கீழ்ப்பதுவே.

என்று சொல்லித் துதித்து ஆலயத்தை யடைந்து  
மும்முறை வலம வந்து தியாகராஜப்பெருமானையும்,  
தேவியாரையும் பணிந்து,

‘ இருநில மடந்தை யியல்பினி லுடுத்த ’

என்னும முதல் அடியினை யுடைய அகவலைப்பாடி,

ஐயுந் தொடர்ந்து விழியுஞ்  
செருகி யறிவழிந்து  
மெய்யும் பொய்யாகி விடுகின்ற  
போதொன்று வேண்டுவன்யான்  
செய்யுந் திருவொற்றி யுருடை  
யீர்திரு நீறுமிட்டுக்  
கையுந் தொழப்பண்ணி யைந்தெழுத்  
தோதவுங் கற்பியுமே.

எனும் பாடலையும் அருளிச்செய்து அங்குத தங்கி  
யிருந்தனர்.



## பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

அவ்வாறு அங்குத் தங்கி யிருந்தவர் பசு மேய்க்கும் சிறுவரோடு சேர்ந்து ஆடியும் பாடியும் அநேகந் திருவிளையாடல்களைச் செய்துகொண் டிருந்தார். பின்னர், முதல்வன் முறையீடு, அருட்புலமபல், இறந்த காலத்திரங்கல், நெஞ்சொடு புலமபல், பூரணமலை, நெஞ்சொடு மகிழ்தல், உடற் கூற்றுவண்ணம் என்னும் பெயரமைந்த பாடல்களை அருளிச் செய்தார். பின்னா முத்தி யடையுங்காலம் நேர்ந்த படியால் அவர், தம்முடன் இருந்த மாடுமேய்க்கும் சிறுவர்களை நோக்கி, 'சிறுவர்களே, நான் உங்களுக்குச் சில விநோதங்களைக் காட்டுகிறேன். என்னை ஒரு குழியிற் புதைபுங்கள்' என்றார்.

முதலில் அச்சிறுவர்கள் அவ்வாறு செய்வதற்கு அஞ்சினராயினும் பின்னர் அவர் வேண்டுகோளின் படியே அவரை ஒரு குழியிற் புதைத்தனர்.

உடனே அடிகள் அவர்களுக்கு ஆச்சரியமுண்டா மாறு வெளியில் வந்து சமீபத்தில் நின்ற ஒரு மணற் குன்றின்மீது நின்றார். சிறுவர்கள் ஆச்சரியமுடைந்து மீட்டும் மீட்டும் அடிகளைப் புதைக்க அடிகள் வெளியில் வந்துகொண்டிருந்தனர். கடைசியாகச் சிறுவர்கள் அடிகளைப் புதைக்க அடிகள் வெளி வராமல் சிவலிங்க வடிவமாகத் தோன்றி நின்றார்.

அதைக்கண்ட சிறுவர்கள் வியப்பும், அச்சமும் உடையவர்களாய் ஒடிச்சென்று நடந்த விஷயங்களை ஊரிலுள்ளவர்களுக்குத் தெரிவித்தார்கள். ஊரா ரெல்லாம் திரண்டுவந்து உண்மையை யறிந்து தங்கள் கண்கள் செய்த தவப்பயன் பலிக்குமாறு அடிகள்

## அடிகள் முத்தியடைதல்

கொண்ட சிவலிங்க ரூபத்தைத் தரிசித்து மகிழ்ந்தனர். என்கெங்கும் 'அரகர' வென்னும முழக்கம உண்டாயிற்று. ஊர் முழுவதும் பேரானந்த வெள்ளம் வழிந்தோடியது.

அடிகள் இவ்வாறு அருமபெரும் நிலையடைந்ததைக் கேட்ட உலகத்தார் அடிகளைப் போற்றிப் புகழ்ந்து இஃற்றிருந்தனர்.

அடிகளின் பத்தினியாராகிய சிவகலையமமையார் அடிகளின் திருவடிகளையே நினைத்திருந்து சிவபதியடைந்தார்.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலுள்ளார் அனைவரும் அடிகள், பெற்ற பெரும் பேற்றைக் கேள்வியுற்று ஆவலுடன் திருவொற்றியூரடைந்த அடிகளின் சிவலிங்கத் தோற்றத்தைக் கண்டு வணங்கி ஆனந்தத்தினால் ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தார்கள்.

**67.** கானொ ணுதது உருவோ டருவது

பேசொ ணுதது உரையே தருவது

காணு நான்மறை முடிவாய நிறைவது பஞ்சபூதக்

காய பாசம தனிலே உறைவது

மாய மாயுடல் அறியா வகையது

காய மானவா எதிரே யவரென வந்துபேசிப்

பேனொ ணுதது வெளியே ஒளியது

மாய ஞாயன் அறியா வகையது

பேத பேதமொ கிலகாய் வளர்வது விந்துநாதப்

பேரு மாய்கலை அறிவாய் துரியஅ

தீத மானது வினையேன் முடிதவ

பேறு மாயருள் நிறைவாய் விளைவது ஒன்றுரீயே ;

வீனொ ணுதென உமையா தசுரரை

நூறி யேஉயிர நமனீ கொளுவென

வேலக டாவிய கரனே, உமைமுலை உண்டகோவே,

வேத நானமுக மறையோ ளெடுமெவிளை

யாடி யேகுடு மியிலே கரமொடு

வீற மோதின மறவா, குழவாகு றிஞ்சியூடே

சேனொ ணுயிடம் இதணமேல அரிவையை

மேவி யேமயல் கொளலீ லைகள் செய்து

சேர நாடிய திருடா, அருள்தரு கந்தவேளே,

சேரொ ணுவகை வெளியே திரியுமெய்து

ஞான யோகிகன் உளமே உறைதரு

தேவ னூர்வரு குமரா, அமராகள் தம்பிரானே !

68. ஆறு மாறு மஞ்ச மஞ்சம் ஆறு மாறு மஞ்ச மஞ்சம்  
 ஆறு மாறு மஞ்ச மஞ்சம் அறுநாலும்  
 ஆறு மாய சஞ்ச லங்கள் வேற தாவி ளங்குகின்ற  
 ஆர னாக மங்க டந்த கலையான  
 ஈறு கூற ருமபெ ருஞ்ச வாமி யாயி ருந்த நன்றி  
 ஏது வேறி யமப லின்றி ஒருதானாய்  
 யாவு மாயம னங்க டந்த மோன வீட டைந்தொ ருங்கி  
 யான வாவ டங்க என்று பெறுவேனோ?  
 மாறு கூறி வந்தெத்திரந்த சூரா சேன மங்க வங்க  
 வாரி மேலவெ குண்ட சண்ட வித்தாரை  
 வாகை வேல.கொன்றை துமபைமலை கூ.வி ளங்கொ முந்து  
 வால சோமன நஞ்ச பொங்கு பருவாயே  
 சிறு மாச ணங்க ரந்தை ஆறு வேணி கொண்ட நம்பா  
 தேசி கா,ந டம்ப லங்கல புனைவோனே,  
 தேவா யாவ ருந்திரண்டு பாரின் மீது வந்தி றைஞ்ச  
 தேவ னூவி ளங்க வந்த பெருமாளே!

## 24. பெரியமடம்

69. கலகவிழி மாமகளிர கைகளுளே யாய்ப்பொய்  
 களவுமத னூல்பலப டித்தவா வேட்கை  
 கனதனமு மார்புமுற லிச்சையால் ஆர்த்து கழுரீரார்  
 கமழ்நறைச வாதுபுழு கைத்துழாய் வாரத்து  
 நிலவரசு நாடறிய கட்டில்போட் டார்சசெய்  
 கருமமறி யாதுசிறு புத்தியால் வாழ்க்கை கருதாதே

தலமடைசு சாளரமு கப்பிலே காத்து

நிறைபவுசு வாழ்வரசு சதயமே வாய்தத

தெனவுருகி ஓடியொரு சற்றுளே வாததை

தடுமாறித்

தழுவிஅநு ராகமும்வி னைத்துமா யாககை

தனையும்ரு நாளையும் வத்திலே போக்கு

தலையறிவி லேனைநெறி நிற்கநீ தீக்கை தரவேணும் ;

அலகில்தமி ழாலுயாச மாததனை போற்றி !

அருணைநகா கோபுரவி ருப்பனே போற்றி !

அடல்மயில்ந டாவியப்ரி யத்தனை போற்றி ! அகாதான

அறுமுகசு வாமியெனும் அத்தனை போற்றி !

அகிலதலம் ஓடிவரு நாததனை போற்றி !

அருணகிரி நாதனும் அப்பனே போற்றி ! அசுரேசர்

பெலமடிய வேலவிடுக ரத்தனை போற்றி !

கரதலக பாலிகுரு வித்தனை போற்றி !

பெரியகுறமாதணையுத்தனைபோற்றி ! பெருவாழ்வரம்

பிரமனறி யாவிரத தக்ஷிண மூர்த்தி

பரசமய கோளரித வத்தினால வாயத்த

பெரியமட மேவியசு கத்தனை, யோகயா பெருமானே!

## 25. சோமநாதன் மடம்

70. ஒருவழிப டாது மாயை இருவினைவி டாது நானும்

உழலுமநு ராக மோக

அநுபோகம்

உடலுமுயிர் தானு மாயுன் உணாவிலொரு கால்இ ராத

உளமுநெகிழ் வாகு மாறு

அடியேனாக்

கிரவுபகல் போன ஞான பரமசிவ யோக தீரம்

எனமொழியும் வீச பாச

கனகோப

எம்படரை மோது மோன உரையிலுப தேச வானை

எனதுபகை தீர நீயும்

அருள்வாயே

அரிவையொரு பாகு மான அருணகிரி நாதர் பூசை  
 அடைவுதவ ருது பேணும் அறிவாளன்  
 அமணாகுல கால னாகும் அரியதவ ராஜ ராஜன்  
 அவனிபுகழ் சோம நாதன் மடமேவும்  
 முருக, பொரு சூரா சேனை முறியவட மேரு வீழ்  
 முகரசல ராசி வேவ முனிவோனே,  
 மொழியுமடி யாடிகள் கோடி குறைகருதி னாலும் வேறு  
 முனியஅறி யாத தேவா பெருமானே!

## 26. திருமுருகன்! பூண்டி

71. அவசியமுன் வேண்டிப் பலகாலும்  
 அறிவினுணர்ந தாணடுக கொருநாளில  
 தவசெபமுந நீண்டிக கனிவாகிச  
 சரணமதும் பூண்டற கருள்வாயே ;  
 சவதமொடுந தாண்டிற் தகளுவாய்,  
 சடுசமயங் காண்டற் கரியானே,  
 சிவகுமரன் பீண்டிற் பெயரானே,  
 திருமுருகன் பூண்டிப் பெருமானே !

## 27. ஞானமலை

72. மனையவள் நகைக்க ஊரின் அனைவரு நகைக்க லோக  
 மகளிரு நகைக்க தாதை தமரோடும்  
 மனமது சலிப்ப நாயன் உளமது சலிப்ப யாரும்  
 வசைமொழி பிதற்ற நாளும் அடியேனே  
 அனைவரும் இழிப்ப நாடு மனவிருள் மிகுதது நாடின்  
 அகமதை எடுத்த சேமம் இதுவோவென்  
 நடையனு நினைதது நாளும் உடலுயிர் விடுத்த போதும்  
 வணகிமன் வளிகக பாகம் அருள்வாயே ;

தனதன தனதத தான எனமுர சொலிப்ப வீணை  
 தமருக மறைக்கு ழாமும் அலைமோதத்  
 தழநிக ரயிற்க டாவி அசுரர்கள் இறக்க மாற  
 சமரிடை விடுத்த சோதி முருகோனே,  
 எனமன முருக்கி யோக அநுபுதி அளித்த பாத,  
 எழுதரிய பசுசை மேனி உமைபாலா,  
 இமையவர் துதிப்ப ஞான மலையுறை குறத்தி பாக,  
 இலகிய சசிப்பெண் மேவு பெருமானே !

## 28. ஆறுதிருப்பதி

73. ஈனமிசுத துளபிறவி அணுகாதே  
 யானுமுனக் கடிமையென வகையாக  
 ஞானஅருட் டனையருளி வினேதீர  
 நாணமகற் றியகருணை புரிவாயே ;  
 தானதவத தினின்மிசுதி பெறுவோனே,  
 சாரதிஉத தமிதுணைவ, முருகோனே,  
 ஆனதிருப் பதிகமருள் இனையோனே,  
 ஆறுதிருப் பதியில்வளா பெருமானே !

## மகா கேஷத்திரங்கள்

### 1. தாரணிக்கதி பாவி யாய்வெகு

குது மெத்திய மூட னாய்மன  
சாத னைக்கள வாணி யாயுறும்

அதிமோக

தாப மிக்குள வீண னாய்பொரு  
வேல்வி ழிச்சியர் ஆகு மாதர்கள்  
தாழு யசெசெயும் ஏது தேடிய

நினைவாகிப்

பூர ணசசிவ ஞான காவியம்  
ஒது தற்புணர் வான நேயர்கள்  
பூச மெய்ததிரு நீறி டாஇரு

வினையேனைப்

பூசி மெய்ப்பக மான சேவடி  
காண வைத்தருள் ஞான மாகிய  
போத கத்தினை எய மாறருள்

புரிவாயே ;

வார ணத்தினை யேக ராவுமு  
னேவ னேத்திடு போது மேவிய  
மாய வற்கித மாக வீறிய

மருகோனே,

வாழி மும்புர வீற தானது  
நீறெ ழுப்புகை யாக வேசெய்க  
மாம திப்பிறை வேணி யாரருள்

புதல்வோனே,

கார ணக்குறி யான நீதியா  
ஆன வாககுமு னாக வேநெறி  
காவி யசசிவ தூலை ஒதிய

கதிாவேலா,

கான ககருற மாதை மேவிய  
ஞான சொற்கும ராப ராபர,  
காசி யிற்பிர தாப மாயுறை

பெருமானே !



## 2. வேழ முண்ட விளாகனி

யதுபோல

மேனி கொண்டு வியாபக

மயலூறி

நாளு மிண்டர்கள் போல்மிக

அயர்வாகி

நானு நைந்து விடாதருள்

புரிவாயே ;

மாள அன்றமண நீசர்கள்

கழுவேற

வாதில் வென்ற சிகாமணி

மயில்வீரா,

காள கண்டன் உமாபகி

தருபாலா,

காசி கங்கையில் மேவிய

பெருமானே !

— — —

## 3. ஒருபதம் இருபதம் அறுபதம் உடனறும்

உணர்வுற இருபதம்

உளநாடி

உருகிட முழுமதி தழுவென ஒளிதிகழ்

வெளியொடு ஒளிபெற

விரவாதே

தெருவினில் மரமென எவ்வொடும் உரைசெயது

திரிதொழில் அவமது

புரியாதே

திருமகள் மருவிய திரள்புய. அறுமுக

கெரிசுனை பெறஅருள்

புரிவாயே ;

பரிவுடன் அழகிய பழமொடு கடலைகள்

பயறொடு சிலவகை

பணியாரம்

பருகிடு பெருவயி றுடையவா பழமொழி

எழுதிய கண்பதி

இளையோனே,

பெருமலை உருவிட அடியவா உருகிட

பினிகெட அருள் தரு

குமரேசா,

பிடியொடு களிதிகள் நடையிட கலைதிரள்

பிணையமர் திருமலை

பெருமானே !

— — —

4. அலகில் அ வுணரைக கொன்ற தோளென

மலைதொலை உருவச சென்ற வேலென

அழகிய கனகத் தண்டை சூழ்வன

புண்டரீக

அடியென முடியிற் கொண்ட கூதளம்

எனவன சரியைக கொண்ட மார்பென

அறுமுகம் எனநெக கெனபெ லாமுரு

கன்புராதோ ?

கலகல கலெனக கண்ட பேரொடு

சிலுகிடு சமயப பங்க வாதிகள்

கதறிய வெகுசொற பங்க மாகிய

பொங்களாவும்

கலைகளு மொழியப் பஞ்ச பூதமும்

ஒழியுற மொழியிற் றுஞ்ச ருதன

கரணமும் ஒழியத் தந்த ஞானமி

ரு நதவாறென் ?

இலகுக டலைகற கண்டு தேனெடுமி

இரதமு றுதினைப பிண்டி பாருடன்

இனிமையின் நுகரும் நெம்பி ரான் ஒரு

கொம்பினாலே

எழுதென மொழியப் பண்டு பாரதம்

வடகன சிகரச செம்பொன் மேருவில

எழுதிய பவளக குன்று தாதையை

அன்றுகுழ

வலமவரும் அளவுற சண்ட மாருத

விசையினும் விசையுற நெண்டி சாமுக

மகிதல மடையக கண்டு மாசணம்

உண்டிலாவும்

மரகத கலபச செம்புள் வாகன

மிசைவரு முருகசகிம்பு ளேயென

மதுரையில் வழிபட் டும்ப ரார்தொழு

தம்பிரானே !

## 5. ஆனைமுக வற்கு நேர்இனைய கதத,

ஆறுமுக வித்த

குமரேசா,

ஆதிஅர னுக்கும் வேதமுதல் வற்கும்

ஆரணமு ரைத்த

குருநாதா,

தானவா குலத்தை வாள்கொடு துணித்த

சால்சதுர் மிகுத்த

திறல்வீரா,

தாளிணைகள் உற்று மேவியப தததில்

வாழ்வொடு சிறக்க

அருள்வாயே ;

வானெழு புவிக்கு மாலுமய னுகும

யாவரொரு வர்க்கும்

அறியாத

மாமதுரை சொக்கா மாதுமை களிகக

மாமயில் நடத்தது

முருகோனே,

தேனெழு புனததில் மான்விழி குறத்தி

சேரமரு வுற்ற

திரள்தோளா,

தேவர்கள் கருததில் மேவிய பயத்தை

வேல்கொடு தணித்த

பெருமானே !

## 6. பரவு நெருங்கதிர் உலகில் வீரும்பிய

பவனி வரும்படி

யாதனாலே

பகர வளங்களும் நிகர விளங்கிய

இருளை விடிந்தது

நிலகாளே

வரையினில் எங்கணும் உலவி நிறைந்தது

வரிசை தரும்பத

மதுபாடி

வளமொடு செந்தமிழ் உரைசெய அன்பரும்

மகிழ்வாங்களும்

அருள்வாயே ;

அரஹர சுந்தர அறுமுக என்ருனி  
 அடியா பணிந்திட மகிழ்வோனே,  
 அசலநெ டுகொடி அமையுமை தன்சுத,  
 குறமக ளிங்கித மணவாளா,  
 கருதரு திண்புய, சரவண, குங்கும  
 களபம ணிந்திடு மண்மாராபா,  
 கனக மிகுமபதி மதுரை வளமபதி  
 யதனில் வளாந்தருள பெருமானே !

---

7. கலைமேவு ஞானப் பிரகாசக்  
 கடலோடி ஆசைக் கடலேறிப்  
 பலமாய வாதிற் பிறழாதே  
 பதிஞான வாழ்வைத் தருவாயே ;  
 மலைமேவு மாயக குறமாதின்  
 மனமேவு வாலக குமரேசா,  
 சிலைவேட, சேவற் கொடியோனே,  
 திருவாரி கூடற் பெருமானே !

---

8. நீதத் துவமாகி நேமத துணையாகிப்  
 பூதத் தயவான போதைத் தருவாயே ;  
 நாதத் தொனியோனே, ஞானக கடலோனே,  
 கோதற் றமுதானே, கூடற் பெருமானே !

---

## 9. முத்துநவ ரத்நமணி பத்திரிற் சத்தியிட

மொய்த்தகிரி முததிகரு

எனவோதும்

முக்கணிறை வார்க்குமருள் வைத்தமுரு கக்கடவுள்

முப்பதுமு வார்க்கசுரா

அடிபேணிப்

பததுமுடி தத்துமவகை உற்றகணை விட்டஅரி

பற்குனனை வெற்றிபெற

ரதமூரும்

பசுசைநிற முற்றபுயல் அசுசமற வைத்தபொருள்

பததாமன துற்றசிவம

அருள்வாயே ;

தித்தியிதி திகுகியிதி திகுகுகு திகுகுகு

தெய்தததென தெய்தததென

தெனனான

திக்குவென மத்தளம்இ டகைகதுடி தத்ததரு

செச்சரிசை செச்சரிசை

எனஆடும்

அத்தனுடன் ஒத்தகட நிதரிபுவ னத்தநவ

சித்தியருள் சத்திஅருள்

புரிபானா,

அற்பலிடை தற்பமது முறறுநிலை பெற்றுவள

ரற்கனக பத்மபுரி

பெருமானே !

— — —

## 10. வாலவய தாகிஅழ காகிமத னாகிபணி

வாணிபமொ டாடிமரு ளாடிவினை யாடிவிழல்

வாழ்வுசத மாகிவலி வாகிமட கூடமொடு

பொருள்தேடி

வாசபுழு கோமெல ரோமென மாகிமகிழ்

வாசனைகள் ஆதியிட லாகிமய லாகிவிலை

மாதர்களை மேவியவர் ஆசைதனி லேசுழல

கிலகான்போய்க்

தோல்திரைக ளாகிநரை யாகிருந டாகியிரு  
கால்கந்தடு மாறிசெவி மாறிபசு பாசபதி  
குழ்கதிகள் மாறிசுக மாறிதடி யோடுதிரி  
வறுநாளிற்  
குலைசொறி ஈனாவலி வாதமொடு நீரிழிவு  
சோகைகள் மாலைசுர மோடுபிணி தூறிருமல்  
குழலுற மூலகசு மால்மென நாரியுடல்  
அழிநேனே ?  
நாலுமுக ஞாதியரி யோமென அதாரமுரை  
யாதபிர மாவைவிழ மோதிபொரு ளோதுகென  
நாலுசிர மோடுசிகை தூளிபட தாளமிடெ  
இளையோனே,  
நாரிதழி வேணிசிவ ரூபகலி யாணிமுதல்  
ஈணமக வாணைமகிழ் தோழவன மீதுசெறி  
ஞானகுற மாதத்தினை காலில்மண மேவுபுகழ்  
மயில்வீரா,  
குலமிடு தாடகைசு வாகுவளா ஏழுமரம்  
வாலியொடு நீலிபக னோடொருவி ராதனெழு  
மோதகட லோடுவிறல் ராவணகு ழாமமரில்  
பொடியாக  
ஓகைதழல் வாளிவிடு மூரிதநு நேமிவளை  
பாணிதிரு மாபனரி கோனன்மரு காளனவெ  
ஓதமறை ராமெசுர மேவுகும் ரா,அமரா  
பெருமானே !

11. வானோர் வழுத்துனது பாதார பத்மமலர்  
மீதே பணிக்கும்வகை அறியாதே  
மானார் வலைக்கணி லேதூளி மெத்தையினி  
லூடே அணைத்துதவும் அதனாலே  
தேனோ கருப்பிலெழு பாகோ இதற்கிணைகள்  
ஏதோ வெனக்கலவி பலகோடி  
தீரா மயக்கினொடு நாகா படத்திலெழு  
சேராடல் பெற்றதுயர் ஒழியேனே ?

மேனாடு பெற்றுவளர் சூரதி பற்கெதிரி  
 னூடேகி நிற்குமிரு கழலோனே,  
 மேகார வுக்ரபரி தானேறி வெற்றிபுனை  
 வீரா, குறச்சிறுமி மணவாளா,  
 ஞானாப ரங்கினிய வேதாக மப்பொருளை  
 நாண துடைக்குமொரு பெரியோனே  
 நாரா யணற்குமரு கா, வீறு பெற்றிலகு  
 ராமே சுரத்திலுறை பெருமானே !

12. அந்தோமன மேநம தாககையை  
 நம்பாதெது தாகித சூத்திரம  
 அம்போருகன் நாடிய பூட்டிது இனிமேல்நாம்  
 அஞ்சாதமை யாகிரி யாககையை  
 பஞ்சாடிய வேலவ னூர்க்கியல்  
 அங்காகுவம் வானினி தாககையை ஒழியாமல்  
 வந்தோமிது வேகதி ஆட்சியும்  
 இந்தாமயில் வாகனர் சீட்டிது  
 வந்தானுவம் நாமென வீக்கிய சிவரீறும்  
 வந்தேவெரு வானமை ஆட்கொளு  
 வந்தார்மத மேதினி மேற்கொள  
 மைந்தாகும ராவெனு மார்ப்புய மறவாதே  
 திந்தோதிமி தீதத மாத்துடி  
 தந்தாதன னாதன தாத்தன  
 செம்பூரிகை பேரிகை ஆர்த்தெழ மறையோதச்  
 செங்காடென வேவரு மூர்க்கரை  
 சங்காரசி னாமணி வேற்கொடு  
 திண்டாடிம காமயில் மேற்கொளு முருகோனே,

இந்தோடிதழ் நாகம காக்கடல்  
 கனகாளமி ஞர்சடை சூட்டிய  
 எந்தாதைச தாசிவ கோத்திரன் அருள்பாலா,  
 எண்கூடரு ளால்நெளவி நோக்கியை  
 நன்பூமண மேவிசி ராப்பளி  
 என்பார்மன மேதினி நோக்கிய பெருமானே !

13. சததி பாணீ நமோநம ! முததி ஞானீ நமோநம !  
 ததவ வாதி நமோநம ! வந்துநாத  
 சதது ஞுபா நமோநம ! ரதந தீபா நமோநம !  
 தற்ப்ர தாபா நமோநம ! என்றுபாடும்  
 பததி பூண மலேஉல கத்தின் மாஞர் சவாதகில்  
 பசைச பாடி ரபூஷித கொங்கைமேல்வீழ்  
 பட்டி மாடா னநானுனை விட்டிராமே உலோகித  
 பதம சோபா தரீயினி வந்துதாராய் ;  
 அதர தேவா யுதா, சுர ருக்ர சேனா பதி, சுசி  
 யாக்ய சோமா சியா, குரு சம்ப்ரதாயா,  
 அர்ச்ச னவா கனா, வய லிக்குள் வாழ்நாய கா, புய  
 அக்ஷ மாலா தரா, குற மங்கைகோவே,  
 சித்ர கோலா கலா, விர லக்ஷ்மி சாதா ரதாபல  
 திக்கு பாலா, சிவாகம தந்தரபோதா  
 சிட்ட நாதா, சிராமலை அப்பர் ஸ்வாமீ மகாவ்ருத  
 தெர்ப்பை யாசா ரவேதியா தம்பிரானே !

14. பகலிரவினிற் றமொரு  
 பதிருருவனத் தெளிபோத  
 ரகசியமுரைத் தறுபூதி  
 ரதநிலைதனைத் தருவாயே ;



இகபரமதற்	கிறையோனே,
இயலிசையின்முத	தமிழோனே,
சகசிரகிரிப்	பதிவேனே,
சரவணபவப்	பெருமானே !

**15. புவனத தொருபொற் றொடிசிற் றுதரக்**  
 கருவிற் பவமுற் றுவிதிப் படியிற  
 புணாதுக கசகப் பயில்வுற் றுமரித திடிலாவி  
 புரியட் டகமிட் டதுகட் டியிறுக்  
 கடிருத தெனாச சம்விளைத் தலறப்  
 புரள்வித துவருத திமணற் செறிவித தனலூடே  
 தவனப் படவிட் டியொசெக் கிலசைத  
 தணிபற் களுதிராத தெரிசெப் புருவைத  
 தழுவப் பணிமுட் களில்கட் டியிசித திடவாய்கண  
 சலனப் படளற் றியிறைச சியறுத  
 தயில்வித துமுரித துநெரித் துளையத்  
 தளையிட் லெருத தும்யமப் ரகரத துயர்தீராய் ;  
 பவனத தையொடுக் குமனக கவலைப்  
 ப்ரமையற றைவகைப் புலனிற் கடிதிற  
 படரிச சையொழித ததவச சரியைக் ரியையோகர்  
 பரிபக் குவாநிட் டைநிவிர்த் தியினிற்  
 பரிசுத தர்விரத தாகருத ததனிற்  
 பரவப் படுசெய்ப் பதியிற் பரமக குருநாதா,  
 சிவனுத தமனித் தவருத் திரன்முக்  
 கணனக் கண்மழுக கரனுக் ரரணத்  
 தரிபுரத் தையெரித் தருள்சிற் குணநிற் குணனாதி  
 செகவித் தனிசப் பொருள்சிற் பரனற்  
 புதனெப் பிலிஉற் பவ, பத் மதடத்  
 த்ரிசிரப் புரவெற் புறைசற் குமரப் பெருமானே !

# 16. வாசித்துக் காணெ னாதது

பூசித்துக் கூடொ னாதது  
வாய்விட்டுப் பேசொ னாதது

நெஞ்சினாலே

மாசர்க்குத் தோணெ னாதது  
நேசாக்குப் பேரொ னாதது  
மாயைக்குச் சூழொ னாதது

விந்துநாத

ஒசைக்குத் தூர மானது  
மாகததுக் கீற தானது  
லோகத்துக் காதி யானது

கண்டொயேன்

யோகத்தைச் சேரு மாறுமெய்ஞ்  
ஞானத்தைப் போதி யாயினி  
ஊனத்தைப் போடி டாதும

யங்கலாமோ ?

ஆசைப்பட்டேனல் காவல்செய்  
வேடிச்சிக் காக மாமய  
லாகிப்பொற் பாத மேபணி

கந்தவேளே,

ஆலிததுச் சேல்கள் பாய்வயல்  
ஒரத்திற் காள மோடா  
ஆரத்தைப் பூண்ம யூரது

ரங்கவீரா,

நாசிக்குட் ப்ராண வாயுவை  
ரேசித்தெட் டாத யோகிகள்  
நாடிற்றுக் காணெ னாதென

நின்றநாதா,

நாகததுச் சாகை போயுயர்  
மேகத்தைச் சேர்சி ராமலை  
நாதர்க்குச் சாயி யே, சுரர்

தம்பிரானே !

17. சருவி இகழ்ந்த மருண்டு வெகுண்டோ  
சமயமும் ஒன்றிலே என்ற வரும்பறி  
தலையரும் நின்று கலங்க விரும்பிய

தமிழ்கூறும்

சலிகையு நன்றியும் வென்றியு மங்கள  
பெருமைக ளுங்கன மும்குண மும்பயில்  
சரவண மும்பொறை யுமபுக முமதிகழ்

தனிவேலும்

விருது துலங்க சிகண்டியில் அணடரும்  
உருகி வணங்க வரும்பத மும்பல  
விதரண மும்திற முமதர மும்திலை

புனமானின்

ம்ருகமத குங்கும கொங்கையில் நொந்தடி  
வருடிம ணந்துபு ணாந்தது வும்பல  
விஜயமும் அன்பின்மொ ழிந்துமொ ழிந்தியல்

மறவேனே ;

கருதிஇ லங்கை அழிந்துவி மும்படி  
அவுணர்அ டங்கம டிந்துவி மும்படி  
கதிரவன் இந்து விளங்கி வரும்படி

விமொயன்

கடகரி அஞ்சி நடுங்கி வருந்திடு  
மடுவினில் வந்துத வுமபுயல் இந்திரை  
கணவன ரங்க முகுந்தன் வருஞ்சக

டறமோதி

மருது குலங்கி நலங்க முனிந்திடு  
வரதன லங்கல் புனைந்தரு ளுங்குறள்  
வடிவன்நெ டெங்கடல் மங்கவொ ரம்புகை

தொடும்ளி

மருக, பு ரந்தர னுந்தவம் ஒன்றிய  
பிரம புரந்தனி லும்கு கனென்பவர்  
மனதினி லும்பரி வொன்றிஅ மர்ந்தருள்

பெருமானே !

18. சிந்துற்றெழு மாமதி அங்கித திரளாலே  
 தென்றற்றரு வாசமி குந்துந் நெழலாலே  
 அந்திப்பொழு தாகிய கங்குற் றிரளாலே  
 அன்புற்றெழு பேதைம யங்கித தனியானுள் ;  
 நந்துற்றிடு வாரியை மங்கத திகழாயே  
 நஞ்சொத தொளிர் வேலினை யுந்திப் பொருவேனே,  
 சந்தக்கவி தூலினர் தம்சொற் கினியோனே,  
 சண்பைப்பதி மேவிய கந்தப் பெருமானே !

19. தினமணி சாங்க பாணி யெனமதிள் நீண்டு சால  
 தினகரன் ஏய்ந்த மாளி கையிலாரம்  
 செழுமணி சோந்த பீடி கையிலிசை வாய்ந்த பாடல்  
 வயிரியர் சோந்து பாட இருபாலும்  
 இனவளை பூணகை யாக வரியிட வேய்ந்து மாலை  
 புழுகில் சாந்து பூசி அரசாகி  
 இனிதிரு மாந்து வாழும் இருவினை நீண்ட காயம்  
 ஒருபிடி சாமப லாகி விடலாமோ ?  
 வனசரர் ஏங்க வான முகடுற ஒங்கி ஆசை  
 மயிலொடு பாகி மார்கள் அருகாக  
 மயிலொடு மான்கள் சூழ வளவரி வேங்கை ஆகி  
 மலைமிசை தோன்று மாய வடிவோனே,  
 சனசமண் மூங்கர் கோடி கழுமிசை தூங்க நீறு  
 கருணைகொள் பாண்டி நாடு பெறவேதக்  
 கவிதரு காந்த, பால, கழுமல பூந்த ராய  
 கவுணியர் வேந்த, தேவர் பெருமானே !

## 20. பூமாதர மேயணி மான்மறை

வாய்நாலுடை யோன்மலி வானவர்  
கோமான்முரி வோர்முதல் யாரும்இ யம்புவேதம்

பூராயம தாய்மொழி நூல்களும்  
ஆராய்வுதி லாததல் ஆசரா  
போரால்மறை வாய்உறு பீதியின் வந்துகூடி

நீமாறரு ளாயென ஈசனை  
பாமாலைக ளால்தொழு தேதிரு  
நீரூர்தரு மேனிய தேன்னியல் கொன்றையோடு

நீரோர்தரு சானவி மாமதி  
காகோதர மாதுளை கூவினை  
நேரோடம் விளாமுத லாசடை எம்பிரானே

போமாறினி வேறெது வோதென  
வேயாரரு ளாலவ நீதரு  
போாவேலவ, நீலக லாவிஇ வர்ந்துநீடு

பூலோகமொ டேஅறு லோகமும்  
நேரோர் நொடி யேவரு வோய், சுர  
சேனாபதி யாயவ னே, உனை அன்பினோடும்

காமாவறு சோம ஸமானன,  
தாமாமண மாதரு நீபசு  
தாமாவென வேதுதி யாதுழல் வஞ்சனேனைக்

காவாய்அடி நாள சுரேசரை  
யேசாடிய கூர்வடி வேலவ,  
காரார்தரு காழியின் மேவிய தம்பிரானே !

## 21. அழகுதனி பனியனைய சிறியதுளி பெரியதொரு

ஆஃ மாகிலர் பால் ரூபமாய்  
 அருமதலை குதலைமொழி தனில்உருகி அவருடைய  
 ஆயி தாதையார் மாய மோகமாய்  
 அருமையினில் அருமையிடமொருமொளெனஉடல்வளர  
 ஆளு மேளமாய் வால ரூபமாய்  
 அவ்வொரு பெரியோராய்

அழகுபெறு நடைஅடைய கிறுதுபடு மொழிபழகி  
 ஆவி யாயவோர் தேவி மாருமாய்  
 விழுசுவரை அரிவையாகள் படுகுழியை நிலைமைஎன  
 வீடு வாசலாய் மாட கூடமாய்  
 அணுவளவு தவிடுமிகள் பிதிரவிட மனமிறுகி  
 ஆசை ஆளராய் ஊசி வாசியாய்  
 அவியுறு சுடர்போலே

வெறுமிடியன் ஒருதவசி அமுதுபடை எனுமஅளவில்  
 மேலை வீடுகேள் கீழை வீடுகேள்  
 திடுதிடுன நுழைவதன்முன் எதிர்முடுகி அவர்களொடு  
 சீறி ஞாளிபோல் ஏறி வீழ்வதாய்  
 விரகினொடு வருபொருள்கள் சுவறியிட மொழியும்ஒரு  
 வீணி யாரசொலே மேல தாயிட  
 விதிதனை நீனையாதே

மினுசுமினு கெனுமுடலம் அறமுறுகி நெகிழ்வுறவும்  
 வீணர் சேவையே பூணு பாவியாய்  
 மறுமையுள தெனும்அவரை விடும்விழலை அதனின்வரு  
 வார்கள் போருவார் காணு மோளொ  
 விடுதுறவு பெரியவரை மறையவரை வெடுவெடுன  
 மேள மேசொலாய் ஆளி வாயராய்  
 மிடையுற வருகாளில்

வறுமைகளு முடுகிவா உறுபொருளு நழுவுசில  
 வாதம் ஊதுகா மாலை சோகைநோய  
 பெருவயிறு வயிறுவலி படுவன்வர இருவிழிகள்  
 பீளை சாறிடா ஈளை மேலிடா  
 வழுவழென உமிழுமது கொழுகொழென ஒழுகிவிழ  
 வாடி ஊனெலாம் நாடி பேதமாய்  
 மனையவன் மனம்வேறாய்

மறுகமனை உறுமவாகள் நணுகுநணு கெனும்அளவில்  
 மாதர் சீயென வாலா சீயென  
 கனவுதனில் இரதமொடு குதிரைவர நெடியசுடு  
 காடு வாவென லீடு போவென  
 வலதழிய விரகழிய உரைகுழற விழிசொருகி  
 வாயு மேலிடா ஆவி போகுநாள்  
 மனிதர்கள் பலபேச

இறுதியதொ டறுதியென உரவின்முறை கதறியழ  
 ஏழை மாதரான் மோதி மேல்விழா  
 எனதுடைமை எனதடிமை யெனுமறிவு சிறிதுமற  
 ஈமொ லோவென வாயை ஆவென  
 இடுகுபறை சிறுபறைகள் திமிலையொடு தவிலறைய  
 ஈம தேசமே பேய்கள் சூழ்வதாய்  
 எரிதனி லிடம் வாழ்வே

இணையடிகள் பரவுமுன தடியவர்கள் பெறுவதுவும்  
 ஏசி டார்களோ பாச நாசனே,  
 இருவினைமு மலமும்அற இறவியொடு பிறவியற  
 ஏக போகமாய் நீயு நானுமாய்  
 இறகும்வகை பரமசுகம அதனையருள் ; இடைமருதில்  
 ஏக நாயகா, லோக நாயகா,  
 இமையவர் பெருமானே !

## 22. படியையள விடுநெடிய கொண்டலும் சண்டனும்

தமரசது மறையமரா சங்கமும் சம்புவும்

பரவரிய நிருபன்விர கன்சும் சம்பனன்

செம்பொன்மேனிப்

பரமனெழில் புனையும்அர வங்கனும் கங்கையும்

திருவாளும் முளரியொடு திங்கனும் கொன்றையும்

பரியகுமி ழறுகுன துமபையும் செம்பையும்

துன்றுமூலச்

சடைமுடியி லணியுநல சங்கரன் கும்பிடும்

குமரனறு முகவன்மது ரம்தரும் செஞ்சொலன்

சரவணையில் வருமுடலி கொந்தகன் கந்தனென

றுய்ந்துபாடித்

தண்யவொலி புகலும்வித மொன்றிலும் சென்றிலன்

பகிரொரு தினையளவு பண்புகொண டணடிலன்

தவநெறியில் ஒழுகிவழி பண்படும் கங்கணம்

சிந்தியாதோ ?

கடுகுபொடி தவிடுபட மந்திரம் தந்திரம்

பயிலவரு கிருதருட லம்பிளந தம்பரம்

கதறிவெகு குருதிநதி பொங்கிடும் சம்பரம்

கண்டசேரக்

கழுகுநரி கொடிகருடன் அங்கெழுந் தெங்குநின்

றலகைபல திமிலைகொடு தந்தனந் தந்தனங்

கருதிஇசை பொசியுநகை கணடுகண டின்புறம்

துங்கவேலா,

அடல்புனையு மிடைமருதில் வந்தினங் குமகுணம்

பெரியகுரு பா, குமர, சிந்துரம் சென்றடங்

கடவிதனி லுறைகுமரி சந்திலங் குந்தனம் தங்குமார்பா,

அருணமணி வெயில்இலகு தண்டையம் பங்கயம்

கருணைபொழி வனகழலில் அந்தீழும் தம்பமென்

றழகுபெற நெறிவருடி அண்டரும் தொண்டிறும்

தம்பிரானே!



**23. இந்துகதிர்ச சேர்அருணப் பந்திரடித் தூனொளிபட்**

டின்பரசப் பாலமுதச

சுவைமேவும்

எண்குணமுற் றோன்நடனச சந்தராளிப் பீடகமுற்

றெநதைநடித தாமுணிச

சபைபூடே

கந்தமெழுத் தோடுமுசிற் கெந்தமணப் பூவிதழைக்

கணடுகளித தேஅமுதக

கடல்மூழ்கிக்

கந்தமதித தாயிரளட் டணடமதைக கோலபுவனக

கணடமதைக் காணஎனக

கருள்வாயே ;

திர்த்திமித தீதகுட் டெணடுமிட் பாடுமிட்

டிந்தமெனக காளமணித

தவில்லுசை

சிந்தைதினைத தேமுகடற் பொங்கவரிச ஞாமகுடச

செணடுகுலைத தாமுணிச

கதிர்வேலா,

குந்தியரித தாழ்துளபச செந்திருவைச சோகளபக

கொண்டல்நிறத தோன்மகளைத

தரைமீதே

கும்பிடனைத் தாளம்எடுத தம்பொனூருப் பாவையுதழ்க்

கும்பகொணத தாறுமுகப்

பெருமானே!

**24. மாலைதனில் வந்து வீதிதனில் நின்று**

வாசமலர் சிந்து

குழல்கோதி

வாரிருத னாகள் பூனெடுகு லுங்க

மால்பெருகி நின்ற

மடவாரைச

சாலைவழி வந்து போமவர்கள் நின்று

தாழ்குழல்கள் கண்டு

தமொறித்

தாகமயல் கொண்டு மாலிருள்அ முந்தி

சாலமிக நொந்து

தவியாமல்

காலையில் எழுந்துன் நாமமெமொழிந்து  
காதல்உமை மைந்த எனவோதிக்  
காலமும் உணர்ந்து ஞானவெளி கணகள்  
காணஅரு ளென்று பெறுவேனோ?  
கோலமுடன் அன்று சூர்படையின் முன்பு  
கோபமுடன் நின்ற குமரேசா,  
கோதைஇரு பங்கின் மேவவளா சும்ப  
கோணநகா வந்த பெருமானே !

25. உரத்துறை போதத தனியான  
உணைசசிறி தோதத தெரியாது ;  
மரததுறை போலுற் றடியேனும்  
மலததிருள் மூடிக் கெடலாமோ ?  
பரததுறை சிலத தவர்வாழ்வே,  
பணிததடி வாழ்வுற் றருள்வோனே,  
வரததுறை நீதர்க் கொருசேயே,  
வயித்திய நாதப் பெருமானே !

26. எத்தனை கோடி கோடி விட்டுட லோடி ஆடி தனவேதோ ?  
எத்தனை கோடி போன இப்படி மோக போகம் இப்படி ஆகி ஆகி  
இப்படி ஆவ தேது இனிமேலோ  
சித்திமில் சீசி சீசி குத்திர மாய மாயு  
சிக்கினி லாயு மாயும் அடியேனைச்  
சித்தினில் ஆட லோடும் முத்தமிழ் வாணர் ஓது  
சித்திர ஞான பாதம் அருள்வாயே ;

நித்தமும் ஒது வார்கள் சித்தம்ம வீட தாக  
 நித்தம் தாடும் ஆறு முகவோனே,  
 நீட்கள ரூபா பாதி பசுசுரு வான மூணு  
 நெட்டிலை சூல பாணி அருள்பாலா,  
 பைத்தலை நீடு மாயி ரத்தனை மீது பீறு  
 பத்திர பாத நில மயில்வீரா,  
 பசுசுள பூக பாளை செய்க்கயல் தாவு வேளூர்  
 பற்றிய மூவா தேவா பெருமானே !

---

**27.** மாலி னுள்ளிதத கந்தல் சோறி னுல்வ ளாதத பொந்தி  
 மாறி ஆடெடுத்த சிந்தை அநியாய  
 மாயை யால்எ டெது மங்கி னேன்ஐ யாள னக்கி ரங்கி  
 வாரை யாஇ னிப்பி றந்து இறவாமல்  
 வேலி னுல்வி னைக்க ணங்கள் தூள தாள ரிதது உன்றன்  
 வீடு தாப ரித்த அன்பர் கணம்ண்டே  
 மேவி யான்உ னைப்பொல் சிந்தை ஆக வேக ளிதது கந்த  
 வேளெ யாமெ னப்ப ரிந்து அருள்வாயே ;  
 காலி னுல்எ னப்ப ரந்த சூரர் மாள வெற்றி கொண்ட  
 கால பாறு சததி அங்கை முருகோனே,  
 காம பாண மட்ட நந்த கோடி மாத ரைப்பு ணர்ந்த  
 காளே யேறு கர்த்த நெந்தை யருள்பாலா,  
 சேலை நேர்வி ழிக்கு றம்பெண் ஆசை தோளு றப்பு ணர்ந்து  
 சீரை யோது பத்த ரன்பில் உறைவோனே,  
 தேவர் மாதர் சித்தர் தொண்டர் ஏக வேளூ ருக்கு கந்த  
 சேவல் கேது சுற்று கந்த பெருமானே !

---

28. மூலா தாரமோ டேற்றி அங்கியை

ஆறா தாரமோ டோட்டி யந்திர  
மூலா வாயுவை ஏற்று நன்சுழி

முனையுடே

மூதா தாரம ரூப்பி லந்தர  
நாதா கீதம தாாததி இம்பரம்  
ஊடே பாலஒளி ஆதது மந்தனை

விலகாமல்

மாலா டேனெடு சோததி தம்பெற  
நானா வாகம சாததி ரஞ்சொலும்  
வாழ்ஞா னுபுரி ஏற்றி மந்திர

தவிசுடே

மாதா நாதனும வீற்றி ருந்திடும  
வீடே மூள்ஒளி காட்டி சந்திர  
வாகா தேனமு தூட்டி என்றனை

உடனாள்வாய் ;

சூலாள் மாதுமை சீர்த்த சம்பவி  
மாதா ராபகல் காதத மைந்தனை  
சூடோ டாவினை வாட்டி மைந்தரெ

னெமையாளும்

தூயாள் மூவரை நாட்டும் எந்தையர்  
வேனா வாழ்வினை தீர்த்த சங்கரர்  
தோய்சா ரூபரொ டேற்றி ருந்தவள்

அருள்பாலா,

வேலால் ஏழ்கடல் வீட்டி வஞ்சக  
மூடார் சூரரை வாட்டி அந்தகன்  
வீடே டேவிய காத்தி ரம்பரி

மயில்வாழ்வே,

வேதா நால்தலை சீக்கொ ளும்படி  
கோலா காலம தாட்டு மந்திர  
வேலா, மால்மக ளார்க்கி ரங்கிய

பெருமானே !

## 29. புலிபுனல் காலும் காட்டி சிகியொடு வானும் சேர்த்தி

புதுமன மானும் பூட்டி இடையூடே

பொறிபுலன் ஈரைந் தாககி கருவிகள் நாலும் காட்டி

புகல்வழி நாலேந் தாககி வருகாயம்

பவலினை நூறும் காட்டி சுவமதி தானும் சூட்டி

பசுபதி பாசம் காட்டி புலமாயப்

படிமிசை போவென் றோட்டி அடிமையை நீவந் தேத்தி

பரகதி தானும் காட்டி அருள்வாயே ;

சிவமய ஞானம் கேட்க தவமுரி வோரும் பார்க்க

திருநட மாடும கூததா முருகோனே,

திருவளா மார்பன் போற்ற திசைமுக னானும் போற்ற

செகமொடு வானம் காக்க மயிலேறிக்

சுவடொடு சூரன் தோற்க எழுகடல் சூதம் தாக்கி

சுதர்வடி வேலங் கோட்டு சூமரேசா,

சுவலயம் யாவும் போற்ற பழனையி லாலங் காட்டில்

சுறமகள் பாதம் போற்று பெருமானே !

## 30. வடிவது நீலம் காட்டி முடிவுள காலன் கூட்டி

வரவிடு தூதன் கோட்டி விடுபாசம்

மகனொடு மாமன் பாட்டி முதலுற வோரும் கேட்டு

மதிசெட மாயம் தீட்டி உயுயிர்போமூன்

படிமிசை தானும் காட்டி உடல்உறு நோய்பண் டேற்ற

பழவினை பாவம் தீர்த்துன் அடியேனைப்

பரிவொடு நாளும் காத்து விரிதமி ழாலங் கூர்த்த

பரபுகழ் பாடென் ருட்கொண் டருள்வாயே ;

முடிமிசை சோமன் சூட்டி வடிவுள ஆலங் காட்டில்  
முதிர்நடம் ஆடும் கூததா புதல்வோனே,  
முருகவீழ் தாரும் சூட்டி ஒருதனி வேழம் கூட்டி  
முதல்மற மானின் சேர்க்கை மயல்கூர்வாய்,  
இடியென வேகம் காட்டி நெடிதரு சூலம் தீட்டி  
எதிர்பொரு சூரன் தாக்க வரஏகி  
இலகிய வேல்கொண டாடத்து உடலிரு கூறன் ருக்கி  
இமையவா ஏதம தீர்த்த பெருமானே !



### 31. ஓல மிட்ட சுரும்பு தன தனான

வேசி ரத்தில் விழுநகை பளீர் பளீர்என  
ஓசை பெற்ற சிலம்பு கலீர் கலீர்என

விரகலீலை

ஓயி டறறில் எழுமபுள் குகை குகைவென  
வோவை மெதத எழுந்து சலா சலாவென  
ரோம குச்சு நிறைந்து சிலீர் சிலீர்என

அமுதமாரன்

ஆல யத்தன் இருந்து குபீர் குபீர்என  
வேகு திகை உடம்பு விரீர் விரீர்என  
ஆர முத்தம் அணிந்து அளா வளாவென

மருவுமாதர்

ஆசை யிற்கை கலந்து சுமா சுமாபவு  
சாக ரத்தில் அழுந்தி எழா எழாதுளம்  
ஆறெழுத்தை நினைந்து குகா குகாவென

வகைவராதோ ?

மாலை யிட்ட சிரங்கன் செவேல் செவேலென  
 வேலெ முச்சி தரும்பல வெளேல வெளேலென  
 வாகை பெற்ற புயங்கன் கறேல் கறேலென  
 எதிர்கொள்குரன்

மாபு மொகக நெரிநது கரீல் கரீலென  
 பேயகு திகக நீணங்கன் குழு குழுவென  
 வாயபு தைத்து விழுநது ஐயோ ஐயாவென  
 உதிரமாறாய்

வேலை வற்றி வறண்டு சுநீல் சுநீலென  
 மாலை வெற்பும இடிந்து திடல திடலென  
 மேன்மை பெற்ற ஜனங்கன் ஐயா ஐயாவென  
 இசைக்கூடற

வேலெ டெத்து நடந்த திவா கராசல  
 வேடு வப்பெண மணந்த புயா சலா, தமிழ்  
 வேத வெறபில் அமாநத கருபா கரா, சிவ  
 குமரவேளே.

**32.** வேத வெற்பி லேபு னததில் மேவி நிற்கும் அபிராம  
 வேடு வச்சி பாத பதம மீது செச்சை முடிதோய  
 ஆத ரிதது வேளை புகக ஆறி ரட்டி புயநேய  
 ஆத ரததொ டாத ரிக்க ஆன புத்தி புகல்வாயே ;  
 காதும் உக்ர வீர பதர காளி வெட்க மகுடாமா  
 காச முட்ட வீசி விட்ட காலா பத்தி இமையோரை  
 ஒது வித்த னாதர் கற்க ஒது வித்த முனிநாண  
 ஒரெ முததி லாறெ முத்தை ஒது வித்த பெருமானே !

- 33.** எழுநூற்றை நாபி அரிபிரமா சோதி  
 இலகும்அரன் மூவா முதலானோர்  
 இறைவியெனு மாதி பரைமுலையின் ஊறி  
 எழும உமிர்தம நாறு கனிவாயா,  
 புழுகொழுகு காழி கவுணியரில் ஞான  
 புனிதன்என எடு தமிழாலே  
 புனலில்எதிரா ஏற சமணர்கழு ஏற  
 பொருதகவி வீர குருநாதா,  
 மழுவுழைக பால டமரகதாரி சூல  
 மணிகரவி நோதர் அருள்பாலா,  
 மலரயனை நீடு சிறைசெய்தவன் வேலை  
 வளமைபெற வேசெய முருகோனே,  
 கழுக்குதொழு வேத கிரிசிகரி வீறு  
 கதிரூலவு வாசல் நிறைவானோர்  
 கடலொலிய நான மறைதமிழ்கள் ஒது  
 கதலிவனம மேவு பெருமானே !

- 34.** சூழும்வி னைக்கட் மின்பநெ மிபிணி கழிகாமம்  
 சோரமி தறகுச சிந்தைநி னைந்துறு துணையாரே ?  
 ஏழையெ னிததுக் கங்களு டனதினம் உழல்வேனோ ?  
 ஏதமஅ கற்றிச செம்பத சிந்தனை தருவாயே;  
 ஆழிய டைத்துத தங்கையி லங்கையை எழுநாளே  
 ஆணமைசெ லுததித் கொண்டக ரும்புயல் முருகோனே,  
 வேழமு கற்குத தம்பிள னும்திரு முருகோனே,  
 வேத வனத்திற் சங்கரர் தந்தருள் பெருமானே !



- 35.** ஒருவரைச் சிறுமனைச் சயனமெத தையினில்வைத்  
 தொருவரைத் தமதலைக் கடையினிற் சழுவலிட்  
 டொருவரைப் பரபரப் பொடுதெருத் திரியலிட்  
 டத்தனாலே  
 ஒருவருக கொருவாரசுக களமையிற சருவலிட்  
 டிருவுபத திரமெடுத தறையின்மற புரியலிட்  
 டியிர்பிழைப் பதுகருத் தளவிலுச சிதமெனச  
 செயுமானார்  
 தருமயற் ப்ரமைதனிற றவநெறிக் கயலெனச  
 சரியையிற் கிரியையிற றவமுமற நெனதுகைத்  
 தனமவத் தினிலிறைத் தெவருமுற நிகழ்வுறத்  
 திரிவேளைச  
 சகலதுக கழுமறச சகலசற் குணமவரத்  
 தரணியிற் புகழ்பெறத் தகைமைபெற றுனதுபொற்  
 சரணமெப் பொழுதுநட் பொடுநனைத் திடஅருட்  
 டருவாயே ;  
 குருமொழித் தவமுடைப் புலவரைச் சிறையில்வைத்  
 தறவுமஉக் கிரமவிளைத் திடுமரக கைமுழுக்  
 கொடியிதூர்க் குணஅவத் தரைமுத்த றுரிசுறுத்  
 திடுமவேலா,  
 குயில்மொழிக் கயல்விழித் துகிரிதழ்ச் சிலைநுதற்  
 சசிமுகத் திளநகைக் கனகுழற் றனகிரிக்  
 கொடியிடைப் பிடிநடைக் குறமகட் டிருவினைப்  
 புணர்வோனே,  
 கருதுசட் சமயிகட் கமைவுறக் கிறியுடைப்  
 பறிதலைச் சமணரைக் குலமுதற் பொடிபடக்  
 கலகமிட் டெலுயிர்க் கழுவினுச சியினில்வைத்  
 திடுவோனே,  
 கமுகினிற் குலையறக் கதலியிற் கனிஉகக்  
 கழையின்முத் தமுதிரக் கயல்குதித் துலவுநற்  
 கனவாயற் நிகழ்திருக் கரபுரத் தமுமுகப் பெருமானே !

- 36.** நிகரில் பஞ்ச பூதமும் நினைபு நெஞ்சம் ஆவியும்  
 நெகிழ வந்து நேர்படம் அவிரோதம்
- நிகழ்த நும்பர பாகர நிரவ யம்ப ராபர  
 நீருப அவரு மாரவெ ளெனவேதம்
- சகர சங்க சாகரம் எனமு ழங்கு வாதிகள்  
 சமய பஞ்ச பாதகா அறியாத
- தனிமை கண்ட தானகிண கிணிய தண்டை சூழ்வன  
 சரண புண்ட ரீகம தருள்வாயே ;
- மகர விற்ப சீகர முகர வங்க வாரிதி  
 மறுகி வெந்து வாய்விட நெடுவான
- வழிதி றந்து சேனையும் எதிம லேந்த சூரனும்  
 மடிய இந்தி ராதியா குடியேறச
- சிகர துங்க மால்வரை தகர வென்றி வேல்விடு  
 சிறுவ, சந்தர சேகரா பெருவாழ்வே,
- திசைதொ றும்பர பூபதி திசைமு கன்ப ராவிய  
 திருவி ரிஞ்சை மேவிய பெருமானே!
- 

- 37.** மருவும் அஞ்ச பூதம் உரிமை வந்தி டாது  
 மலமஇ தென்று போட அறியாது
- மயல்கொள் இந்த வாழ்வு அமையும் எந்த நாளும்  
 வகையில் வந்தி ராத அடியேனும்
- உருகி அன்பி னோடு உணைநி னைந்து நாளும்  
 உலக மென்று பேச அறியாத
- உருவம் ஒன்றி லாத பருவம் வந்து சேர  
 உபய துங்க பாதம் அருள்வாயே ;

அரிவி ரிஞ்சர் தேட அரிய தம்பி ரானும்

அடிப ணிந்து பேசி

கடையூடே

அருளு கென்ற போது பொருளி தென்று காண

அருளும் மைந்த ஆதி

குருநாதா,

திரியும் உமபர் நீடு கிரி பிளந்து குரா

செரு அடங்க வேலை

விடுவோனே,

செயல்அ மைந்த வேத தொனிமுழங்கு வீதி

திருவி ரிஞ்சை மேவு

பெருமானே !

**38.** குடத்தைத் தகர்த்துக் களிற்றைத் துரத்திக்

குவட்டைச்செறுத்துத்

ககசாலக்

குலத்தைக்கு மைத்துப் பகட்டிச்செருக்கிக்

குருத்தத்து வத்துத்

தவாசோரப்

புடைத்துப் பணைத்துப் பெருக்கக் கதித்துப்

புறப்பட்ட கசுசுத

தனமாதா

புணர்ச்சிச்ச முத்தரத் தினைப்பற்றி ருக்கப்

புரித்துப் பதத்தைத்

தருவாயே ;

கூத்துப்பு னத்துக் குறத்திக்கு மெத்தக்

கருத்திசை யுற்றுப்

பரிவாகக்

கனக்கப் பரி யப்பட் டகப்பட்டு மைக்கட்

கடைப்பட்டு நிற்கைக்

குரியோனே,

தடத்துறப் வித்துச் சவர்க்கத்த லத்தைத்

தழைப்பித்த கொற்றத்

தனிவேலா,

தமிழ்க்குக் கவிக்குப் புகழ்ச்செய்ப் பதிக்குத்

தருக்கற் குடிக்குப்

பெருமானே !

39. சிகர மருந்த வாழ்வது                      சிவஞானம்  
 சிதறி அலைந்து போவது                      செயலாசை  
 மகர நெருங்க வீழ்வது                      மகமாய  
 மருவி நினைந்தி டாவருள்                      புரிவாயே ;  
 அகர நெருங்கி னுமயம                      உறவாகி  
 அவச மொடுங்கை யாறொடு                      முனமேகிக்  
 ககனம இசைந்த சூரியா                      புகமாயை  
 கருணை பொழிந்து மேவிய                      பெருமானே !

---

40. எருவாய கருவாய் தனிலே உருவாய்  
 இதுவே பயிராய்                      விளைவாகி  
 இவாபோய் அவராய் அவர்போய் இவராய்  
 இதுவே தொடர்பாய்                      வெறிபோல  
 ஒருதாய் இருதாய் பலகோ டியதாய்  
 உடனே அவமாய்                      அழியாதே  
 ஒருகால் முருகா பரமா குமரா  
 உயிர்கா எனஒ                      தருள்தாராய் ;  
 முருகா எனலா தரமோ தடியாரா  
 முடிமேல் இணைதாள்                      அருள்வோனே,  
 முரிவோர் அமரோர் முறையோ எனவே  
 முதுகூர் உரமேல்                      விடும்வேலா,  
 திருமால் பிரமா அறியா தவர்கீர்  
 சிறுவா, திருமால்                      மருகோனே,  
 செழுமா மதில்சேர் அழகார் பொழில்குழ்  
 திருவீழியில்வாழ்                      பெருமானே !

---

## 41. இபமாந்தர் சக்ர பதிசெறி

படையாண்டு சக்ர வரிசைகள்  
இடவாழ்ந்து திக்கு விசயமண

அரசாதி

இறுமாந்து வட்ட அணைமிசை  
விரிசாரந்து வெற்றி மலாதொடை  
எழில்ஆந்த பட்டி வகைபரி

மளலேபம்

தபனாக ரதந அணிகலன்

இவைசேர்ந்த விசச வடிவது  
தமர்குழ்ந்து மிகக உயிரநழு

வியபோது

தழல்தாங்கொ னாததி இடஒரு  
பிடிசாமபல் பட்ட தறிசிலர்  
தனவாஞ்சை மிககுன் அடிதொழ

நினையாரே ;

உபசாந்த சித்த குருகுல

பவபாண்ட வார்க்கு வரதன்மை  
உருவோன்ப்ர சித்த நெடியவன்

ரிஷிகேசன்

உலகீன்ற பசசை உமையணன்  
வடவேங்க டததில் உறைபவன்  
உயர்சாரங்க சகர கரதலன்

மருகோனே,

தரிபுராந்த கற்கு வரசுத,

ரதிகாந்தன் மைத்து னமுருக.  
திறல்பூண்ட சுப்ர மணிய,வண்ண

முகவேலா,

திரைபாய்ந்த பதம தடவய

லியில்வேந்த, முததி அருள்தரு  
திருவாஞ்சி யததில் அமராகள்

பெருமானே

## 42. மூல முண்டகனு பூதி மந்திரப

ராப ரஞ்சுடாகள் மூணு மண்டலஅ  
தார சந்திமுகம ஆறும் இந்தரதரு வந்தனாமேல்

மூது ரம்பலவர் பீட மந்தமுமஇ  
லாத பந்த ஒளி ஆயி ரங்கிரண  
மூணும இந்து ஒளிர் சோதி விண்படிக வந்துநாதம்

ஒல மென்றுபல தாள சந்தமிடு  
சேவை கண்டமுதை வாரி உண்டிலகி  
ரேழு கண்டு வினையாடி இந்துகதிர் அங்கிருலம்

ஒடு மந்தகலி காலொடு கங்கருடு  
தூணில தங்கஅரி ஞான வணகயிறு  
மீத ணைந்துசுத கோடி சந்தரஒளி சந்தியாதோ ?

சூலி அநதரிக பாலி சங்கரிபு  
ராரி யம்பரிசு மாரி எண்குணசு  
வாமி பங்கிசிவ காம சந்தரிஉ கந்தசேயே,

சூர சங்கர, சூமார, இந்திரச  
காய, அன்பருப கார, சந்தரகு  
காள னஞ்சருதி ஒலம் ஒன்றநட னங்கொள்வேலா,

சீல வெண்பொடிஇ டாத வெஞ்சமணர்  
மாள வெங்கழுவில் ஏறும் என்றுபொடி  
நீறி கெகமல பாணி, சந்தரமுக, கந்தவேளே,

தேவ ரம்பைஅமு தீண மங்கைதரு  
மான ணைந்தபுய தீர சங்கரதி  
யாகர் வந்துரைந லூர்அ மர்த்துவளர் தம்பிரானே !

**43.** தோல்எ லுமபு சீந ரம்பு ிளைதுன்று கோழை பொரு  
சோரி பிண்ட மாய்உ ருண்டு வடிவான

தூல பங்க காயம் வம்பி லேசு மந்து நான்மெ லிந்து  
சோரு மிந்த நோய கன்று துயராற

ஆலம்உண்ட கோன்அ கண்ட லோகம உண்ட மால்வி ரிஞ்சன்  
ஆர ணங்கள் ஆக மங்கள் புகழ்தாளும்

ஆன னங்கள் மூவி ரண்டும் ஆறி ரண்டு தோளும் அவகை  
ஆடல் வெனறி வேலும் என்று நினைவேனோ?

வால சந்தர சூடி சந்த வேத மந்தர ரூபி அம்பை  
வாணி பஞ்ச பாணி தந்த முருகோனே,

மாயை ஐந்து வேகம் ஐந்து பூதம் ஐந்து நாதம் ஐந்து  
வாழ்பெ ருஞ்ச ராச ரங்கள் உறைவோனே,

வேலை அன்பு கூட வந்த ஏக தந்த யானை கண்டு  
வேடர் மங்கை ஓடி அஞ்ச அணைவோனே,

வீர மங்கை வாரி மங்கை பாரின் மங்கை மேவு கின்ற  
மேரு மங்கை ஆள வந்த பெருமானே !

**44.** சுருதி மறைகள் இருநாலு திசையில் அதிபர் முனிவோர்கள்  
துகளில் இருடி எழுபேர்கள் சுடர்மூவர்

சொலவில் முடிவில் முகியாத பகுதி புருடர் நவநாதா  
தொலைவில் உடுவின் உலகோர்கள் மறையோர்கள்

அரிய சமய மொருகோடி அமரர் சரணர் சதகோடி  
அரியும் அயனும் ஒருகோடி இவர்கூடி

அறிய அறிய அறியாத அடிகள் அறிய அடியேனும்  
அறிவுள் அறியும் அறிவூற அருள்வாயே;

வரைகள் தவிடு பொடியாக நிருதர் பதியும் அழிவாக  
 மகர சலதி அளராக முதுகுரும்  
 மடிய அலகை நடமாட விஜய வனிதை மகிழ்வாக  
 மவுலி சிதறி இரைதேடி வருநாய்கள்  
 நரிகள் கொடிகள் பசிஆற உதிர நதிகள் அலைமோத  
 நமனும வெருவி அடிபேண மயிலேறி  
 நளின உபய கரவேலை முடுகு முருக, வடமேரு  
 நகரி உறையும் இமையோர்கள் பெருமானே !

45. கலகலெ னசசில கலைகள் பிதற்றுவ  
 தொழுவ துனைச்சிறி துரையாதே  
 கருவழி தத்திய மடுவ தனிற்புகு  
 கடுநர குக்கிடை இடைவீழா  
 உலகு தனிற்பல பிறவி தரித்தற  
 உழல்வது விட்டினி அடிநாயேன்  
 உனதடி மைத்திரள் அதனினும உட்பட  
 உபய மலாப்பதம அருள்வாயே ;  
 குலகிரி பொட்டெழு அலைகடல் ஈற்றிட  
 நிசுசர னைப்பொரு மயில்வீரா,  
 குணதர. வித்தக, குமர, புனத்திடை  
 குறமக னைப்புணா மணிமாபா,  
 அலைபுன விறற்றவழ் வளநில வைத்தரு  
 மணிதிரு வக்கரை உறைவோனே,  
 அடியவ ரிசசையில் எவைஎவை உற்றன  
 அவைதரு வித்தருள் பெருமானே !



**46.** திருமொழி உரைபெற அரனுன துழிபணி  
 செயமுனம் அருளிய குளவோனே,  
 திறல்உயா மதுரையில் அமணரை உயிரகழு  
 தெறிபட மறுகிட விடுவோனே,  
 ஒருவரும் உனதருள் பரிவிலா அவர்களின்  
 உறுபடா உறுமெனை அருளவாயோ ?  
 உலகினில் அனைவாகள் புகழ்வுற அருணையில்  
 ஒருநொடி தனிலவரு மயிலவீரா,  
 கருவரி உறுபொரு கணைவிழி குறமகள்  
 கணின்எகிரா தருவென முனமஆனாய்,  
 கருமுகில் பொருநிற அரிதிரு மருமக,  
 கருணையில் மொழிதரு முதலவோனே,  
 முருகலா தருஉறை அமராகள் சிறைவிட  
 முரணுறம அசுரனை முனிவோனே,  
 முடிபவா வடிவறு சுசிகர முறைதமிழ்  
 முதுகிரி வலம்வரு பெருமானே !

**47.** மனமெ னும்பொருள் வானறை கால்கனல்  
 புனலு டன்புவி கூடிய தோருடல்  
 வடிவு கொண்டதி லேபதி மூணெழு வகையாலே  
 வருசு கம்துயர் ஆசையி லேயுழல்  
 மதியை வென்றுப ராபர ஞானநல்  
 வழிபெ றும்படி நாயடி யேனைநின் அருள்சேராய் ;  
 செனனி சங்கரி ஆரணி நாரணி  
 விமலி எண்குண பூரணி காரணி  
 சிவைப ரம்பரை ஆகிய பார்வதி அருள்பாலா,  
 சிறைபு கும்சுரர் மாதவர் மேல்பெற  
 அசுரர் தங்கினை யானது வேரற  
 சிவன்உ கந்தருள் கூட்தரு வேல்விடு முருகோனே,

கனகன அங்கையி னுலறை தூணிடை  
 மனித சிங்கம தாய்வரை பார்திசை  
 கடலக லங்கிட வேபொரு தேடகிா முனையாலே  
 கத்த வென்றுடல கீணவ னுருயிர  
 உதிர முமசித றுதமு தாயுணு  
 கமல வுருதிய னுகிய மாலதிரு மருகோனே,  
 தினக ரன்சிலே வேளருள மாதவா  
 சுராகள் இந்நிர னுரு காதிபர்  
 திசைமு கனசெழு மாமறை யோரபுகழ் அழகோனே,  
 திரும டந்தையா நாலிரு வோநிறை  
 அகமொ டம்பொனின ஆலய நீடிய  
 சிவபு ரந்தனில் வாழ்குரு நாயக, பெருமானே !

48. அருவரை எடுத்த வீரன எரிபட விரற்க னுணும்  
 அரனிட மிருக்கும் ஆயி அருள்வோனே,  
 அலை டல அடைத்த ராமன் மிகமன மகிழ்ச்சி கூடும்  
 அணிமயில நடத்தும் ஆசை மருகோனே,  
 பருதியின ஒளிககண வீறும் அறுமுக, நிரைத்த தோள்ப  
 னிருகரம் மிருத்த பார முருகா, நின்  
 பதமலா உளத்தில நாளும் நினைவுறு கருதகர் தாங்கள்  
 பணியவும் எனக்கு ஞானம் அருள்வாயே ;  
 சுருதிகள் உரைத்த வேதன் உரைமொழி தனக்குள் ஆதி  
 சொலுவென உரைத்த ஞான குருநாதா,  
 சுராபதி தழைத்து வாழ அமாசிறை அனைத்து மீள  
 துணிபட அரக்கா மாள விடுமவேலா,  
 மருமலா மணக்கும் வாசம் நிறைதரு தருக்கள் குழும்  
 வயலபுடை கிடக்கும் நீல மலர்வாவி  
 வளமுறு தடத்தி னோடு சரஸ்வதி நதிக்கண் வீறு  
 வயிரவி வனத்தில் மேவு பெருமானே !

49. துவர்வாட் டோமர சூலம் தரியாக் காதிய சூரும்

தனியாச சாகர மேழும்

கிரியேழும்

சருகாக் காய்கதிர் வேலும் பொருகாற் சேவலு நீலம்

தரிசூத தாடிய மாவும்

தினேகாவல்

துவர்வாய்க் கானவா மாணும் சுரநாட் டாளொரு தேனும்

துணையாத தாழ்வற வாழும்

பெரியோனே,

துணையாய்க் காவல்செய் வாயென் றுணராப் பாவிகள்

பாலும் தொலையாப் பாடலை யானும் புகலவேனோ ?

பவமாய்த தாணது வாகும் பனிகாய்த தேமண நூறும்

பழமாய்ப் பார்மிசை வீழும்

படிவேதம்

படியாப் பாதகர் பாயன் றியுடாப் பேதைகள் கேசம்

பறிகோப் பாளிகள் யாரும்

கழுவேறச

சிவமாய்த தேனமு தூறும் திருவாக காலொளி சோவெண்

டிருநீற் றுலம ராடும்

சிறியோனே,

செழுநீர சேய்நதி யாரம கொழியாக கோமளம் வீசும்

திருவோத தூர்தனில் மேவும

பெருமானே !

— — —

50. அணிசெவ்வி யாாதிரை சூழ்புவி

தனநிவ்வி யேகரை ஏறிட

அறிவில்லி யாமடி யேனிடா

அதுதீர

அருள்வல்லை யோடுநடு நாளினம்

இருளில்லி லேயிடு மோவுன

தருளில்லை யோஇன மானவை

அறியேனே ;

குணவில்ல தாமக மேரினே

அணிசெவ்வி ஆய்அரு ணசல

குருவல்ல மாதவ மேபெறு

குணசாத

குடிவில்ல மேதரு நானெது

மொழிநல்ல யோகவ ரேபணி

குணவல்ல வா,சிவ னே,சிவ

குருநாதா,

பணிகொள்ளி மாகன பூதமொ  
 டமாகள்ளி கானக நாடக  
 பரமெல்லி யாரபர மேஸ்வரி தருகோவே,  
 படரல்லி மாமலா பாணம  
 துடைவிலலி மாமத ஞரனை  
 பரிசெல்லி யார்மரு காசுர முருகேசா,  
 மணமஒல்லை யாகி நகாகன  
 தனவல்லி மோகன மோடமர்  
 மகிழ்தில்லை மாநட மாடினா அருள்பாலா,  
 மருமலலி மாவன நீடிய  
 பொழில்மெல்லி காவன மாடமை  
 வடமுலலை வாயிலில் மேவிய பெருமானே !

## 51. அண்டாபதி குடியேற மண்டசுரர் உருமாற

அண்டாமன மகிழ்மீற அருளாலே  
 அந்தரியொ டிடனாடு சங்கரனு மகிழ்கூர  
 ஐங்கரனு முமையாளும் மகிழ்வாக  
 மண்டலமும முனிகோரும் எண்டிசையில் உளபேரும்  
 மஞ்சினனும் அயனாரும் எதிர்காண  
 மங்கையுடன் அரிதானும் இன்பமுற மகிழ்கூர  
 மைந்துமயில் உடன்ஆடி வரவேணும் ;  
 புண்டரிக விழியாள, அண்டர்மகள் மணவாள,  
 புந்திநிறை அறிவாள, உயாதோளா,  
 பொங்குகடல் உடனாகம் விணடுவரை இகல்சாடி  
 பொன்பரவு கதிரவீச வடிவேலா,  
 தண்டரள மணிமாப, செம்பொன்எழில் செறிருப,  
 தண்டமிழின் மிகுநேய, முருகேசா,  
 சந்ததமும் அடியாகள் சிந்தையது குடியான  
 தண்சிறுவை தனில்மேவு பெருமானே !

## 52. சீதன் வாரிஜ பாதாந மோநம !

நாரத கீதவி நோதாந மோநம !

சேவல மாமயில் ப்ரீ தாந மோநம !

மறைதேடும்

சேகர மானப்ர தாபாந மோநம !

ஆகம சாரசொ ரூபாந மோநம !

தேவர்கள் சேனைம கீபாந மோநம !

கதிதோயப்

பாதக நீவுகு டாராந மோநம !

மாவுசு ரேசக டோராந மோநம !

பாரினி லேஜய வீராந மோநம !

மலைமாது

பார்வதி யாள்தரு பாலாந மோநம !

நாவல ஞானம ஞேலாந மோநம !

பாலகு மாரசு வாழீந மோநம !

அருள்தாராய் ;

போதக மாமுக நேரான சோகர.

நீறணி வேணியர் நேயாப்ர பாகர,

பூமக ளாராமரு கேசா,ம கோததி

யிகல்குரா,

போதக மாமறை ஞானாக யாகர,

தேனவிழ் நீபந றுவாரு மாபக,

பூரண மாமதி போலாறு மாமுக

முருகேசா,

மாதவர் தேவர்க ளோடேழு ராரியும்

மாமலா மீதுறை வேதாவு மேபுகழ்

மாநில மேழினு மேலான நாயக,

வடிவேலா,

வானவ ருரினும் வீரூகி வீறள

காபுரி வாழ்வினு மேலாக வேதிரு

வாழ்சிறு காபுரி வாழ்வே,சு ராதிபர்

பெருமானே !

**53.** பிறவி யான சடம் இறங்கி வழியி லாத துறைசெ றிந்து  
 பணிக ளான துயர்உ ழன்று தமோறிப்  
 பெருகுதீயவினையி னெந்துகதிகள் தோறுமலை பொருந்தி  
 பிடிப டாத ஜனனம நம்பி அழியாதே  
 நறைவி ழாத மலர்மு கந்த அரிய மோன வழிதி றந்த  
 நளின பாதம் எனது சிந்தை அகலாதே  
 நரசர் ராதி பரும்வ ணங்கும் இனிய சேவை தனைவி ரும்பி  
 நலன தாக அடியன் என்று பெறுவேனோ ?  
 பொறிவ ழாத முநிவர் தங்கள் நெறிவ ழாத பிலன்உ ழன்று  
 பொருநி சாச ரனைநி னேனது வினைநாடிப்  
 பொருவிலாமல் அருள்புரிந்துமயிலினேறினொடியில்வந்து  
 புளக மேவ தமிழ்பு னேந்த முருகோனே,  
 சிறுவ ராகி இருவ ரந்த கரிப தாதி கொடுபொ ருஞ்சொல்  
 சிலையி ராம னுடன்எ திரந்து சமராடிச  
 செயம தான நகர மாந்த அளகை போல வளமி குந்த  
 சிறுவை மேவி வரமி குந்த பெருமானே !

**54.** விரகற நோக்கியும் உருகியும் வாழ்த்தியும்  
 விழிபுனல் தேக்கிட அன்புமேன்மேல்  
 மிகவுமஇ ராப்பகல் பிறிதுப ராக்கற  
 விழைவுகு ராப்புனை யுங்குமாரா,  
 முருக,ஷ டாக்ஷர, சரவண, காததிகை  
 முலைநுகர் பார்த்திப, என்றுபாடி  
 மொழிகுழ றுத்தொழ தழுதழு தாட்பட  
 முழுதும்அ லாப்பொருள் தந்திடாயோ ?

பரசுதி காட்டிய விரகசி லோசசய

பரமப ராக்ரம

சம்பராரி

படவிழி யாற்பொரு பசுபதி போற்றிய

பகவதி பாப்பதி

தந்தவாழ்வே;

இரைகடல் தீப்பட நிசிசரா கூப்பிட

எழுகிரி ஆர்ப்பெழ

வன்றவேலா,

இமையவா நாட்டினில் நிறைகுடி ஏற்றிய

எழுகரை நாட்டவா

தம்பிரானே !

**55.** கூசா தேபாா ஏசா தேமால்

கூறு நூல்கற

றுளம்வேறு

கோடா தேவேல பாடா தேமால்

கூகூ தாளத

தொடைதாளீஸ்

வீசா தேபோ பேசா தேசோ

வேதா தீதக

கழல்மீதே

வீழா தேபோய் நாயேன் வாணா

வீணே போகத

தருமோதான் ?

நேசா, வானோர் ஈசா, வாமா,

நீபா, காணப்

புனமானே

நேர்வா யார்வாய், ஞாவாய் சாவாய்

நீன்கார் சூழ்கற்

பகசாலத

தேசா தீனா, தீனார் ஈசா,

சீரா ஞாரிற்

பெருவாழ்வே,

சேயே, வேளே, பூவே கோவே,

தேவே, தேவப்

பெருமானே !

# 56. பாலோ தேனோ பாகோ வானோர்

பாரா வாரத	தமுதேயோ
பாரோர் சீரோ வேளேர் வாழ்வோ	
பானோ வான்முத	தெனளீளத்
தாலோ தாலே லோபா டாதே	
தாய்மார் நேசத	துனுசாரம்
தாரா தேபேர் ஈயா தேபே	
சாதே எசத்	தகுமோதான் ?
ஆலோல கேளா மேலோர் நாணமால்	
ஆன தேனற	புனமேபோய்
ஆயாள் தாள்மேல் வீழா வாழா	
ஆளா வேளைப்	புருவோனே,
சேலோ டேசோ ஆரால் சாலா	
சீரா ஞுரிற்	பெருவாழ்வே,
சேயே, ஷேளே, பூவே கோவே,	
தேவே, தேவப்	பெருமானே !

— — —

# 57. நீதானெத தனையாலும் நீழி க்ருபையாகி

மாதானத தனமாக	மாஞானக கழல்தாராய் ;
வேதாமைத் துனவேளே,	வீரா,சற் குணசீலா,
ஆதாரத தொளியானே,	ஆஞுரிற் பெருமானே !

— — —



58. அமல கமலஉரு சககம் தொணித்தமறை

அரிய பரமவெளி எங்கும் பொலித்தசெயல்

அளவும் அசலமது கண்டங் கொருத்தாஉள்

வறியாத

தகர முதலுருகொ ளைம்பந் தொரகூரமொ

டகில புவனநதி அண்டங் களுக்குமுதல்

அருண கிரணஒளி எங்கெங் கும்உற்றுமுதல்

நடுவான

கமல தூரியமதில் இந் தும் கதிர்ப்பரவு

கனக நிறம்உடைய பண்பம் படிக்கதவ

கனக சுழிமுனையில் அஞ்சும் களித்தமுத

சிவயோகம்

கருணை யுடன்அறிவி தங்கொண டிடககவுரி

குமர குமரகுரு என்றென் றுரைப்பமுது

கனிவு வரஇளமை தந்துன் பதத்தில்என

அருள்வாயே ;

திமிலை பலமுருடு திந்திந் திமித்திமித

டுமுட டுமுடுமுட டெண்ண டுமுட்டமுட

திசுட திசுடதிசு திந்திந் திருத்ததிசுர்த

திசுதீதோ

செகண செகணசெக செஞ்செஞ் செகக்கண்ண

அகிலம் உரகன்முடி அண்டம் பிளக்கவெரு

திமிர்த குலவிருது சககம் தொணித்தசுரர்

கனமீதே

அமரர் குழுமிமலா கொண்டங் கிறைத்தருள

அரிய குருகுகொடி எங்கும் தழைத்தருள

அரியோ டயன் முனிவா அண்டம் பிழைத்தருள

விடும்வேலா,

அரியின் மகள்தனமொ டங்கம் புதைக்கமுக

அழகு புயமொடணை இன்பங் களித்துமகிழ்

அரிய மயில்அயில்கொ டிந்தம் பலத்தின்மகிழ்

பெருமானே !

## 59. வேதத்திற் கேள்வி இலாதது

போதத்திற் காண ஒணாதது

வீசத்திற் றூர மிலாதது

களியாளர்

வீதிததுத தேடரி தானது

ஆதிததற் காய வொணாதது

வேகத்துத தீயில் வெகாதது

சுடர்கானம்

வாதத்துக் கேஅவி யாதது

காதத்திற் பூவியல் ஆனது

வாசத்திற் பேரொளி யானது

மதம்ஊறு

மாயத்திற் காய மதாசல

தீதர்க்குத தூரம தாகிய

வாழ்வைச்சற் காரம தாஇனி

அருள்வாயே ;

காதத்திற் காயம தாகும

தீதித்தித் தீதிது தீதென

காதற்பட் டோதியு மேவிடு

கதிகாணர்

காணப்பட்டே கொடு நோய்கொடு

வாளைப்பட்டே மதி தீதக

லாமற்கெட் டேதடு மாறிட

அடுவோனே,

கோதைப்பித் தாயொரு வேடுவ

ளுபைப்பெற் றேவன வேடுவர்

கூடத்துக கேகுடி யாய்வரு

முருகோனே,

கோதிற்பத தாரொடு மாதவ

சிலசசித தாதியர் சூழ்தரு

கோலகருற் றுலமஉ லாவிய

பெருமானே !

**60.** பஞ்சபுல னும்பழைய ரண்டுவினே யும்பிணிகள்

பஞ்செனள ரிந்துபொடி அவகமாகிப்  
 பண்டறவு டன்பழைய தொண்டாகள் உடன்பழகி  
 பஞ்சவாவி யன்பதியு டன்குலாவக்  
 குஞ்சரமு கன்குணமொ டந்தவனம் வந்துலவ  
 கொஞ்சியசி லமபுகழல் விந்துநாதம்  
 கொஞ்சமயி லின்புறமெல் வந்தருளி என்கவலை  
 கொன்றருந்நி றைந்தகழல் இன்றுதாராய் ;  
 எஞ்சியிடை யுஞ்சமல அமபுவிழி யுஞ்சமல  
 இன்பரச கொடைகர முவகொளாமல்  
 எந்தஉடை சிந்தபெல மிஞ்சியமு தம்புரள  
 இந்துதத லுமபுரள கவகுல்மேகம்  
 அஞ்சமள கம்புரள மென்குழைக ஞம்புரள  
 அம்பொனூரு மங்கைமணம் உண்டபாலா,  
 அன்பாகுல வந்திருநெ டிகளவ ளம்பதியில்  
 அண்டரய னுமபரவு தம்பிரானே !

**61.** ஆசார ஈனக குதர்க்க துட்டாகள்

மாதாபி தாவைப் பழித்த துட்டாகள்  
 ஆமாவின் ஊனைச செகுத்த துட்டாகள் பரதாரம்  
 ஆகாதெ னுமற் பொசித்த துட்டாகள்  
 நாளுட பாயச சரிதர துட்டாகள்  
 ஆவேச நீரைக குடித்த துட்டாகள் தமிழோர்சொம்  
 கூசாது சேரப் பறித்த துட்டாகள்  
 ஊரார்கள் ஆசைப் பிதற்று துட்டர்கள்  
 கோலால வாழ்வீற் செருக்கு துட்டர்கள் குருசேவை  
 கூடாத பாவத் தவத்த துட்டாகள்  
 ஈயாது தேடிப் புதைத்த துட்டர்கள்  
 கோமான நாயிற் கடைப்பி றப்பினில் உழல்வாரே,

வீசாலி சாலப் பொருப்பெ டததெறி  
 பேரார வாரச சமுத்தி ரத்தினில  
 மீளாமல் ஓடித துரத்தி உட்குறும் ஒருமாவை  
 வேரோடு வீழ்த தறித்த கெகிய  
 போராடு சாமாத தியத்தி ருககையில்  
 வேலாயு தாமெயத திருப்பு கழ்ப்பெறு வயலூரா,  
 நாசாதி ப்ராரத ததுகக மிக்கவா  
 மாயாவி காரத தியகக றுத்தருள்  
 ஞானோப தேசப் பிரசித்த சறகுரு வடிவான  
 நாதாவெ ஞமுற றுதித்தி ட்ப்புவி  
 ஆதார மாயகைக குமுட்ட முற்றருள்  
 நாகேச நாமத தகப்பன் மெச்சிய பெருமானே !

**62.** சீத மதியம் எறிகும தழலாலே  
 சீறி மதனன் வளைக்கும சிலையாலே  
 ஓத மருவி அலைக்கும கடலாலே  
 ஊழி இரவு தொலைக்கும படியோதான் ?  
 மாது புகழை வளாகும திருவாமூர்  
 வாழும் மயிலில் இருக்கும் . குமரேசா ;  
 காதல் அடியா கருத்தின் பெருவாழ்வே,  
 காலன் முதுகை விரிகும் பெருமானே !

63. ஈனே சுரங்குளிர் வாதம் எனும்பல  
 நோய்கள் வளைந்தற இனையாதே
- ஈடு படுஞ்சிறு கூடு புகுந்திடு  
 காடு பயின் றுயிர் இழவாதே
- மூனே எலும்புகள் நாடி நரம்புகள்  
 வேறு படுத்தழல் முழுகாதே
- மூல மெனுஞ்சிவ யோக பதந்தனில்  
 வாழ்வு பெறும்படி மொழிவாயே ;
- வானே நெருங்கிய வாவியி லுங்கயல்  
 சேல்கள் மறிந்திட வலைபீரூ
- வாகை துதைத்தணி கேதகை மங்கிட  
 மோதி வெகுண்டின மதிதோயும்
- பானே நறுங்கமழ் பூக வனந்தலை  
 சாடி நெடுங்கடல் கழிபாயும்
- பாகை வளம்பதி மேவி வளஞ்செறி  
 தோகை விரும்பிய பெருமானே !

64. இருவினை அஞ்ச வருவினை கெஞ்ச  
 இருள்பிணி துஞ்ச மலமாய
- எனதிடர் மங்க உனதருள் பொங்க  
 இசைகொடு துங்க புகழ்கூறித்
- திருமுக சந்திர முருகக டம்ப  
 சிவசுத கந்த ருகவேல
- சிவசிவ என்று தெளிவுறு நெஞ்ச  
 திகழந டஞ்செய் கழல்தாராய்

மருதொடு கஞ்சன் உயிர்பலி கொண்டு  
மகிழ்அரி விண்டு மருகோனே,  
வதைபுரி கின்ற நிசிசரர் குன்ற  
வலம்வரு செம்பொன் மயில்வீரா,  
அருகுறு மங்கை யொடுவிடை உந்தும்  
அமலனு கந்த மருகோனே,  
அருள்செறி பந்த ணையிலிரு மங்கை  
அமளிந லங்கொள் பெருமானே !

**65.** செணடைகள் பொருங்கணமங் கையாமலாக்  
கொணடைகளுக்கு லுங்கநின் றருகினிற்  
கெஞ்சபலு டன்குழைந் தமளியிற் கொடுபோய்வண  
கெந்தபொடி யும்புனைந் துறவனைந்  
திற்பவச னந்தருந் தொழிலடுக  
கின்றமய லின்படுந் துயரறப் ப்ரபைவீசம்  
தணடைகள் கலினகலின் கலின்எனக்  
கணகினி கண்கினி கண்கினி எனத்  
தண்கொலு சுடன்சிலம பசையுட் பரிவாகிச்  
சந்ததமும் வந்திரும் பரிமளப்  
பங்கய பதங்கள்என் கொடுவினைச  
சஞ்சல மலங்கெடும படிஅருட் புரிவாயே ;  
தொண்டாகள் சரணசரண சரணெனக்  
கொம்புகள் குருவகுருவ குருவெனத்  
துந்துமி திமிந்திமிந் திமின்னக குறமோசை  
சுந்தரி மணஞ்செயுஞ் சவுரியக்  
கந்த குற வஞ்சிதங் கருவனத்  
துவகமலை யும்புந் தமரருக் கிடர்கூரும்

பண்டார்கன்பு யகுகளும் பொடிபடக  
 கண்டவப்ர சண்டகுஞ் சரிஎழிற்  
 பைந்தருவ னம்புரந் தகழ்எயிற் புடைசூழும்  
 பந்திவரு மந்திசெண் பகம்அகிற்  
 சந்துசெறி கொன்றைதுன் றியவனப்  
 பந்தணையில் வந்திடுஞ் சரவணப் பெருமானே !

66. ஓல மிட்டி ரைத்தெ முந்த வேலை வட்டம் இட்ட இந்த  
 ஊமூ வுற்ற ருககள் ஒன்றும் அவராரென்  
 றாம ரைப்ர சித்த ரென்றும் மூட ரைச்ச மாத்த ரென்றும்  
 ஊன ரைப்ர புக்க ளென்றும் அறியாமற்  
 கோல முதத மிழ்ப்ர பந்த மால ருக்கு ரைத்த நந்த  
 கோடி இசை செப்பி வம்பில் உழல்நாயேன்  
 கோபம் அற்று மற்றும் அந்த மோகம்அற்றுணைப்ப ணிந்து  
 கூடு தறகு முததி என்று தருவாயே ?  
 வாலே தூர்க்கை சத்தி யம்பி லோக கததா பித்தர் பங்கில்  
 மாதா பெற்றெ டித்து கந்த சிறியோனே,  
 வாரி பொட்டெ முகர வஞ்சம வீழ நெட்ட யிற்று ரந்த  
 வாகை மற்பு யப்ர சண்ட மயில்வீரா,  
 ஞால வட்டம் முற்ற உண்டு நாக மெத்தை யிற்று யின்ற  
 நார ணற்க ருட்ச ரந்த மருகோனே,  
 நாலு திக்கும் வெற்றி கொண்ட சூர பத்ம னைக்க னைந்த  
 நாக பட்டி னத்த மர்ந்த பெருமானே !

**67.** பகரு முத்தமிழ்ப் பொருளு மெய்ததவப்

பயனு மெப்படிப்

பலவாழ்வும்

பழைய முத்தியிற் பதமு நட்புறப்

பரவு கற்பகத

தருவாழ்வும்

புகரில் புத்தியுற் றரசு பெற்றுறப்

பொலியும் அறபுதப்

பெருவாழ்வும்

புலன கற்றிடப் பலவி தத்தினைப்

புகழ்ப லத்தினைத்

தரவேணும் ;

தகரி லற்றகைத் தலமவி டப்பினைச்

சரவ ணத்தினிற்

பயில்வோனே,

தனிவ ணத்தினிற புனம நத்தியைத்

தழுவு பொற்புயத்

திருமார்பா,

சுகர வெற்பினைப் பகிரும விததகத்

திரல் அயிறசடாக

குமரேசா,

செழும லாப்பொழிற் குரவ முற்றபொற

றிருவி டைக்கழிப்

பெருமானே !

**68.** மருக்கு லாவிய மலரணை

கொதியாதே

வளாதத் தாயதமா வசையது

மொழியாதே

கருக்கு லாவிய அயலவா

பழியாதே

சுடப்ப மாலையை இனிவா

விடவேணும் ;

தருக்கு லாவிய கொடிஇடை

மணவாளா,

சமாதத் தனே,மணி மரகத்

மயில்வீரா,

திருக்கு ராவடி நிழல்தனில்

உறைவோனே,

திருக்கை வேல்வடி வழகிய

பெருமானே !



69. இருவினைப் பிறவிக் கடல்மூழ்கி  
 இடர்கன்பட் டலையப் புருதாதே  
 திருவருட் கருணை ப்ரபையாலே  
 திரமெனக கதியைப் பெறவேளே ?  
 அரிஅயற் கறிதற் கரியானே,  
 அடியவர்க் கெளியற் புதனையா,  
 குருவெனச சிவனுக் கருள்போதா.  
 கொடுமுடிக் குமரப் பெருமானே !

70. பக்குவ ஆசார லட்சண சாகாதி  
 பட்சண மாமோன சிவயோகர்  
 பத்தியில் ஆரூறு தத்துவ மேல்வீடு  
 பற்றுநி ராதார நினைபாக  
 அக்கண மேமாய தூர்க்குணம் வேராக  
 அப்படை யேஞான உபதேசம  
 அக்கற வாய்பேசு சற்குரு நாதாடன்  
 அற்புத சோபாதம் மறவேனே ;  
 உக்கிர, ஈராறு மெய்ப்புய னே, நீல  
 உற்பல வீராசி மணநாற  
 ஒத்தநி லாவீசு நித்தில நீராவி  
 யுற்பல ராசீவ வயலூரா,  
 பொக்கமி லாவீர, விக்ரம மாமேனி  
 பொற்ப்ரபை ஆகார, அவிநாசிப்  
 பொய்க்கலி போமாறு மெய்க்கருள் சீரான  
 புக்கொளி யூர்மேவு பெருமானே !

**71. மதப்பட்டவி சாலக போலமும்**

முகப்பிற்சன வாடையும் ஓடையும்

மருககற்புர லேபல லாடமு

மஞ்சையாரி

வயிற்றுக்கிடு சேகர பாணியு

மிதறசெக்காவி லோசன வேகமு

மணிசசத்தக டோரபு ரோசமும

ஒன்றுகோல

விதப்பட்டவெ ளானையி லேறியும்

நிறைககற்பக நீழலில ஆறியும்

விஷததூக்கன சூளிகை மாளிகை

இந்தரலோகம்

விளக்கசசரா சூழ்தர வாழ்தரு

பிரப்புதவரு மாரசொ ரூபக,

வெளிப்பட்டென ஆள்வய லூரிலி

ருந்தவாழ்வே,

இதப்பட்டிட வேகம லாலய

ஒருததிக்கிசை வானபொன ஆயிரம்

இயற்றப்பதி தோறுமஉ லாவிய

தொண்டாதான

இசைக்கொக்கஇ ராசுத பாவனை

உளப்பெற்றொடு பாடிட வேடையில்

இளைப்புக்கிட வார்மறை யோனென

வந்துகானில்

திதப்பட்டெதி ரேபொதி சோறினை

அவிழ்த்திட்டவி நாசியி லேவரு

திசைக்குறறச காயனு மாகிம

றைந்துபோமுன்

செறிப்பித்தக ராவதின வாய்மக

வழைப்பித்தபு ராணகரு பாகர

திருப்புக்கொளி யூருடை யார்புகழ்

தம்பிரானே !

- 72.** மனத்தி ரைந்தெழும் ஈனையு மேலிட  
 கறுத்த குஞ்சியு மேநரை யாயிட  
 மலர்க்க ண்ணடிரு ளாகியு மேநடை தடுமாறி  
 வருத்த முந்தர தாய்மனை யாளமக  
 வெறுத்தி டங்கினை யோருடன் யாவரும்  
 வசைக்கு றுஞ்சொலி னுலமிக வேதினம நகையாட  
 எனைக்க டந்திடு பாசமு மேகொடு  
 சினத்து வந்தெதிர சூலமு மேகையில்  
 எடுத்தெ றிந்தழல் வாயவிட வேபயம் உறவேதான்  
 இழுக்க வந்திடு தூதாக ளானவா  
 பிழக்கு முன்புன தாள்மல ராகிய  
 இணைபப தந்தர வேமயில மீதினில வரவேணும் ;  
 கனத்த செந்தமி ழூல்நினை யேதினம  
 நினைக்க வுந்தரு வாயுன தாரருள்  
 கருத்தி ருநதுறை வாயென தாருயிர துணையாகக  
 கடறச லந்தனி லேயொளி சூரனை  
 உடற்ப் குந்திரு கூறென வேயது  
 கதித்தெ முந்தொரு சேவனு மாமயில விடும்வேலா,  
 அனத்த னுங்கம லாலய மீதுறை  
 திருக்க லந்திடு மாலடி நேடிய  
 அரற்க் ருமபொருள் தானுரை கூறிய குமரேசா,  
 அறத்தை யுந்தரு வோகன பூசரா  
 நினைத்தி னந்தொழு வாரம ராய்புரி  
 அருட்செ றிந்தவி நாசியுள் மேவிய பெருமானே !

- 73.** இறவாமற் பிறவாமல் எணையாள்சற் குருவாகிப்  
 பிறவாகித் திரமான பெருவாழ்வைத் தருவாயே ;  
 குறமாடைப் புணர்வோனே, குகனே, சொற் குமரேசா,  
 அறநாலைப் புகல்வோனே, அவிநாசிப் பெருமானே !

பேரூர்ப் பெருமானே !

பெருமானே !

\_\_\_\_\_

**76.** மதியால்வித தகளுகி மனதாலுத தமனுகிப்  
 பதிவாகிச சிவஞான பரயோகத தருள்வாயே ;  
 நிதியே,நித் தியமேயென் நினைவே,நற் பொருளாயோய்,  
 கதியே,சொற பரவேளே, கருவூர்த் பெருமாளே!

**77.** பசசை ஒண்கிரி போல்இரு மாதனம்  
 முறறி தம்பொறி சோருழல் வாள்அயில்  
 பற்று புண்டரி காமென எய்கயல் விழிஞான  
 பத்தி வெண்டர ளாமெனும் வாள்நகை  
 விதரு மஞ்சிலை போல்துத லாரிதழ்  
 பதம செண்பக மாமநு பூதியின் அழகாளென்  
 றிசசை அநநரி பாவதி மோகினி  
 தததை பொனகவி னுலிலை போவாயி  
 றிற்ப சுககிளி யானமி னூலிடை அபிராமி  
 எககு லவகுடி லோடுல கியாவையும  
 இற்ப திந்திரு நாழிநெ லாலறடி  
 எப்பொ துமபகி வாள்கும் ராஎன உருகேளே !  
 கசசை யுந்திரு வாளுமி ராறுடை  
 பொற்பு யங்கனும் வேலுமி ராறுள  
 கட்சி வங்கம லாமுகம் ஆறுள முருகோனே,  
 கற்ப கந்திரு நாயொ வாழ்வுற  
 சிததர் விஞ்சையர் மாகாச பாசென  
 கட்ட வெங்கொடு ஞாகினை வேரற விடும்வேலா,  
 நச்சு வெண்பட மீதனை வாராமுகில்  
 பசசை வண்புய ஞர்கரு டாசனர்  
 நற்க ரந்தறு கோல்வளை நேமியர் மருகோனே,  
 நற்பு னந்தனில் வாழ்வளி நாயகி  
 இசசை கொண்டொரு வாரண மாதொடு  
 நத்தி வந்துற ளாறுறை தேவர்கள் பெருமாளே !

